51 2016-03 6 TL (KDV Dahil) K.K.T.C 7 TL.

BAYAN YANI

5 YAŞINDA



Haçen do it



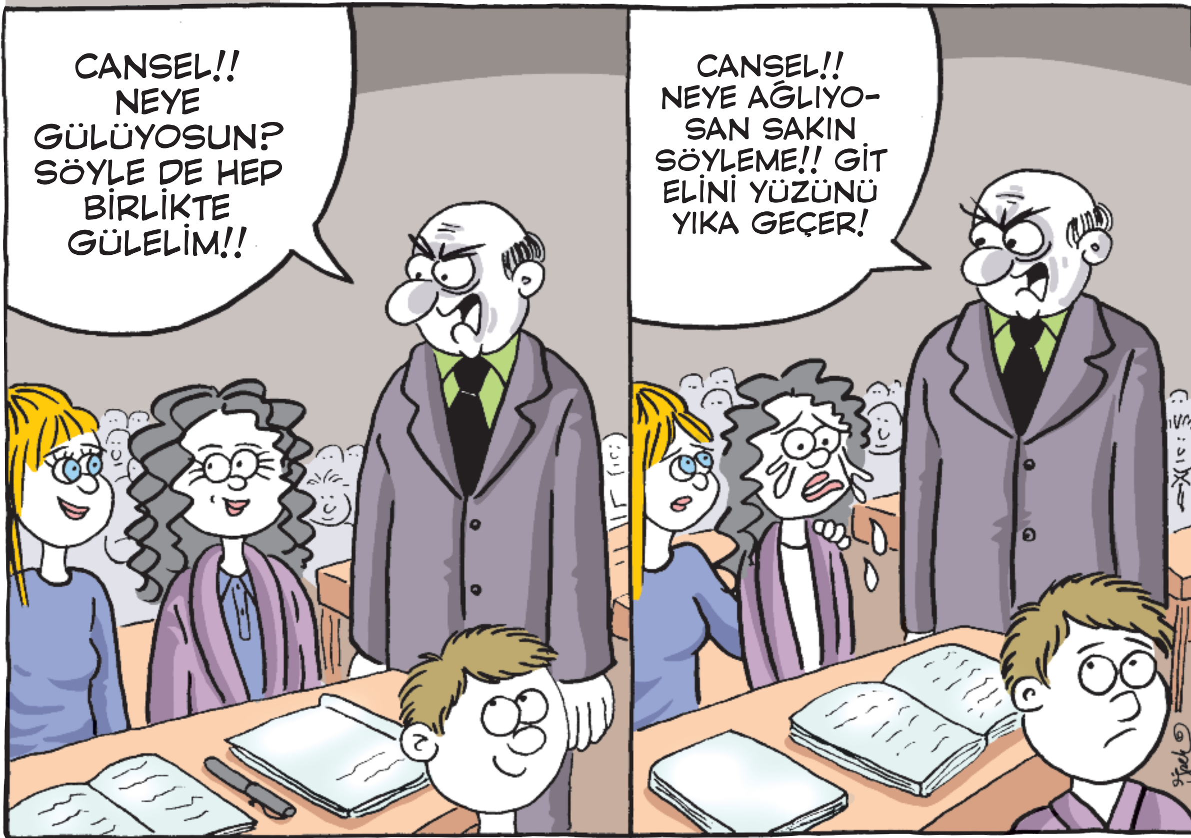
ISSN 2146-1384



Kayseri'de öğretmeninin cinsel istismarına maruz kalan öğrenci intihar etti. Okul yönetiminin tacizi örtme yoluna gittiği iddia edildi.

Matematik öğretmeninin cinsel saldırısına uğrayan ve intihar eden Cansel Buse'ye olayın yaşandığı gün okul yönetimi tarafından "iyi olduğuna" dair tutanak imzalattırıldığı belirlendi...







Erdoğan 5 günlük Batı Afrika gezisine çıktı. Gezi öncesi son konuşmasında, "Şimdi yola çıkıyorum, bundan sonra biraz daha ortalık çalkalanabilir." dedi.

ANNE GEZİ-CİLER

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Artvin direnişine katılanlar için, "Bunlar da yavru Geziciler" dedi...



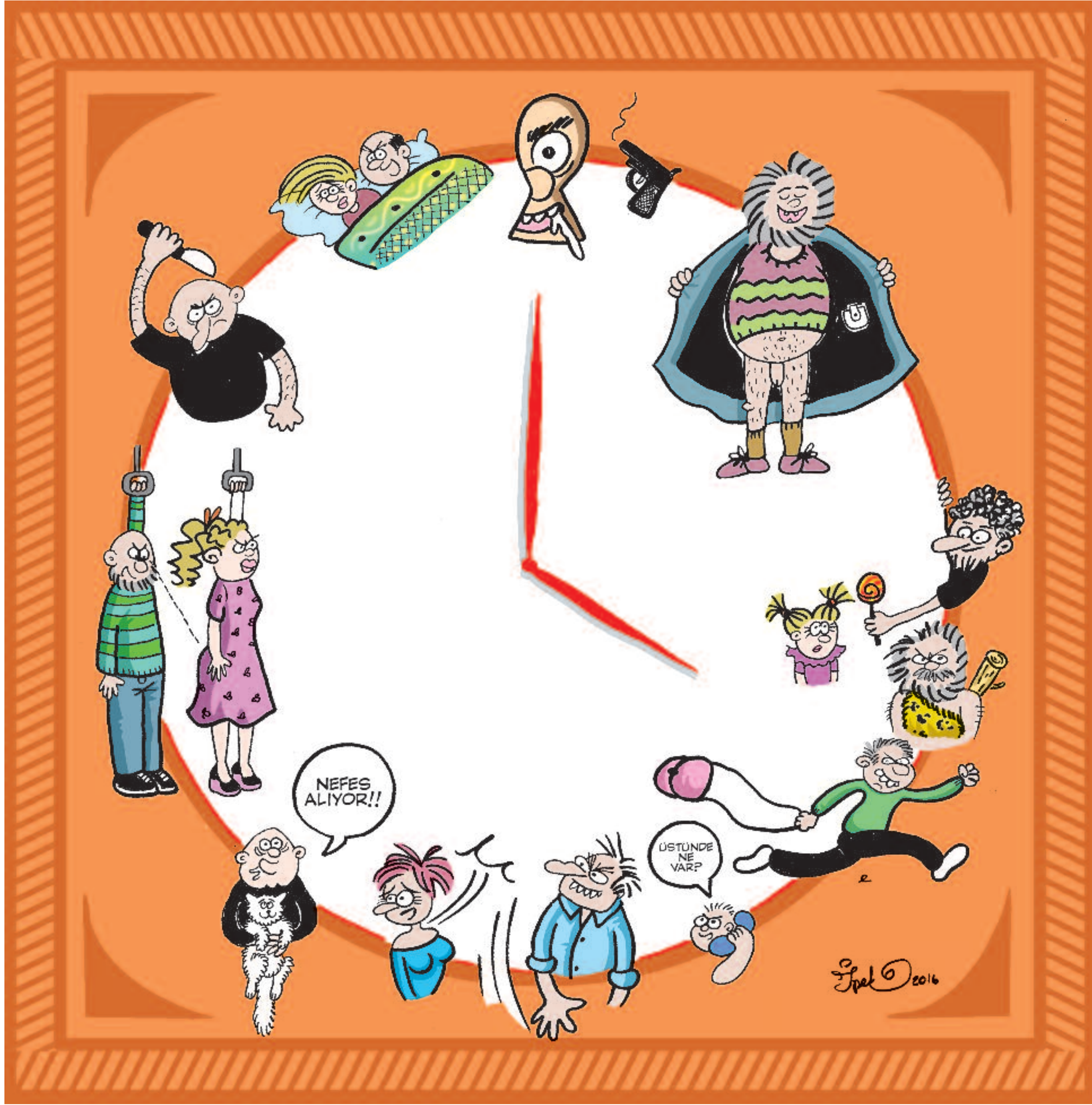
YAVRU GEZİ'CİLER



Senin annen bir Gezi'ciydi yavrum...

Emin Akkuyu

TÜRKİYE YEREL SAATİ



Erdoğan'a hakaretten gözaltına alınma furyası 13 yaşa kadar indi. Bursa'da da Uludağ Üniversitesi öğrencisi Gizem Yerik derste gözaltına alındı.





Zeytinburun Belediyesi'nin düzenlediği Öykü Festivali'nin kapanış gecesinde "babasını berberle aldattığı için annesini silahla vuran" bir çoçuğu konu alan "Sedir Yaprağı" isimli oyun sahnelendi...



Tarsus Cengiz Topel Anadolu Lisesi Müdür Yardımcısı'nın geç gelen bir öğrenciye "Şu bacaklara bak.. Otobana çık" dediği iddia edildi.



Ne olursa olsun kadın haklıdır!

Instagram/arzumuzun
Arzum Uzun



Sevgili gönül dostlarım... Sizlere bu satırları naklederken sıcak televizyamın başında oturmuş sikimsonik dizilere bakmaktayım. Az önce bir dizide, kızın tekine sormadan beşik kertmesi yaptılar. Bir öncekinde başka bir kızın kafasına çiçek dayar gibi silah dayamıştılar.

Gündüz programlarının hali malum. Herkes talibini arıyor, bir adam onu alsın diye bekliyor. Alsın... Çünkü balım bu toplumun gözünde malsın. Magazin gastelerinin hali malum. Erkeğin yediği helva, kadının yediği ayva...

Bu 8 Martta "Öfkesiz şeyler yazacağım, küfürsüz şeyler yazacağım, iyilikli şeyler yazacağım"

demiştim kendime. Yazamadım... Şimdi size şöyle anlatayım; daha birkaç hafta önce, bir arkadaşımla gece kulübünden çıkarken, magazine yakalandık. Arkadaşım kadın. Oyuncu. Genç. Güzel. Maşallah! Kocasından boşanmak üzere. Bir de bebekleri var. Bir yaşına bu ay basıyor. Bu hengameli dava sürecinde, olmayan kalmadı ve insanlar bunu dakika dakika gazetelerden takip etti. Ama asıl mesele bu değil.

Asıl mesele, arkadaşımın kadın olmasından ötürü haberlerin yansıtılma biçimi. "Hala evli olan bilmemkim, bilmemkimle sarmaş dolaş eğlendi", "bebeği hastanede, bilmemkim eğlencede", "kocasını defalarca boynuzlayan bilmemkim" gibi... Binlerce kez aynı sıfatla haber oldu gazetelere. Boşanma süreci devam eden, üstelik kocasıyla aylardır aynı evde yaşamayan, üstüne aldatıldığı için evi terk etmiş bir kadın bu arkadaşım. Kocasının onu aldattığı sadece tek satır yazıldı. Onun başka biriyle ilişki yaşama ihtimali ise, "aldatan kadın, hain anne" sıfatlarıyla defalarca... Tek örnek bu değil elbette.

Yine geçen ay ünlü bir erkek oyuncu, sevgilisiyle evlendi. Normal değil mi? Sevmiş, evlenmiş adam. Değil abicim! Kızın işi dans etmek. Dansçı yani kız. E normal? Değil lan! Değil! Haber nasıl veriliyor; "dansçı sevgilisiyle dünya evine girdi". Sanki pavyondan karı aldı oğlan kendine. Kaldı ki almış olsun. Sana ne abi? Sana ne? Senin kadınlarla derdin ne?

Örnekleri geliştirelim... Elimde bir film senaryosu var. İlk kitabımın senaryolaşmış hali. Kırk kapıdan geri döndü. Gerekçe; "Bunun muadillerinde kadının salaklığı, saflığı komedi unsuru. Burada kadın çok güçlü, etrafındaki zavallı erkeklerin ihanetine uğruyor. Burada erkekler çok zavallı. Bunu kadınlar izlemez."

Yok yeaa? Çünkü efendiler kadın salak, kadın mal. Kadın anne, kadın birinin karısı. Yoksa yürüyen meme, yürüyen göt, yürüyen kuku. Başka bir fonksiyonu yok toplumun gözünde. Hiç birbirimizi tıraş etmeyelim; kadın annedir, kadın değerlidir diye. Zaten kadın anne değilse değersiz. Burada da bir akıl tutulması var. Doğurmayan kadın... Kuku işte... Tövbe yarabbim. Sana yaranmak için evlenip üreyecektim çünkü ben de!

Olan bitenin ardından oturup uzun uzun konuştuk magazinin kafayı bozduğu arkadaşımla. "Bak" dedim... "Bu ülkede kadın kocası varsa kıymetli. Evliyse kıymetli. Arkasında babası, dayısı varsa kıymetli. Tek başına güçlüyse... Olmuyor işte. Olmuyor hemşirem. Öyle olunca, her birimiz yürüyen kukuyuz milletin gözünde. Başka bir algısı yok insanların. Canına yandığımın ülkesinde, başka türlüsü yok."

Güzel bir kadının güzelliği haricinde bir işle para kazanması sizde kesin yapmıştır bir orospuluk kıskançlığı mı yaratıyor?

Çünkü yok. Sinek kadar kocan olsun, sırtın yere gelmez. İki çocuk yaptın mı, iyi anne ayağına yattın mı, o çocuğu bakıcının başına attığın görünmez. Kocanı her yere çanta gibi taşıdın mı, ne kocanın seni, ne senin kocanı boynuzladığın görünmez. Bu ülkede görünmeyen hiçbir şey yoktur çünkü.

"Kötü" defterleri (artık kimin kötüsüyse) kapamak için bir koca bulmak, instagrama o kocayla boy boy poz vermek yeter. Bi adamın kanatları altına girmiş gibi yapmak, hem de o adam senin kanatlarının altındayken, yeter. İkiyüzlülüğün en tatlısı yaşanır çünkü bu topraklarda.

Özgecan için herkes sokağa dökülürken, imansızın teki çıkar "boynumu da kesseler tacizden vazgeçmem" der. "Kızın teki o saatte Bağdat Caddesi'nde ne arıyordu. Elbet tecavüze uğrayacaktı" der. "Yalnız konuya Bağdat Caddesi'ni karıştırmayalım, olay Üst Bostancı'da yaşanmış" der. Der çünkü aynı esnada Diyanet, "öz kızına, evladına hallenmek haktır" fetvası verir. Der çünkü o sırada "kadın hamile haliyle sokakta gezerse gören puştların pipisi kalkar" der sözü geçen biri. Der çünkü "en az üç çocuk" denildiğinde burun kıvıranlar, sürüyle evliliğe koşar, çocuk pırtlatır.

Reddettiğiniz, hiç sevmediğiniz yöneticilerinizin her gün bas bas bağırdığı sözler beyninize kazınır; bir bakmışsınız, onların sürüsünün bir parçasısınız. Bir bakmışsınız, gaza gelmişsiniz. Kolunuzda kocanız, karnınızda bebeniz... Magazin basının pompasıyla hemcinslerinizin üstüne yürümeye başlamışsınız.

Bana bakın canlarım, Anca TECAVÜZE DUR diyorsunuz. Tecavüzü durduramıyorsunuz. Tecavüze alet oluyorsunuz. Herkes o şapkayı önüne koyup bakacak bir. Herkes suçu önce kendinde arayacak. Herkes önce kendi vicdanını sorgulayacak.

Bir kadın olarak:

- Aldatmanın erkeğe hak, kadına haram olduğuna mı inanıyorsunuz?

- Bir annenin gece dışarı kız arkadaşlarıyla çıkıp stres atması size tuhaf mı geliyor?

- Bir kadının içmesi, yalnız yaşaması, kendi parasını kazanması, özgür olması size batıyor mu?

- Bir kadının istediği adamla seks yapmasından rahatsız mı oluyorsunuz?

- Güzel bir kadının güzelliği haricinde bir işle para kazanması sizde kesin yapmıştır bir orospuluk kıskançlığı mı yaratıyor?

- Bir kadının parası, babası, mevkii yokken erkeklere kafa tutmasını tuhaf mı buluyorsunuz?

- Evlenip çocuk yapmak listenizin bir numarasında mı yer alıyor?

- Size kötü davranan sevgilinizi, babanızı, abinizi, kocanızı sineye mi çekiyorsunuz?

- Dayak yiyen kadının şöyle yada böyle suçlu olduğunu mu düşünüyorsunuz?

- Mahalle baskısına kapılıp hareketlerinizi mi kısıtlıyorsunuz?

O zaman susacaksınız. Ağzınızı bir daha asla açmayacaksınız hem de! Çünkü siz de onlardansınız. Tecavüzcülerden, hak yiyenlerden, şiddet gösterenlerdensiniz siz de. Siz de kadınlara faşistçe yaklaşıyorsunuz demek. Kadın olduğunuz halde hem de. İşte bu yüzden susacaksınız. Susacaksınız ve hak ettiğiniz gibi, diğer tarafta duracaksınız. Tecavüzcülerin, sadistlerin, alçakların arasında. Susacaksınız ve kadının yeri olan evinizde kalıp 75 yıl aynı güne uyanarak, ezile ezile sürdüreceksiniz o ahir ömrünüzü.

Gündüz kuşağında, kocasının istediği şekle sokulan zavallı kadınlar gibi. Gelin evinde koca bekleyen zavallı kızlar gibi. Erkeği elinde tutmanın yolunun dolma yapmak olduğunu sanan garibanlar gibi. Evlendirme programına çıkıp kendinizi üçüncü köprünün ayağındaki eve satmayı sürdüreceksiniz. Aldatılacaksınız. Ve sustuğunuz, ortak olduğunuz için, başınıza gelen her şeyi sonuna kadar hak etmiş olacaksınız.

Martın A Noktası:

Ve ben seni, hiçbir şey umurumda olmadan seviyorum.
Muhtemelen anlayamayacaksın bin yıl daha.
Anlatmaya yetmeyecek sözcükler
Yan yana ne koysam, boş kalacak aramız.
İnsanı sessizlik öldürür en çok.
Ben susacağım, sen susacaksın...
Sen sessizlikte uyuyacaksın,
Ben televizyon açık.

Ben yarı Abhaz, yarı Gürcü ve Rus bir ailenin çocuğuyum.

Biliyor musunuz, bizde kız isteme yoktur. Başlık parası yoktur. Kızı istemediği biriyle evlendirmek yoktur. Çünkü bizde kızlar kıymetlidir. Kadın aile reisidir.

Çok komik bir hikaye olarak, şunu nakledeyim sizlere... Kız isteme ritüelinden bin kilometre uzak ve habersiz olan aile fertlerim, mecburen kız kardeşimi istedikleri gün bu gerçeğe ayıldı.

Evde ailenin iki erkeği var. Babam ve büyük amcam. Evde aile reisi var. Babaannem. Kızı babamdan istediler, babam topu babaanneme attı. Babaannem, anneme attı. Annemle babam dönüp bana attı. "Uzatmayın. Oğlanı alıyoruz" dedim.

Salonda kopan kahkahayı size anlatamam. Şaka etmediğimi bir tek bizimkiler anladı. Onlar gülmediler. Biz kızı vermeyiz çünkü. Biz oğlanı alırız. Ailemize. Böyle gördük, öğrendik... Daha bunun zararını hiç görmedik.

Demem o ki, edilgen değil etken olmayı seçin artık. Avaz avaz bağırmak yerine harekete geçin. Birbirinize düşman olarak değil ama. Koltuk çıkarak. Nasıl ki müesseselerde, ne olursa olsun müşteri haklıysa, böyle bir dünya düzeninde, ne olursa olsun, kadın haklıdır... Bakın, bunu asla unutmayın! Sorgulamadan, yagılamadan, kendi kendinize yüksek sesle tekrarlayın:

NE OLURSA OLSUN KADIN HAKLIDIR!
NE OLURSA OLSUN KADIN HAKLIDIR!
NE OLURSA OLSUN KADIN HAKLIDIR!

Hayırlı 8 Martlar olsun canlarım...

atilla atalay

SIDIKA

Albay Safiye



- Sıdıka sana bi şey söölicam yavrum. Allahın adını ver ama. Eğer söylediklerimi kimseye söölersen, cehennemde zebaniler dilini ta ense kökünden kızgın maşalarla yolsunlar mı annem?

- Ay evet, tamam, parça pinçik etsinler beni. Rendelesinler, verevine jülyen kessinler... Ne diicen anne, ne sırrı bu böyle yaa?

- Ben dün bir albay oldum yavrum.

- Albay mı? Kim albay yaptı kız seni? Telefonda mı oldu bu olay? Elli kere söylüyorum sana anne: tanımadığın numarayı açma her yer dolandırıcı kaynıyo. Olmaz böyle bi şey yaa. Herkesin gözü önünde, bir millet durmadan dolandırılıyo. Bütün kişisel bilgiler ortalıkta uçuşuyo.

- Kız hemen bilir bilmez konuşma car car. Öyle bişe diil. Dün Goncagül Teyzenle kadın savaşçılar Amazon Ordusu'nu yeniden kurmaya karar verdik. Damat sarhoş gelip evdekileri sıra dayağından geçirmiş. "Artık başka çare kalmadı" dedi Goncagül Teyzen: "Amazon Hareketini yeniden başlatıyoruz. Ya bu damat bizi, ya biz bu damadı" dedi. Ben de hareketin Albayı oldum. Goncagül general, kızıynan gelini de yüzbaşılar...

- Albay Safiye Saka ha?

- Rica edicem rütbemi her yerde sööleme Sıdıka. Yerin kulağı var, biz gizli bir orduyuz.

- Orası ööle bak. "Yerin kulağı" telefon dolandırıcıları, hırsız çeteleri filan dışında herkesi dinleyip rapor ediyo. Siz de sağda solda pek dillendirmeyin de soluğu Silivri'de almayın. Şakayken kaka olmasın...

- Ne şakası kız? Biz gayet ciddiyiz. Her gün beşer onar ölüyo kadın milleti. Yok "Oraya gitmeseydi" vay "Öyle giyinmeyeydi" aman efendim "diziler yüzünden oluyo". Kimseciklerin durdurabildiği yok. Anca "pempe dolmuş, pempe çit" felan diye hepten kuyulara itmeğe uğraşıyollar. Amazonların bu gidişe "dur" demesi şart oldu gayrı...

- Tamamıyle katılıyorum.

- Du bakalım hakkında soruşturma yapıcaz Sıdıka. Kimsin nesin, araştırıcez seni. Karargah uygun görürse katılıcan. Yok ööle hemen katılmak. Amazonluk ciddi bi müessese.

- O kadar ciddiyiz yani. Peki memenizi de kesicek misiniz?

- Dilini kesicez. O nası soru ööle kız? Doğru konuş, ben senin üstünüm...

- Tarihteki Amazonlar'ın kolay ok ve yay kullanabilmek için göğüslerini kestikleri söylenir, o bakımdan dedimdi...

- Lan zaten alayımızı kesip duruyollar, bi de biz kendimizi niye keselim? Her neyse Sıdıka, biz Goncagül'le çay bahçesinde buluşup karargah toplantısı yapıcaz. Sana ev nöbeti yazıyorum. Güzelcene bi mıntıka temizliği yap. Düşman kuvvetlerinden babangil gelirse "Pazara gittiler" de...

- Eheh... İzin kağıdı ver, bende geliyim çay bahçesine albayım be. Bırak mıntıka temizliğini şimdi. Bahar yüzünü gösterdi, cemreler düşüyo, yol ver Sıdıka'ya güneş yüzü görsün yavrucak. Amazon dediğin ev işiyle ömür mü yer ya? Hem karargahta benim de söyleyeceklerim olabilir...

- Olmaz ööle şey Sıdıka. Anangil emir verdi mi itaat edicen yavrum. İtaat her şeyin başı. Emir demiri keser. Hadi bakiim kap kovayla paspası bahar temizliğine başla. Karavanayı da hazırla. Akşama yoğurlu baklayla pilav çıkartalım bölüğe...

Beylik terliğimle kafana kafana vururum Sıdıka. Böyle ciddi bir mes'elede mikiliğe yer yok! Marş marş...

- Ama albayım annem.

- Sus kız... Yakarım valla askerliğini...

- Bi şey sorucam. Madem bööle bi muhabbete girdik "Açaç" da olucak mı bölükte albayım? Yani belli zamanlarda üstsüz erkekler gelip moral şarkısı söyliycek mi?

- Beylik terliğimle kafana kafana vururum Sıdıka. Böyle ciddi bir mes'elede mikiliğe yer yok! Marş marş...

- O hoo, Amazon'a bak, "Beylik terlik" diyo... Ehehe, kafadan asimile olmuşunuz kızım siz... Ay hiç gülüceğim yoktu...

* * *

- Ooof.. Karargah olarak bana saldırmaya karar vermeniz çok saçma bi şey anne. Sizin bu Amazon hareketi ölü doğdu sööliyim.

- Yersin tabii ki terliği Sıdıka. Başından beri hareketimiz hakkında bi komiklikler bi şeyler... İşin ciddiyetini bozuyosun Sıdıka, sulandırıyosun mes'eleyi. Sanki gülüncek bişiymiş gibi. "Şiddetin şiddetini azaltan, bir evcilleştirme, bir uysallaştırma"diyollar karargahta.

- Ciddiyet ha... "Gülün Adı" mı lan burası? "Kelimeler albayım". Kelimeler ve mizah her şeyden güçlüdür bakınız... Mizah dediğin, "gülünçlük" diye gücüne burun kıvırdığın, her zaman mazlumun yanındadır... Esas onla hesabı olanlar, ciddiyet ve şiddeti kutsayanlarla aynı karavanaya kaşık sallayan şaşkınlardır.

- Senden öğrenecek değiliz Sıdıka. Olmaz olsun beyle komiklik. Mücadele azmini inovasyonulan bileyen, sert, disiblinli ve ciddi kimsedir Amazon...

- Ama...

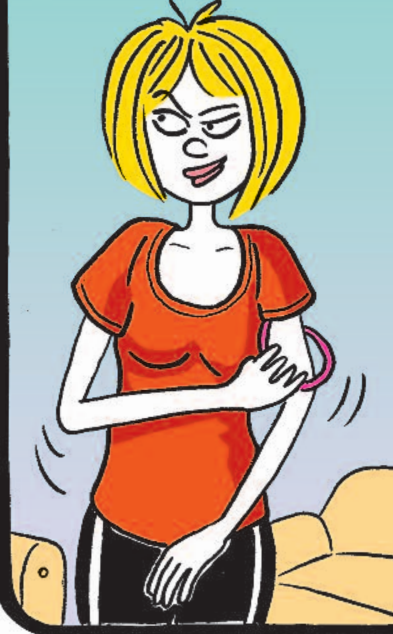
- Sus hayin... Elli şınav çek Sıdıka. Zaten yoktu ama çarşı iznini de kaldırıyorum. Ciddiyetsiz karı.

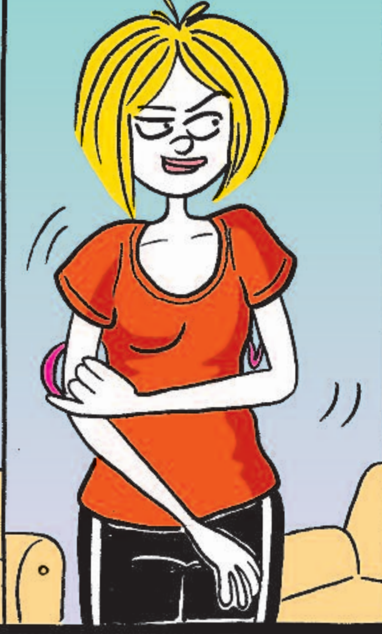
- Ya arkadaşım, bu işlerin salak bir kaderi mi kendi aranda usül yönünden dalaşıp dağılmak... Vay efendim işin ciddiyetini bozuyomuşuz da...

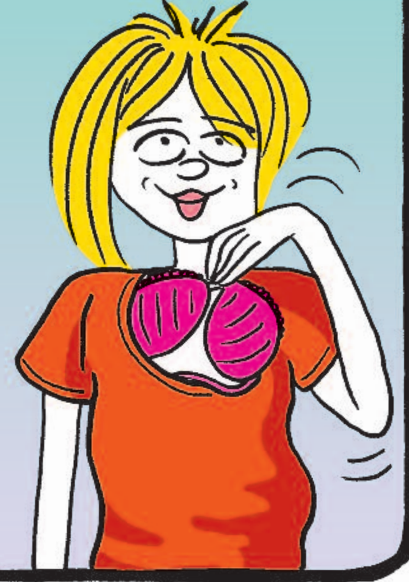
- Bak hala vır vır ediyo. Akşam baban gelsin görücez. Terlik filan hava gazı kalıyo, seni kurşuna dizdiricem Sıdıka... Sana kurşunlar...

HAYAT BAZEN TATLIDIR

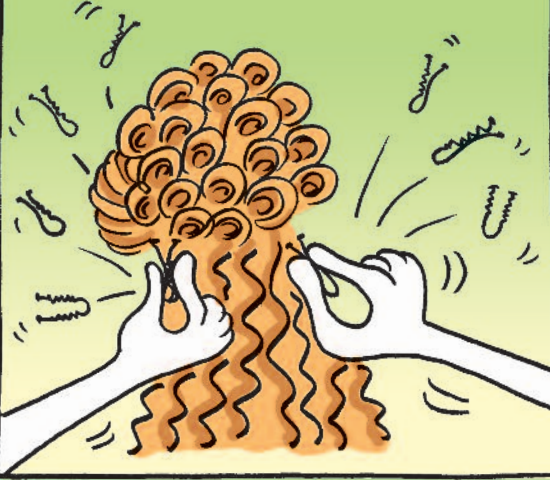
ipek özsüslü











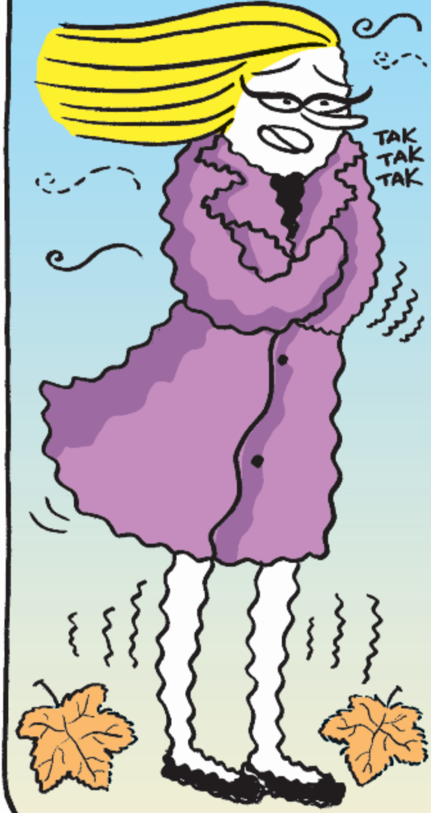











ANNE SÖZÜ DİNLEMEYİP İNCE GİYİNDİĞİN..
TAK TAK TAK


GÜNÜN SONUNDA, PATİKLERİNLE BULUŞTUĞUN AN..


AKŞAM VAKTİ ISSIZ BİR YOLDA YÜRÜRKEN.. ARKANDAN GELENLERİN OLDUĞUNU FARKEDİP..
GÜP GÜP GÜP
TIKIR TIKIR FISIR FISIR


ONLARIN " KADINLAR " OLDUĞUNU GÖRÜP RAHATLADIĞIN AN...


SAĞ SALİM EVE GİRDİĞİN AN..
OHH BE NİHAYET.. BAKİİİM !! KEDİMİN DE BAŞINA BİR HAL GELMEMİŞ ÇOK ŞÜKÜR.. DARISI DİĞER KADINLARIN, ÇOCUKLARIN, HAYVANLARIN BAŞINA..
HUHHHH!
NAYK


VE SAĞ SALİM UYANDIĞINDA..
OHH BE BU GECEYİ DE ATLATTIK.. GÜNAYDIN DÜNYA !!
2016Mart

sengul@hablemitoglu.net
Prof. Dr.Şengül Hablemitoğlu
Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü- HaE Kurucu Direktör



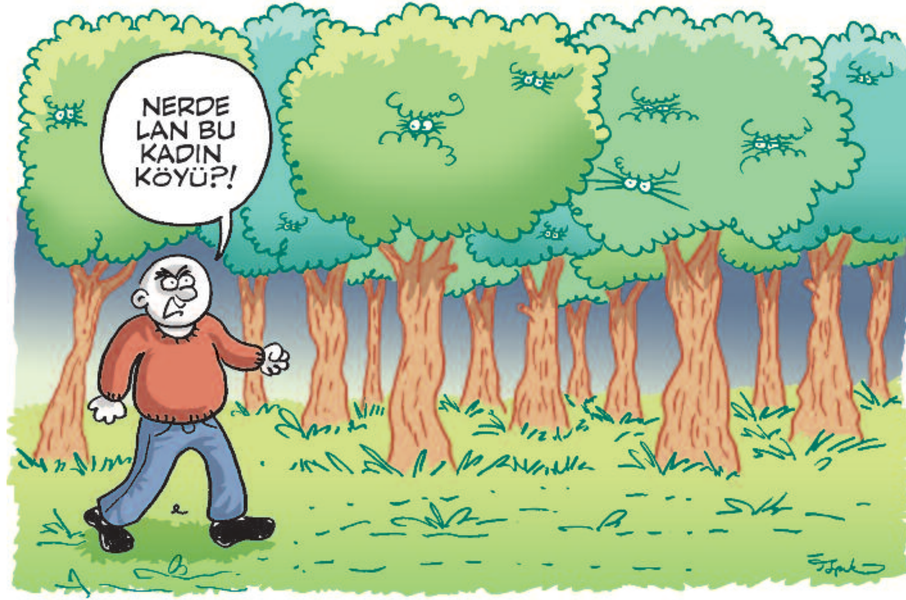
Kadın yaşamı doğaya benzer: Gözetilmezse Yok Olur?

Akademik yaşamımın tümünde kadın konuştum, anlattım ve yazdım. Hiç bıkmadan... Bayan Yanı ile beraberliğimiz başladığından bugüne değin, hep kadını yazmaya gayret ettim. Mart sayısı için yine kadını yazayım, ama biraz başka türlü yazayım derken, işte bu upuzun yazı çıktı ortaya.

Kadınları, ülkemin kadınlarını sardunyalara benzetirim hep. Neden derseniz; sardunyanın doğada var olma gücü hayranlık vericidir. Sıcağı, güneşi seven, soğuk geldi mi telaşlanmadan, uzunca zaman direnen, kolay yetiştirilebilen ve her mevsim rengarenk açan sardunyalar... Kat kat çiçekleriyle ve yapraklarının kendine has, o güzelim kokusuyla, mütevazi bir bitkidir sardunya. Sardunya direnir, sanki yaşama meydan okur. Dalları kırıldıkça yeniden, daha bir güçlü yeşerir. Gövdesi bile kırılsa ölmez sardunya, toprakta kökleriyle ve toprakla buluşunca yeniden köklenen parçası ile daha da güçlenerek, çoğalarak yeşerir, dallanır... Çıt kırıldım değildir, uğraştırmaz sizi, yaşamaya çalışır, bulunduğu ortama uyum sağlar. Soğukta, sıcakta az suyla yaşar. Çiçeklenmek, yeşermek ve yaşamak için itina istemez, özel bir ilgi beklemez. Ama sevgisiz ölür sardunya, sevildikçe, bir parça da ilgi ile daha bir parlar çiçekleri, daha bir güzel kokar yaprakları... İşte hem bu direncinden, hem de yaşama merakından, sadakatinden severim sardunyaları ve ülkemin çilekeş, azimli kadınlarına benzetirim. Benim gibi bir sardunya sever olan, sardunyaya özenen şair Halim Yağcıoğlu, "Sardunya" şiirinde öyle güzel anlatıyor ki sardunya sevgisini;

"Bir sardunya olmak isterdim şu dünyada
Kırıldıkça kırıldıkça yeşeren
Öylesine al al veren
Bir sardunya
Bir sardunya olmak isterdim şu dünyada
Bir avuç toprağım olsun ama benim olsun
İster bir saksıda olsun ister dağda olsun
Yeter ki gönlüm rahat olsun..."

Köylerin, kentlerin hemen her mahallenin pencere önlerinde, yol kenarlarında eski kaplara, teneke kutulara dikilmiş görürsünüz sardunyaları. Evlerinin güzel görünmesini isteyen dar gelirli insanların tercih ettiği bir çiçek olduğundandır ki, "yoksul çiçeği" diye de anılır. Var olmakla yüklü bir anlamı vardır. Her koşulda ve her yerde yaşamını sürdürebilen, esasen yaşamda kalabilmek için değişime ayak uydurabilen, bu cefakar ve vefalı çiçeğin şaşırtıcı bir tevazusu da vardır. Sardunyanın tek ve eşsiz iddiası; direnişçi yanıdır, bitkilerin en aktivistidir sardunya. İşte bu yüzden seviyorum sardunyaları... Yaşam, insana her zaman adil davranmıyor. Kırılıp dökülüyoruz, düşüp kalkıyoruz, göğe yükselip yere çakılıyoruz ve her şeye karşın yaşıyoruz. Tıpkı sardunya gibi... Kırıldıkça, kırıldıkça defalarca, biz de yeniden yeşeriyoruz...



Kırılıp dökülüyoruz, düşüp kalkıyoruz, göğe yükselip yere çakılıyoruz ve her şeye karşın yaşıyoruz. Tıpkı sardunya gibi... Kırıldıkça, kırıldıkça defalarca, biz de yeniden yeşeriyoruz...

Biyomimikri

Sardunyadan söz ederken bir anlamda yaşamda güçlü durabilen insanlardan/kadınlardan da söz ediyoruz sanki. Son yıllarda, bir anlamda metafor gibi görünen bu çağrışımı açıklamak için batılı çevre literatüründe, "biyomimikri" kavramı* kullanılmaya başlandı. İnsanoğlu gezegenimizin değerli doğasını öyle hoyratça ve vahşice tüketmeye başladı ki; yeniden doğaya dönme, doğaya benzeme ihtiyacını acı deneyimlerle keşfetti. Küresel ısınma, azalan tahıl üretimi, balıkların tüketilircesine avlanılması ve giderek artan çevre felaketleri ile doğa, insana artık durması gerektiğini söylüyor. *Biyomimikri;* biyo (yaşam) ve mimikri (benzetim) kelimelerinin bileşimi ile ortaya çıkan, doğayı taklit etmeyi, doğaya benzemeyi yeniden öğrenmemiz gerektiğini hatırlatmak için gelişen bir alan olarak, son yıllarda ilgi odağı olmaya başladı. Doğanın içinde var olan şekilleri, süreçleri ve sistemleri rehber alarak, doğanın öğretilerini gezegene daha az zarar veren çözümler geliştirmek için kullanmayı amaçlayan bir alan ya da *"yeni bir sosyo etik ve biyoetik yenilenme disiplini"* olarak tanımlanmaktadır. Bir anlamda çok disiplinli bir çevrecilik ve yeşil yaşam tasarımı yaklaşımıdır. Doğa ile yeni bir ilişki ya da *"sürdürülebilir bir etkileşim etiği"* geliştirmek olarak açıklanmaktadır.

Bu tanımların tümü anlamlıdır, ancak en önemli yanı uygulanabilirliğidir. Biyomimikri – özünde tüm yaşam formlarına saygıyı hedefleyen – felsefe ya da basit bir retorik olmanın ötesindedir. Artık uluslararası çevre lobisi, farklı sektörlerden şirketler, eğitim kurumları, inovasyon alanında çalışan profesyoneller, yerel yönetimler, STKlar ve çevre için hedefleri olan ulus devletler, yeni çözümler için doğaya dönmektedirler. Doğadan gelen, doğadan alınan stratejiler, yeni nesillerin eğitilmesinde, yurttaşlara daha iyi hizmet götürülmesinde, tüketicilerin ihtiyaçlarının karşılanmasında, çöpün azaltılmasında, dönüştürülmesinde, hayvanların, bebeklerin beslenmesinde, gıda üretiminde daha az kaynak kullanımı ile daha fazla işin başarılmasında, bir sonraki kriz için dayanıklılığın arttırılmasında ve sürdürülebilmesinde, kısaca çevre için geleceğe proaktif olarak hazırlanılmasında etkilidir.

Doğayı Gözetliyoruz

Biyomimikri kavramının içeriği tam olarak *"doğayı gözetlemek"*tir. Biyomimikri; insan ve doğanın çıkar çatışmasından doğan sorunların çözümü için, doğaya uyum sağlamak (kimi zaman da doğayı taklit etmek) amacı ile doğanın işleyişini, yaşam modellerini, sistemlerini, süreçlerini ve bileşenlerini inceleme bilimidir. Bu incelemenin sonucunda, yeni çözümler için ipuçları bulmaya çalışılır. Kavramın özüne uygun olarak metafor yaparsak eğer; *biyomimikri, doğanın aklını (akıl sistemetiğini) aramanın bilimidir.* İnsan yapısı birer çevre unsuru olarak yollar, köprüler, evler, kamu binaları, makinalar, santraller gibi sistemler kimi zaman bozuluyor; hatta topyekün çöktüğü zamanlar oluyor. Teknik sorunlar bir yana; ekonomik krizler bunun en belirgin örnekleri arasında. Oysa gezegenimiz yaklaşık 4 milyar yıldır, deyim yerindeyse, deneme ve yanılma yoluyla kendi kendisini, üzerindeki canlı yaşamını ve süreçlerini onarıyor, iyileştiriyor ve geliştiriyor. Dünyadan öğreneceklerimiz var.

Leonardo Da Vinci

Bugün teknoloji, biyoloji ile hummalı bir biçimde nasıl çalışıyorsa, geçmişte de doğaya bakarak buluşlar yapmaya çalışanlar hep olmuştur, bunların başında Rönesans'ın çok yönlü dahisi Leonardo da Vinci (1452-1519) gelir. Biyomimikri, yeni bir araştırma ve bilim alanı değil. Bir yandan, insanların doğayı her zaman merak ettiklerini düşünürsek, biyomimikrinin çok eski zamanlara dayanan bir bilim alanı olduğunu da kolayca görebiliriz. Diğer yandan biyomimikri, yaşadığımız çağda fizik ve kimya gibi temel bilim dalları ile uygulamalı alanlar olan mühendisliğin biyoloji ile yakınlaşmasını da sağlamıştır. Günümüzde biyoloji, geçmişte olduğundan çok daha fazla günlük yaşamın içindedir. Örneğin; nanoteknoloji, maddeyi atomik ve moleküler düzeyde yönetme ve denetleme bilimidir. Ve biyoloji ile iş birliği yapar. Kendi çağında uygulanmamış olmakla birlikte Da Vinci'nin uçan makinesi, doğanın (helicopter böceği) izlenmesi sonucu tasarlanan, bili-

nen, ilk hava aracıdır. Kavram, güncel literatüre ilk defa Janine Benyus'un 1997 yılında yayınladığı "Biyomimikri: Doğadan Esinlenilen İnovasyon" kitabıyla girmiştir. Ayrıca, Biyomimikri Enstitüsü'nün kurucusu olan Benyus, kurduğu danışmanlık şirketi ile Nike, P&G, Boeing gibi firmalara, doğadan esinlenilmiş inovatif çözümler bulmaktadır.

Bazı Örnekler

Paraguay ve Brezilya kökenli stevia isimli bitkiden elde edilen kalorisiz tatlandırıcı, bu alandaki önemli örneklerden biridir. Stevia bitkisinin evlerimizde saksıda yetiştirilebileceğimiz bir bitki olduğunu daha yeni fark ettik. Genelde olumsuz bir imaja sahip olan GDO'lu mısırın kullanım alanlarından birisi de pet şişe yapımıdır. Bu şişeler, olağan pet şişelerden farklı olarak doğada 1-2 ay içinde yok olmaktadır. Örümcek ağlarının özelliklerinden yararlanılarak ip ve kumaş yapımı, biyomimikri temelli inovasyon çalışmaları arasında bir başkasıdır. Ateş böceklerinin sıfır enerji kaybıyla yarattığı soğuk ışık, enerji verimliliği konusunda iş dünyasının ufkunu açmaya aday bir diğer örnektir. Akkarınca diye anılan termitlerin yaptıkları karınca yuvalarının havalandırma sistemi yaklaşımını kullanan mimari yapılar, bir yandan mimarlık diğer yandan enerji alanında yeni çözümlere işaret etmektedir.

Türkiye'de geçtiğimiz yıl, 'nın Harran ilçesinde, şiddete maruz kalan kadınların barınması için *"Ekolojik Kadın Köyü"* projesinin de, yine biyomimikri bakış açısı ile planlandığı bilinmektedir. Kadın köyünün 10 bin metrekare arazi üzerinde kurulması, araziye Harran'ın ekolojik yapısına uygun olarak kerpiç evler yapılması düşünülmüştür. Evlerin dağılımı, yukarıdan bakıldığında bir ağaç şeklinde olacaktır. Müstakil inşa edilecek evlerde, 100 kadının çocuğuyla birlikte kalabilmesi, evlerin dışında eğitim, rehabilitasyon ve spor merkezlerinin yapılması planlanmıştır. Ekolojik tarımla uğraşacak olan kadınlara, barınma olanağının yanı sıra rehabilitasyon ve mesleki eğitimler verilecektir. Köyde, evler ve ulaşım karbon salınımını sıfıra indirgeyecek şekilde tasarlanmıştır. Engellilerin kullanabileceği yeşil alanların bulunması da hedeflenmiştir.

Doğanın aklı, gezegende insan var olmadan önce de vardı ve var olmaya devam ediyor. İnsan doğayı yok etmezse bu aklın sürdürülebileceğini de çok iyi biliyoruz. Doğa tarihinde var olmayı başaramayan en bilinen canlılar ise, dinozorlar. Yine doğadan biliyoruz ki, bugün "dinozor" dediğimiz insanların da kalıcı olmaları, bu durumda mümkün değil, ne dersiniz? Bazılarına boşuna dinozor demiyoruz...

* Yardımcı Kaynak: McGregor, Sue, 2013. Transdisciplinarity and Biomimicry. Transdisciplinary Journal of Engineering and Science (The Atlas), 4(December): pp. 57-65.

Hatice Cömert

Oğlumun doğum günü 8 Mart, 3doğum günü oluyor, hep 22 yaşında hiç büyümüyor, büyümüyor ölü çocuklar.

Mezara gidiyorum her Cuma, taşa sarılıyorum oğlum diyorum, taş soğuk.

Konuşuyorum onunla, özledim diyorum, ağıt yakıyorum, içim kan ağlıyor.

Kaç yıl geçti, mutfakta oturuyorum, hep tek başıma ağlıyorum, camda bekliyorum, biliyorum gelmez artık, ama bekliyorum oğlumu, gelsin cama vursun anne kapıyı aç desin diye bekliyorum.

İnsan gelsin istiyor, bekliyor, gelecek sanıyor.

Gelmiyor.

Zor herşey çok zor, en zoru gelmeyeceğini bilmek, katil serbest, bunu bilmek te zor.


Mezara gidiyorum her Cuma, taşa sarılıyorum oğlum diyorum, taş soğuk

Kaç duruşma oldu, hep aynı, ne bulursak, araba, otobüs, minibüs binip gidiyoruz duruşmalara, 18saat, bazen daha çok sürüyor, yaşlı hasta iki insan, gidiyoruz. Yolda giderken birgün ağlıyoruz, arabayla ben, eşim ve oğlum Adnan, Adnan giderken arabayı sürmüştü, dönüşte o yatıyor, eşim sürüyor arabayı, ağlıyoruz, Adnan uyanıyor baba ne yapıyorsun diyor, bana da kızıyor, camlar buğulanmış birşey gözükmüyor, öyle gidiyoruz ağlayarak, kızıyor bize, sonra yorgun kendi geçiyor tekrar direksiyona.



18 saat yol, mahkeme başlıyor 5 dakika evraklar eksik diyor hakim, duruşma bitiyor,

Geri dönüyoruz 18saat. Hep böyle.

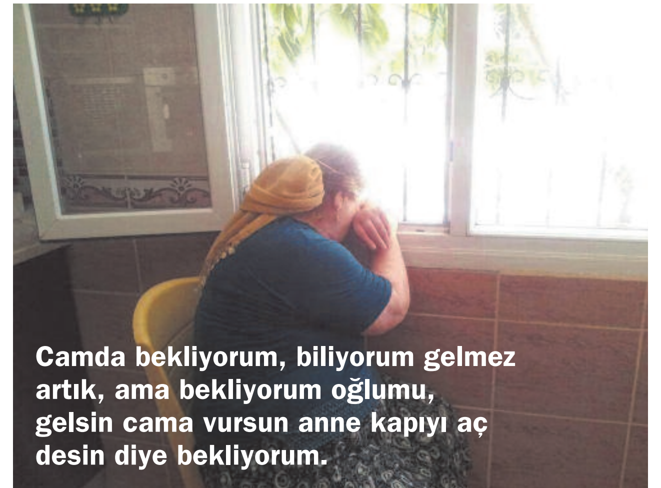
Avukatlar anlatıyor, itiraz ediyor, tutuklansın diyor, yok hakimde vicdan, katil hala serbest.

Sarılıyorum oğlumun fotoğrafına, kalan çocuklarıma.

Mücadele ediyoruz başka Abdocanlar olmasın diye, bakıyorum öbür oğluma dadanmışlar, gelemiyor artık buraya, arayınca ağarım, sesini özlerim, torunlarım var birini 2 yıldır göremiyorum, Esmihan benim kızımın ismi, Zafer kendi kızına verdi bu ismi, ama göremiyorum torunumu. Zafer gelse tutuklayacaklar biliyorum. Oğlum korkmaz ama ben ona gelme diyorum.






Camda bekliyorum, biliyorum gelmez artık, ama bekliyorum oğlumu, gelsin cama vursun anne kapıyı aç desin diye bekliyorum.

Bir oğlum mezarda öbürü hapiste olsun istemiyorum.

Ben inanıyorum, ben mücadele ediyorum, zor evet herşey çok zor ama bu daha çok mücadele demek.

8 Mart Abdocanın doğumgünü

14 Mart duruşma var. Gidecez gene, 18 saat, bırakmayacaz mücadeleyi.

PAPARAZZİYE

raziyeicoglu@gmail.com



Raziye İçoğlu

EX'TEN TANELER

• **Aldatmanın tadına varan, bir daha tövbe eder mi acaba?** Karısını aldatıp, aldattığı ile evlenen EX durulacak mı sanırsınız acaba?

• EX'lerin en cömert oldukları alan; **söz vermek**, en çok tuttukları; **metres**, en çok tükettikleri; **eş**...

• Çocukken hep öyle izledik. 90 dakka sonunda, Baş artist ölünce film biter. Veya film biter,baş artist ölmez, senaryo onu korumuştur.. Giden EX'ten sonra film bitmiyorsa demek ki hayat filminin baş artiste rol sırası gelmemiş, daha sahneye girmemiş, demektir....

• İnsanlara konuştuklarına, sanal paylaşımlara göre değer vermeyiniz. Öyle olmuş olsaydı, aldatmaya karşı görünen ve çalışma arkadaşları ile birlikte, işyerindeki sapkın birini işten çıkaran EX, kendi karısını aldatmazdı...

• EX'ten sıyrıldıktan sonra psikolojiyi öyle bir örgü örmeye vurmuştum ki, örmek var, dönmek yoktu bu uğurdaki yoldan...

• Tv karşısında sürekli uyuklayan, eve girdiği dakikada uykuya dalan EX'in bir ayı ile kış uykusuna gittiğini sanma tahminlerim çok yüksek...

• EX'in performansını çok iyi bildiğimden, şu an yanındaki kadının **"mutluyuz, beni seviyor, mükemmel biri "** diye kendini kandırdığından çok eminim...

• EX, seni aldatır gider, hala senin ona sadakatle bağlı olduğunu sanır. Esas aldanan kimdir acaba?

• EX, 26 Şubat doğum günümü kutlamadığı günlerden birinde; **"Keşke 3 gün daha dayanıp, 29 Şubatta doğsaymışsın"** dedi. Eminim kadınların bütün kutlanması gereken günlerinin 29 Şubatta olmasını isteyen, ancak 4 yılda bir kutlayacak verime sahip, trilyonlarca erkek vardır dünya yüzünde...

• Gurbet yüzünden, 4 Kardeş olarak, sadece cenazelerde bir araya gelebiliyoruz ve EX 'ten boşandıktan sonra bir araya gelince anladım ki biri ölmüş.

ANNELER

• Terör felaketleri zincirinde **bomba**da takılı kalan Annem, her patlama haberinde ; **"Kızım gitme kalabalık yerlere bomba atıyorlar"**. Diyemiyorum ki; **"Anneciğim, ıssızda da tecavüz ediyorlar"...**

• Anneannemin **"övülen kız iyi değildir, alınmaz, bir kusuru var ki bu kadar övüyorlar"** demesinin, iş hayatında da geçerli olduğunu düşündüğümden reklâmım yapıldığı anda işimin son bulacağından tedirgin oluyorum daima..

KADIN YANIM

• **#8MartDünyaKadınlarGünü...** Uzun yıkama programında, yoğun çamaşır suyu ortamında, 90 derece ısıda, simsiyahlığından hiçbir şey kaybetmeden bütün beyazlara, siyahlığından batik kıvamı sıçratan siyah donun direncinden olsa, hiç yıkılmaz insan... Renk ayrımcılığı sırasında, Beyazların içine yanlışlıkla karışmış, O donun solmayan siyah direyetinden diliyorum tüm kadınlarımıza...

• **#8MartDünyaKadınlarGünü...** **"Büyüyünce ne olacaksın?"** sorusuna bütün kadınlar olarak vermemiz gereken cevap artık **sorunlu hayat ders**imiz olarak zorunlu hale geldi. – Büyüyünce **"Kadın sorunlarını uygulamalı yaşatılacağım, kadın sorunluları ile boğuşacağım.!"**... Ne yazık ki, hepimizin ana mesleği oldu, kadın sorunlarını yenmeye, yok etmeye, bitirmeye çabalamak ...

• Şeytanlarda çeşitli görevlerle yeryüzüne dağılmışlar anlaşılan.. Erkekleri kendine uyduran **sapkın şeytan**ın yanı sıra, genellikle kadınları kendine uyduran, zayıflama diyetini bozduran **obur şeytan**dır...

• Nihayet, Kadın olarak sokakta şiddetten korkmadan, rahat dolaşabilme özgüveni gelmiştir. O zamanda zaman çoktan geçmiştir, sıhhatin bozulmuş, yaşlanmışsındır ve yüzüne bakılacak halin kalmamıştır....

EKRAN TEPİK

• Tv'de reklâm satış listesindeki, **"Zayıflamada son söz"** kitap setinin hiç tutacağını sanmam, sözle zayıflansaydı herkes zayıflardı. **"Zayıflamada son lokma"** olması lâzım kitap setinin adı...

PAPARAZZİYE GÜN-DEMLİK KAYNIYOR

• Örgü örerken bazen alkol aldığımı bilseler, **teşvik suçundan** örgüyü yasaklarlar mı acaba? ...

• Sosyal meydanlar bombalanınca, hemen sosyal medya yavaşlatılır..

• Doğum günümün aynı gün olduğu Uzun Adam ile dilerim yükselen burcum farklıdır yada birimizin ki nüfusa yanlış işlenmiştir umarım.

EVLENSEL MESELELER

• Eskiden uzun zaman görmediğimiz arkadaşlarımızın, görmediğimiz zaman içinde boyunca çocukları olurdu, şimdi boyunca köpekleri, kedileri oluyor.. Başka arkadaşımıza anlatırken, "**gördüm boyunca çocukları olmuş"** derdik. Şimdi **"gördüm geçenlerde boyunca köpekleri, kedileri olmuş"** diyoruz...

• Karılarını artık o kadar aileden biri, anne gibi, aile büyüğü gibi görüyorlar ki yeni alacakları karıyı ona istetiyorlar. Adına kumalık diyorlar. Büyük kadın olmayı kabul ediyor yada etmek zorunda bırakıyorlar...

• Evlenmeden önceki bekârlığında büyükler küçükleri için görücü gelir, boşandıktan sonraki bekârlığında küçükler büyükleri için görücü oluyorlar..

2 KADIN, TEK HİKAYE PANİĞİ

Dünya Kadınlar Günü'ne sayılı günler kala, yine dergi güzergâhım, bir yakadaki evimden, diğer yakaya geçiş için otobüse, ilk durağından bindim.

Genç bir kadın, orta kapı kenarında, sırtı pencereye dönük, tekli koltukta oturuyordu. Onun sol tarafına parelel kalan ikili koltuğun, tercihi yüksek olan **"cam kenarına geçebilir miyim?"** deyince sormadan anlattı; **"bende panik atak var da, o yüzden böyle oturdum"...** dedi... **"Babamı kaybettikten sonra oldu, panik atak. Yalnızca boğaz köprüsünden geçerken tutuyor. Kapılar kapalı, otobüs duramaz"** diyor.

Tanışırken **"Avrupa Yakası, Fındıkzade'de annemle oturuyorum ve evde yağlı boya tablolar yapıyorum, tanıdıklar satın alıyor, 45 yaşında, dulum ben"** diyor. Diyorum ki **"EX'inden boşanınca bekâr oluyorsun, 4.30tl'ye yenilenen nüfusumda öyle yazıyor, kendimden biliyorum"...**

Sanırım ki, kısıtlı zaman seanslarına alışkın olduğundan, bir sonraki durakta **bayan yanı** olmasına itina gösterdiği, uçarak sol tarafıma oturuşundan anlaşılan anne eşarplı teyzeden önce özgeçmişini bitirmişti genç kadın.

İstanbul'un Anadolu Yakası ile Avrupa Yakası arasındaki araba ile geçiş trafiğinin günün her saati ve gecesi ne kadar yoğun ve akmayan olduğunu bilen bilir. Bilmeyen de İstanbul'a indiği anda zembereğini şaşırır..

Böylece, üç kadın, üçgen kenar şeklinde, dizdize oturmuş, yoğun ve akamayan, en az 2 saat sürecek trafikte, yolcu olarak otobüsle seyir halindeyiz...

Suskun halde yola bakarak giderken, **"Ona köprüden geçerken neler olacak acaba?"** paniğine kapıldım. "**Panik atak sepici midir?"** diye düşünmeden edemiyordum.. **"Pekiii neden yalnız başına ve köprüden geçmek zorundaydı ki acaba?" "Avrupa yakasında oturuyorum demişti, demek ki evinden geldi, evine dönüyor, köprüden geçerken panik atak oluyor. iki kere bu panik atak sebebini neden yaşıyor acaba?"** İç sesim kendi kendime cevabını veremeyeceğim sorular yöneltiyordu.. Panik ve heyecanımdan kalbim taşikardik atıyordu.

Sürekli gözlemlediğim genç kadın, Köprüden önce son çıkıştan sonra yakın gözlüklerini taktı ve hızlıca kitap çıkardı, **Mevlânâ ve Şems'ten yüreğinizi ısıtan hikâyeler** isimli bir kitap okuyordu.. Otobüs tam köprü üzerinden geçerken öne doğru eğilmeye, sallanmaya, kalkmaya çalışmaya yani panikli hareketler yapmaya başladı. Ne yapılır bilemiyordum ama içgüdüsel elini tuttum ve **"bitti, hızlı geçiyoruz, bitti bak"** dedim..



Yanımdaki teyze **"kızım salavat çek, ben hergün geçiyorum, korkacak bir şey yok"** diyor. Panik atak, **"korkacak bir şey yok"** deme ile geçseydi, adı panik atak olmaz, **pratik atak** olurdu zaten...

Sonra bütün kafamda biriktirdiğim soruları soruyorum; **"Avrupa Yakası'nda oturuyorsun, neden Anadolu Yakası'nda doktora gidiyorsun? Doktor kadın mı? Genç mi?"**

Köprüden giderken hasta oluyor,hastalığı perçinliyor, dönerken **"hala hasta mıyım?"** diye sağlamasını yapıyordu. Bütün bunlar tedavinin bir parçası mıydı acaba?

Genç kadın; **"Ayda bir kere tedavi var. Doktor tanıdık olduğu için geliyorum, orta yaşta erkek özel bir psikiyatris doktor"** diyor.

Final sorusunu soruyorum; **"pekiii bu duruma doktor ne diyor? Sen doktora gelebilmek için, panik atak sebebin olan köprüden iki kere geçiyorsun"..** diyorum..

Genç kadın; **"doktorum, sakinleştirici ilaç veriyor ve köprüden geçerken, müzik falan dinlemeni öneriyor"** diyor.

Artık sustum, sözümün bittiği yer. Aslında bence çok güçlüydü ve korkularından korkmuyordu genç kadın, doktor bunu değerlendirmeye almıyor mu acaba?

Sanıyorum ki psikiyatr doktorun hastasına uyguladığı tedavi sistemi, **"attan korkan ata binsin"..**

Falcı

feyhan güver



















Pembe Taksi

Sivas'ta 11 Şubat'ta cinsiyet ayrımını tetikleyen pembe taksi uygulaması başlatılmıştır. Bu taksiyle kadına şiddetin azalması bekleniyor, fakat asıl amaç kadınların toplumdan soyutlanması, yaşamının sınırlandırılmasıdır. Biz kadınlar yaşamımız toplumdan soyutlanmasını değil, aksine kadınları topluma kazandırılmasını istiyoruz. Bunun için Sivas'ta kadınlar olarak bir araya geldik ve pembe taksiyi kabullenmediğimize dair bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Bunun dışında internet üzerinden imza kampanyası başlattık. Kadınların tepkisi bir çok yere ulaştı ve kadın arkadaşlarımızın da bu konu hakkında düşüncelerini aldık.

DERYA ULUCAN: Sivas'ta yaşayan biri olarak pembe taksi uygulamasını gereksiz buluyorum. Sebebi ise pembe taksi kadınları korumak amacıyla yapılmış gibi gözüken ama kadını tam anlamıyla ötekileştiren bir uygulama olduğunu düşünüyorum. Kadını 08:00-20:00 arası dışarı çıkamazmış gibi gösterip belli saatlere sıkıştırmıştır. Bu yüzden pembe taksiyi kabullenmiyor, pembe taksiye binmiyorum!



ÖZLEM ERSOY: Son zamanlarda oldukça ses uyandıran kadın cinsiyetini ayrıştıran pembe taksiler hala tepki sebebi..

Artık ulaşım araçlarına şoförü erkek diye binmeyecek miyiz? O erkekler bizim ağabeyimiz, babamız değil mi? İnsanlara empoze edilmeye çalışılan bu cinsiyet ayrımını kınıyorum.

SUZAN SAĞIR: Belki de suskunluğun yok sayılmanın adıdır pembe taksi... Biz kadınlar her tacize, her tecavüze ve her şiddete susarak yol açtık böyle kısıtlanmaya, tek bir takside sabah 8 akşam sekiz arası şart koşmaktadır. Biz bizi dışlayan ayrıştıran ve ötekileştiren bir taksi istemiyoruz. İstediğimiz saatte istediğimiz taksiye, otobüse, minibüse binmek istiyoruz. Hakkımız değil mi?

MİRAY BASIÇ: Bu uygulama sokakları güvenilir hale getiremeyip, bizleri hayattan soyutluyor. Biz adaleti yerine getiremiyoruz, sizleri hapsediyoruz demektir. Bir kadın olarak sokakları asla terk etmeyeceğim. Sokakların rengi ne olursa olsun. Ayrıca taksinin çalışma saatlerinin 08:00-20:00 arasında olması da yine kadınları saatlere sıkıştırmaktır. Sivas'ta yaşayan bir kadın olarak asla pembe taksiyi kullanmayacağım!

NURSİMA MUTLU: Pembe taksi uygulaması eril sistemin bir sembolü olarak ortaya çıkarıldı. Pembe taksi uygulaması sadece kadını toplumdan tamamen soyutlayan, değersizleştiren , kadınları belli bir zaman dilimine kısıtlayan bir fikrin ürünüdür. Biz kadınlar olarak bu uygulamaya şimdi tepki göstermezsek bunun gibi birçok uygulama ile ötekileştirileceğiz. Sistemin seni senden çalmasına izin verme. Kadını toplumsal hayatta sınırlayan her şey kadın özgürlüğüne vurulan bir darbedir. Kadının rengi pembe değildir. Özgürlüğü temsil eden renklerin kadınları sınırlandırmasına sende tepki ver!

SEHER SOYSAL: Kadın erkek arasındaki ayrımcılığı güdümleyen pembe taksi uygulamasına bir kadın olarak karşıyım. Bedenimi, emeğimi, kimliğimi, düşüncemi ataerkil sisteme ve erkek egemenliğine kurban etmeyecek ve sonuna kadar mücadele edeceğim. Kadının hayatını sınırlandıran her türlü uygulamaya ve yaptırıma hayır diyorum. Pembe taksiye binmiyorum!!

HANIFE DOGAN: Bir kadın sarı taksiye binip tacize ve ya tecavüze uğraması durumunda tahrik indirimine sebep olacak bu uygulamanın hayata geçmesini kabul etmiyorum. Ayrıca bu uygulama, kadınların mahalle baskısı görmesine sebep olacaktır. Pembe taksiyi kullanmayacağım.



8 Mart, kadınlar ve çiçekler...

Ece Burgaz

Ahhhh! Çok canım yandı!!!! Nereye götürüyo bu insan beni? Offff, sudan çıkarılmış balık giibiyim, nefes alamıyorum, git gide bitkin düşüyorum. Topraksız yaşayamam ki ben!!!! Karnı acıkmış da beni yiycek zannettim ama yemedi. Yeseydi bu kadar kızmazdım, hayatta kalmak için yaptı derdim! Şimdi yavaş yavaş ölüyorum ve çok kızgınım!

Çok kızgınım, çünkü bi hiç için ölüyo olduğumu az önce anladım! 8 Mart için biri beni satın aldı ve bi kadına verdi. Kadın nedense beni, yani yarı ölü bi canlıyı elinde tutmaktan çok mutlu. Kadın beni yese idi, kızmıcaktım. Her saniye biraz daha soluyorum. Kızıcak gücüm bile kalmadı...

8 MART DÜNYA KADINLAR GÜNÜNÜZ KUTLU OLSUN!

AYYH NİYE ZAHMET ETTİNİZ, TEŞEKKÜRLER...

BELLİ ETME, ÇOK MUTLU OLMUŞ GİBİ GÖRÜN...

içi kan ağlamak

tamamen iyi niyetli olan eski komşum

Kadın beni evine götürdü, içi su dolu bi pet şişe içinde güneş alan bi yere koydu. Sonra üzgün üzgün bana baktı ve şöyle dedi:

- Çok üzgünüm, çok çoook özür dilerim... "Birbirinize çiçek alıp vermeyin, ticari bi katliam bu!" diyorum sürekli ama arkadaşlarım bile artık benle dalga geçiyo... Eski sevgilim intikam olarak bana düzinelerce çiçek yolladı biliyo musun!!!!

"Seni kaçık karı, her gittiğin yeri natürmortlarla donatıcam! O kadar fena hissetçeksin ki, bi kilo anti-depresan alsan da kendine gelemiceksin!



*natürmort: ölü doğa...

diye de not yazmış...

Keşke bu dünya, senin gibi güzel bi yer olabilse idi sevgili çiçek... Ama çok çirkin bi yer. Ve ben senden çok çok özür diliyorum, koparılmana engel olamadığım için... Sen ve tüm koparılan canlar, huzur içinde uyusun...

Hey! Kadınlar ayakta da işer



Destan Luise Kılıç

Hiç unutmuyorum; lise çağlarındayım, Isparta'dan Trabzon'a doğru gidiyorum. Sevgilim üniversiteyi kazanmış ve ziyaret vakti. Otobüste öğrenciler, Karadenizli Ablalar Ağabeyler, Gürcüler, sadece Rus olduğu için fahişe gözüyle bakılan Kadınlar... Kazım Koyuncu daha dünyasını değiştirmemiş, ben de bir kasete şarkılarını doldumuşum, şöfor baba havasında, kaseti veriyorum ona, tüm otobüs okul gezisi havasında yolculuk yapıyoruz.

Yanımda yaşlı, şivesiyle tam bir Laz Kadını oturuyor. En ön koltuktayız, devasa otobüs camından dışarıyı izliyor, sohbetler ediyoruz. Konu Kadın-Erkek ilişkilerine geliyor. 'Erkekler Kadınlardan daha üstündür Kızım' diyor bana, 'Allah böyle yaratmış' diye de ekliyor üstüne. Karşı çıkacak oluyorum, kanıtlamaya girişiyor ve sonra hayatım boyunca unutmayacağım o cümleyi kuruyor bana, 'Erkekler ayakta işeyebiliyor ama bak biz Kadınlar oturarak işiyoruz'..

Yıllar boyu her çişim geldiğinde tuvalet yoksa köşe bucak gizli bir köşe aradım. Pantolonu indirip oturarak işemek lazım


Gürcistan

ya, bir de görürlerse çok çok ayıp... Hem görüntün, sapık zihniyete seksi de çağrıştırabilir, sıkıntı büyük. Zaten dışarıya işemek bir kadının asla hakkı değildir, oldu ki işese bile çok gizli tutulması gereken bir durumdur. Lafı bile açılmaz.

Oysa Erkeklerin her yerde işeme hakkı vardır. Çocukken yollara işeyerek isimlerini yazmaları oyunlarının içindedir ya da telefon kulübelerine veya kapı önlerine işemek onların eğlence kaynaklarıdır. Erkekler duvar diplerinde işeyebilir eğer yolda çok sıkışırlarsa arabayı kenara çekip yol kenarına da işeyebilir, hatta sıkışırlarsa otobüsü durdurup otobüse arkasını dönüpte işeyebilir. Erkekler tuvalaleti olmayan yerlerde ya da hatta üşendikleri vakitte şişeye de işeyebilir. Kamuya açık tuvaletlerde biz, 'Aman mikrop kapmayalım' diye taklalar atarak işemeye çalışırken onlar ellerini bile sürmeden işemeyi başarabilir.

Ve tüm bunları yaparken size dönüp pis pis gülümseyerek 'Siz ayakta işeyemiyorsunuz, ne yazık' diyebilirler. Birçok kadın bu durumların hepsiyle karşılaşmış ve bu sözü hayatında en az bir kere duymuştur diye düşünüyorum.

Ama aslında yanılıyorlar 'Kadınlar da ayakta işeyebilir!'

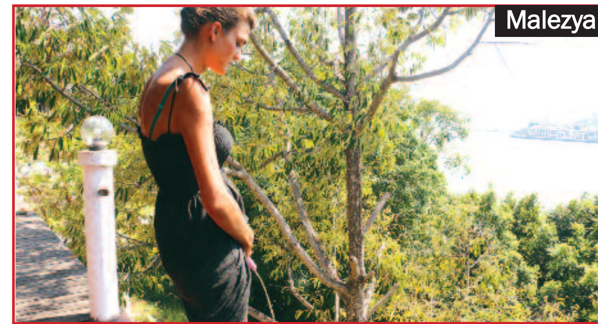
Siz bu yazıyı okurken ben muhtemelen hala Malezya'da olacağım. İşi gücü bıraktıp 'yeter artık' diyerek dünya turuna çıktım, 7 aydır yollardayım. Konumuz bu değil tabii ama her şey buradan başladı. 8-9 ay önce dünya turuna başlamadan, hazırlıklar sırasında bir icatla karşılaştım. Aslında daha önce duymuştum ama ulaşma şansım olmamıştı. 3-5 liraya alınabilen basit mi basit bir plastik parçasıyla artık ayakta işeyebiliyorum! Çük meraklısı değilim ama sadece işemeye kullandığım pembe bir çüküm var artık diyebilirim.

3-5 liraya alınabilen basit mi basit bir plastik parçasıyla artık ayakta işeyebiliyorum! Çük meraklısı değilim ama sadece işemeye kullandığım pembe bir çüküm var artık diyebilirim

Geziye önce bisikletle başlayıp sonra sırt çantasıyla devam ettik. Tabii ev hayatı, iş hayatı ve şehir hayatı bitti artık ve hayatım yollar oldu. Genel olarak çadır hayatı ile doğanın içinde yaşadığım için tuvalet bulma olasılığım pek yok. Hal böyle olunca ben de alıştım artık, yol kenarlarında, bahçelere-tarlalara, bayıra karşı, uçurumdan-köprüden aşağı hatta şişeye kadar her yere ayakta işeyebiliyorum. Üstelik erkeklerden daha avantajlıyım çünkü insanlar beni farketse bile kadın olduğum için ne yaptığımı pek anlama şansları yok. Yani kısaca çok rahatım artık.

Tabii, aslında ayakta işemek bir marifet değil. Bunun üstünlükle de alakası yok. Oturarak işemenin sağlık yönünden çok daha faydalı olduğunu bilim kanıtlamış, tartışmaya gerek yok ama mesele hem ihtiyaç hem de biraz da 'ulan bu mu lan marifet


Rusya


Malezya

daha fazlasını istesek daha iyisini bile yaparız' mevzusu.

Zaten erkeklere dışarıda işeme özgürlüğünü veren ayakta işemeleri değil! 'Erkek' olmalarından kaynaklı, yoksa ha ayakta ha oturarak ne farkeder. Ama sadece toplumsal yargılar bizi buna itiyor, toplum erkeğe dışarıda istediği her şeyi yapma özgürlüğü tanırken, kadına hep kalıplar buluyor. Kadına çoğu zaman 'mahremiyet' kılıfı dikiliyor, onu kapatıyor, saklıyor ya da süsleyip püsleyip barbi bebek modeli biçiyor. E barbi bebek işer mi, kimin aklına gelir ki?!

Rusya'da çalıştığım bir şirkette patronun erkek bir elemanına verdiği öğüdü hatırlıyorum. 'Oğlum diyelim ki, bir kadını elde edemedin. Üzülme! Onu tuvalette sıçarken düşün'. Bunun erkekler için bir yöntem olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ulan biz de insanız; yiyoruz, içiyoruz sonra işiyoruz sıçıyoruz. Bunları yapmazsak zaten yaşayamayız, Doğanın kanunu bu!

Erkek zihniyetini ne yazık ki bir anda değiştirmemiz mümkün değil. Yaşadığımız dünyanın gerçeklikleri var. Bunları kabul ediyor veya seviyor değiliz ama bir şekilde ne güzel ki onların karşısında kendi çözümlerimizi yaratabiliyoruz. Hal böyle olunca Bir Kadın olarak ayakta işediğim için rahat ettim.


Srilanka


İran

Tabi WC'yi boşuna icat etmemişler, en güzeli gidin tuvalete işeyin ama her insan tuvaletin olmadığı bir yerde sıkışmıştır. Bu da bizim insan doğamız yapacak bir şey yok!

Çok sidik muhabbeti oldu ama 3 Liralık muhabbet bunlar. Ben yolculuğumda plastik pembe işeme aletimle rahatım. Tur malzemelerimin en başlarında geliyor.

İnsanlar gezi fotoğraflarına bakıp 'A denizin kenarında, palmiye ağaçlarının altına çadır kurmuş. Ne güzel takılıyorlar. Kıskandım' diye bakarken, ben arka planda şişeye işiyor olabilirim, mecbur ☺ Kamp hayatı bazı zorlukları da beraberinde getiriyor ama her şeyiyle seviyorum ben.

Ayakta işemek marifet değil ama bununla övünen erkeklere sözümüz, pis pis sırıtmayın kadınlar ayakta da işer, hem de 3 liralık pembe çükle.

FB: Welcome Bye Bye

"Anlaşılmak bir lükstür..."

Pınar Öğün



En acı olanı da ne biliyor musun, "anlaşılmak bir lükstür..." Eciş bücüş ve kambur bakışlarıyla bir kadın ağlamaya başladı. Gözlerinin etrafına, acemi bir badanacı gibi, rimeli ile savruk darbeler atan kirpikleri, gözlerini feci yakıyordu ama o, şiddettle, burnunun akmasına, kollarını süre süre mani olmaya çalışıyordu. Ritimsiz bir gülüş ve hıçkırığın aynı anda geldiği ataklardan sonra gözlerini yumdu, boynunu yukarı kaldırdı, ve birden...

'Neden kimse beni anlamıyor? Neden beni kimse anlamıyor? Kimse neden beni anlamıyor? Nerdeysen çık ortaya kimse! Ve beni anla...beni izle...gör...duy.'

Ses yok. Cevap veren olmadı. Alkış hiç kopmadı. Oysa ne müthiş bir performans olurdu bu ve kulis çiçeklerle dolardı. Dakikalarca süren alkış sonrası, o, artık bambaşka bir modda, tam çıkışa adım atarken, imza isteyen, facebook, instagram, twitter kataloğuna bir selfie daha eklemek için deliren bir kitle çığlık çığlığa... Kesin ödül alırdı bu performansı görseydi herhangi bir jüri. Acı bu kadar mı güzel oynanırdı? Bir filmde başrol olmalıydı. Bu yetenek burada harcanıyordu şu an, oturduğu yerde... Bu aura yayılmıyordu. Kimse onu anlamıyordu.

'Her kim olursan ol farketmez, yeter ki giyindiğim bütün giysilere bak, dudağımdaki ruju beğen, topuk seslerimi duy, bacaklarıma bak, belimin kıvrımlarında gezsin gözlerin, ellerim yenmiş dahi olsa bastırdığım vahşetimle güzel bul onları. Senin kim olduğun, yemin ederim, hiç önemli değil. Herhangi biri olabilirsin hatta hiçbirşey olamayan biri olursan daha iyi biliyor musun? Ve sorunların olsun lütfen bolca. O kadar çok sorunun olsun ki, sanki o sorunların benim yanımda kayboluyormuş gibi olsun. Ve şu an beni izle. Bir kitle gibi ol... Şşş... Sus... Şimdi sus ve bu anı izle, tamam mı?'

Kendine acımak ile acı çekmek arasında ince bir çizgi var. Bu çizgi en az kadın olmakla kadınmış gibi davranmak arasındaki çizgi kadar ince. Bir çok kadın, kadınlığını kullanmayı seçiyor biliyor musun? Bu gösteri için kendine dostlar değil kullar buluyor. Ve böylece mekanlar dönüşüyor bir ilizyonun içinde rollerini oynadığı tapınaklara. Hiç bir zaman anlamayacağı, hiç bir zaman duyumsayamayacağı kadınlık doğasını katlederken, gerçekten canını yakanı bastırarak, alkış arayarak, kendisinde duramayarak, hep o duraktan bu durağa, o kaçıştan bu kaçışa yuvarlanmak...

Kendine acımak ile acı çekmek arasında ince bir çizgi var. Bu çizgi en az kadın olmakla kadınmış gibi davranmak arasındaki çizgi kadar ince.

Duramadı. Titreme geldi bi an. 'Öffff' dedi. İşte bu anlar harcanıyor ve seyircisiz olmuyor ki.

'Paylaşmak ihtiyacındayım' diye düşündü. Sanki az önce o an hiç olmamış gibi yerinden kalkıp, burnunu çekip, rolden çıkıp, telefonuna uzandı. Kimi aramalıydı şimdi? Kaşlarını çattı. İş ciddiye binmişti artık. Beni kimse anlamıyor diye söylenmek için ve bunun ne kadar acı birşey olduğunu ifade etmek için bir seyirciye ihtiyaç vardı.

Sanki her ülkenin, şehrin, yörenin yemeklerini sunan bir restoranın menüsü gibiydi rehberi. A harfinden başlayarak aşağıya doğru indi. Şu an seyircisini seçtiğini biliyordu aslında ama bilmiyormuş gibi bir belirsizlikte kalmayı seçti. Şayet bununla yüzleşirse trak gelirdi. Trak!

Bilir misin trak nedir? Sahnedeyken seyirciyi fark edip yabancılaşırsan şayet, bir an rolden bir çıkıverirsin; ezberini, rolünü, o mucizevi anı, o ilizyonu bir unutursun ki, of ki ne of... İşte o an her şey birbirine girer. Seyircinin sessizliğini duyarsın. Kendine kalırsın. Kendinde kalırsın. Kendi kendine o kalabalığın sessizliğinde herkes sana bakarken kalakalırsın. Sessizlik seni aç bir ayı gibi yakalar ve kemiklerini kıra kıra kemirmeye başlar. Her yer kan olur. O hiç bitmeyecekmiş gibi akan anlar kıpkırmızı olur. Sen rolsüzlüğün çaresizliğinde bir ayı tarafından yenmeye başlarsın. Önce kollarını ısırır sonra diz kapaklarını söker. İşte trak geldi derler rol arkadaşların, o duyguyu en iyi onlar bilirler ve senin ayıbını örtmek, seni oyuna geri çekmek için ömürlerinden ömür verirler. Oyuncu rolünü unuttu. Aman çakmasın kimseler... Rolüne en iyi sen inanacaksın ki trak mırak olmasın. Oyun hiç bozulmasın. Aman ha! Çünkü olası en ufak bir sessizlik tokat atar. Yalnızlıkta tek başınalığın, kulaklarında çıldırtırcasına yankılanır. Sessizliğe sıkıştırılmış bir gürültüdür yalnızlık. Tek başına kalamazsın yalnızlıkta. Oynadığın rollerin karabasanları çığlık atar, peşinden seni kovalar. Sussunlar diye de daha da, daha da, daha da oynarsın.

Gözlerinde yaşlarını derledi. İfadesini topladı. Kulisten çıkıp, sahneye adım atmadan önceki o role girme anı gibi hazırlandı.

'Dırrt... dırtt... dıırtt... dırrt... '

Göz yaşları sallanıyordu artık düştü düşecek, 'hadi açsana...'

'Dırrt... dırtt... dıırtt... dırrt... '

Her kimse aradığı duymadı yahut bilerek veya bilmeyerek telefonu açmadı görünce seyircisini arayan kadının adını...

'Öfff', dedi yine ve kapattı. Pıt pıt düştü yanaklarına rolden çıkmış göz yaşları.

'Öffff... Gitti kaçtı o güzelim an'. Canı da çekmedi artık ağlamayı. Yoruldu. Sıkıldı. Tırnak dibi etlerine bir göz attı. Telefonu kenara fırlattı. Cımbız gibi kullandı dişlerini ve dipten fırlamış eti tuttu kopardı. Dudağına yapışan sicim kan canını yakmadı. Sızlayan derisi hiç ama hiç acıyı anımsatmadı. Canı hiç yanmadı. O an kaçmıştı.

Oynadığın acı gerçek acı kadar yakar mı?

Gerçekten acı diye bir şey var mı peki?

Bu canımı yakan acı değilse şayet gerçekten canım yanarsa nasıl davranırım ki?

Bir kadının canı seyircisiz yanar mı?

Acı gerçekten yakar mı?

Peki gerçekten can yanarsa oyun kalır mı?

Sonunda alkış kopar mı?

Baş okşanır mı?

Gerçek acıya flaş patlar mı?

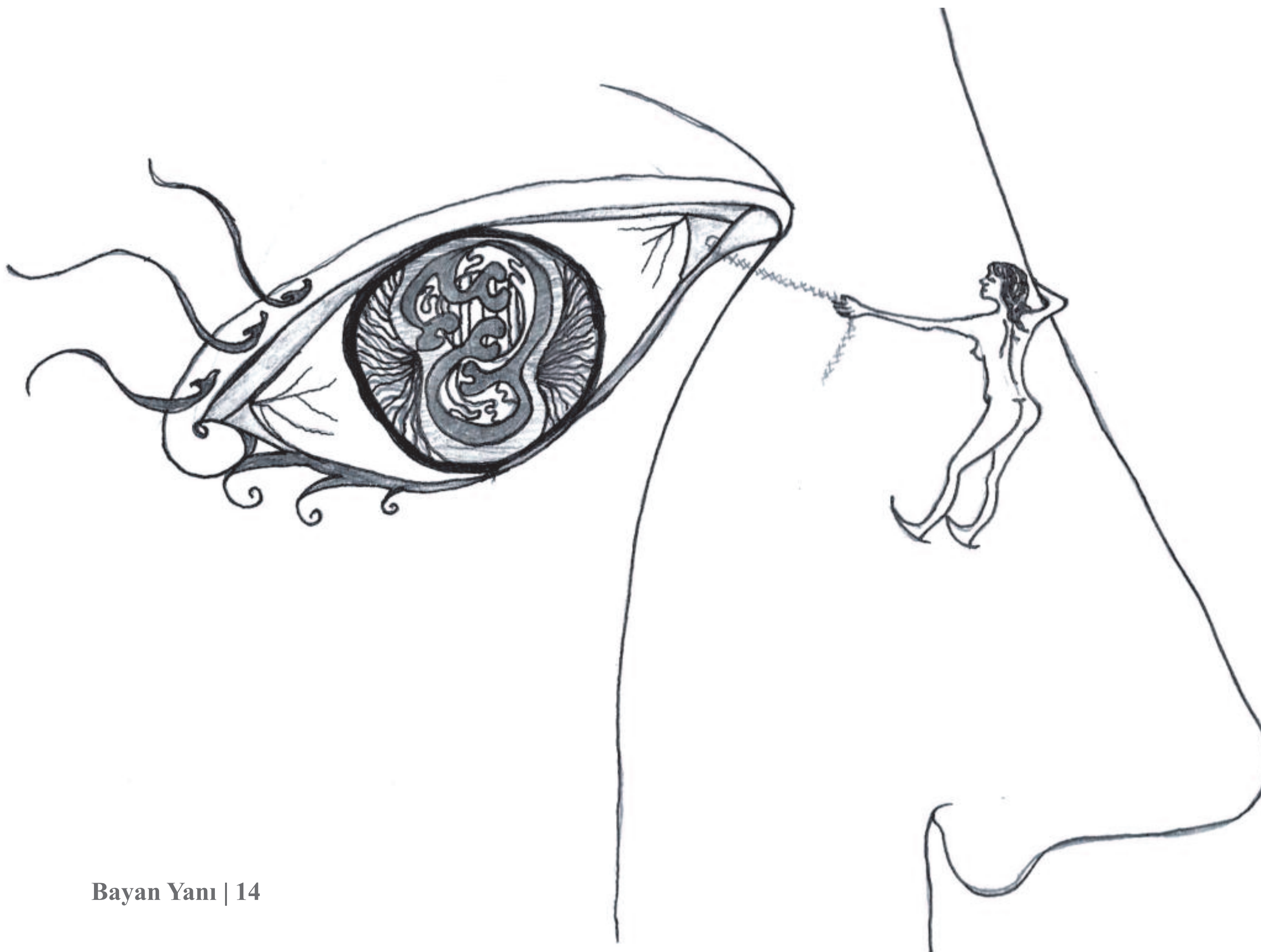
Sessizlik... Trak geldi... Kimse yok ama herkes bana bakıyor. Kocaman bir ayı...

'Anneeee...ANNNEEEEE...NERDESİN? KURTAR BENİ!'

Vahşet bana vahşeti öğretti. Kendimi yok etmeden duramıyorum. Bir tokat daha... Kimse yok... Ayı saldırdı, pençe pençe, her yer kan... Kaç. Hadi aç kapıyı kaç. Aç kapıyı kaç! Sessizlik çok gürültülü... Trak!

Kaçacak yeri kalmayan, kendini bir girdapta tokatlaya tokatlaya oynatan kadın ağlamadı bu sefer... Sessizlik çok gürültülüydü. Başı döndü... Mor sehpasında ona bakan anti depresanlarıyla göz göze geldi... Önce hapı yuttu, üstüne de dünden beri açık, kendisi gibi yarım bırakılmış bira kutusunu dikti. Olduğu yere uzandı. Bacaklarını karnına çekti. Haptan kanına sızan etkiyi bekledi... Kollarını dizlerinin arasına kilitledi, ve gerçekleri örten perde gözlerine düşüverdi...

Kendine acımak ile gerçekten can yanması arasında ince bir çizgi var, biliyor musun? Birinde, o oyundan bu oyuna ayılardan kaçan bir kayıp; diğerinde, canı yandıkça daha da çok ayılan bir kadın! Ama, en acı olanı da ne biliyor musun, "anlaşılmak bir lükstür...".



Özet: Dilek evlenmekten vazgeçmiş, Sibel ise işinden atılmıştır, bu yüzden Kamboçya'ya gidip kafa dağıtmaya karar verirler ancak paraları yeterli olmadığı için evlerini kiralamaya karar verirler ve fakat Sibel evi bir ay geçmesine rağmen kiralayamamıştır. Evsiz olan Dilek ise Sibel'e yerleşmiştir.

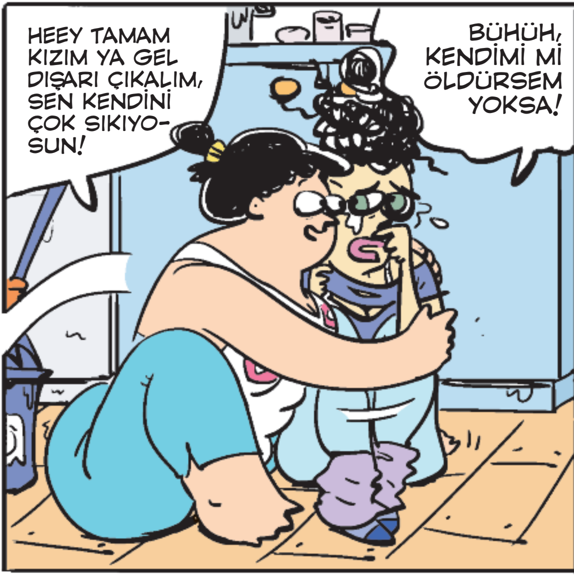
AAAY! KAFAYI YİYCEM BU NEDİR YA ZATEN HAYATIM BOMBOK GİDİYO Bİ DE HANIM EFENDİNİN GÖTÜNÜ TOPLUYORUZ. ÇÖKTÜKÇE ÇÖKTÜN, ŞU DONLARINI KİRLİ SEPETİNE AT, PİS PİS YEDİĞİN ÇEKİRDEKLERİ TOPLA BİRAZ TOPARLAN EVİN HERYERİNİ İSTİLA ETTİN BEN DE İNSANIM EN AZINDAN TEMİZLİĞİN Bİ UCUNDAN TUT BU NEDİR YA!

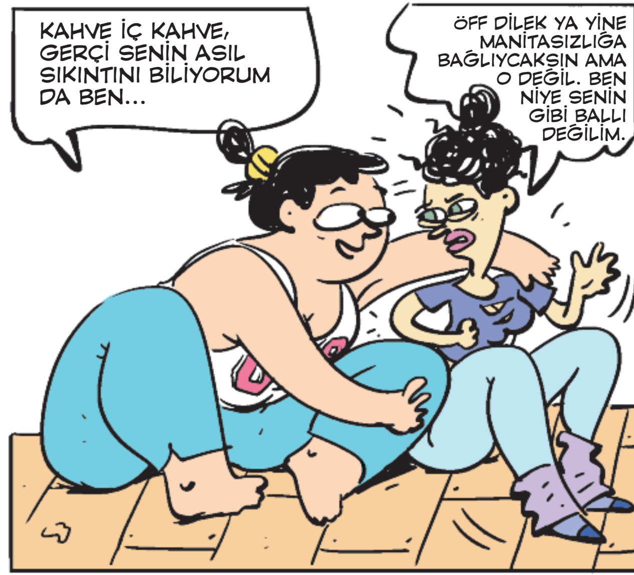
HMM HİÇ ENERJİM YOK VALLA, SEN DE HER ŞEYE ÇEMKİRİYOSUN OLMUYO BÖYLE, BU KADAR SIKILDIYSAN GİDEYİM, SEN İŞLERİ YOLUNA KOYUNCA GELİRSİN.

ÇOK İYİ OLUR!

dileks

Betül Yılmaz


HEEY TAMAM KIZIM YA GEL DIŞARI ÇIKALIM, SEN KENDİNİ ÇOK SIKIYOSUN!
BÜHÜH, KENDİMİ Mİ ÖLDÜRSEM YOKSA!


KAHVE İÇ KAHVE, GERÇİ SENİN ASIL SIKINTINI BİLİYORUM DA BEN...
ÖFF DİLEK YA YİNE MANİTASIZLIĞA BAĞLIYCAKSIN AMA O DEĞİL. BEN NİYE SENİN GİBİ BALLI DEĞİLİM.


BAKIŞ AÇINI DEĞİŞTİR, HAYATIN DEĞİŞSİN KIZIM 1500 KERE DEDİM SANA.
YA OF YAA!!


BAK ŞİMDİ Bİ DENEY YAPICAZ, DIŞARI ÇIKICAZ VE FARKLI SOKAKLARDA YÜRÜYECEĞİZ KENDİMİZİ AKIŞA BIRAKICAZ TAMAM MI İLK KURAL BU, SONRA ZATEN GÜZEL ŞEYLER OLACAK...
DIŞARI ÇIK SOĞUKTA MAL GİBİ DOLAŞ VE GEL DİYOSUN YANİ!
VALLA ÖYLE İSTİYOSAN ÖYLE OLUR.


BEN ÇIKMIYCAM DURUCAM EVDE...
AY DELİRTİRSİN SEN ADAMI BEN KAÇTIM HADİ SEN DE İSTER EVDE KURU, KENDİNE ACI İSTER ÇIK HAYATIN AKIŞINA İZİN VER. HADİ GÖMDÜM BAY!


EVİN İÇİNE SIÇIP DIŞARI ÇIKIYO KARIYA BAK YA, TEMİZLİK YAPIYODUK!


MAL MIYIM BEN YA BEN DE AKIŞA KATILIRIM.


MINA BİLE KOYARIM, CİNSİYETÇİ OLDU EVET AMA OLSUN!

DİLEK'İN GÜNÜ











SİBEL'İN GÜNÜ











Ezgi'nin Cinnet Kutusu



aksoyezgi@gmail.com **Ezgi Aksoy**

• Katile katil deyince "**kaba ve yaralayıcı**" konuşmuş oluyorsunuz. E çünkü katile katil deyince, katil inciniyor.

• "**İnsanoğlu her şeye alışıyor**" diye bir deyiş vardır bilirsiniz. Daha çok acılara, fakirliğe, yokluğa alışmayı falan tarif eder. Bizim memlette bu savaşa alışmak ve kanıksamak olarak tezahür ediyor. Alınşmayın, "her şeye" alışmayın sakın...

• Paçalarımızdan ölüm akıyor. Alışmayın ne olur.



• Artvin'de maden şirketlerine ve maden aramak için doğanın katline direnenlere "**küçük Gezici**" dedi Sayın Cumhurbaşkanı. Sanki Gezici olmak bir suçmuş gibi söyledi bunu... Meydanlara çıkmaya çalışırken öldük, öldürüldük, gözümüz çıktı, kafamız yarıldı, ama gene biz suçluyuz he mi? He valla.

• Tarihin az gördüğü zulümler yaşandığı yerlerde, tarihin az gördüğü direnişler vuku bulur - muş yani -muş...



• Can Dündar ve **Erdem Gül** serbest bırakıldılar, sevindik. Halimize bak... Büyüklerimiz düşündüler taşındılar demek ki bu ülke çok mutsuz, bunları önce biraz üzelim, sonra gene sevindiririz dediler... Valla Allah razı olsun.

• Cumhurbaşkanı, Can Dündar ve Erdem Gül'ün salıverilmesiyle ilgili Anayasa Mahkemesi kararına naydır uyduğunu, nor saygı duyduğunu söyledi. Bu sözleriniz sosyal medyada yankı buldu deyince "**konuşmam isabetli olmuş demek ki**" dedi. Sosyal medyadaki yankıyı tam görmediyse demek ki...

Muğla'da Kyon Antik Tiyatrosu'nu otopark olarak kullanıyorlarmış. Adamlar 2000 yıl önce otoparkı bulmuşlar, neden söylemiyonuz?

• **Muğla**'da **Kyon Antik Tiyatrosu**'nu otopark olarak kullanıyorlarmış. Adamlar 2000 yıl önce otoparkı bulmuşlar, neden söylemiyonuz.

• Yeni Akit hedef göstermiş, **Tophane-i Amire**'nin önündeki sergi afişi sansürlenmiş. Baya böyle beyaz badanayla boyamışlar kadının üstünü. Bi yandan da **Cihangir**'de gezinen eli palalılar türedi. Palalarla Cihangir'de gezip Cihangir'e küfür ediyorlarmış. Direk olarak semte yani. "**Neden geldim İstanbul'a**" gibi bir şey, ama daha bölgesel demek ki.

• Romanın ve sinemanın içki ve alkol alışkanlığı yapması konusunda ne desek bilemiyorum. Çünkü bizatihi kendileri aşıklanlık yapıyor. Bugün nerden baksan bi 200 sahife kadar kitap okumuştum, kafam güzel oldu, daha da konuşmayım en iyisi.

• Başbakanımız Sayın **Ahmet Davutoğlu**, geçenlerde "**doğum yapan kadın aslen vatani görevini yapıyor**" buyurdular. Sayın Başbakanım ben daha vatani görevimi yapmadım, mümkünse bedelliyi bekliyorum.

• Kadınlar hakkında konuşuk eden edene... Diyanet İşleri Başkanı, "**kadınların kaş bıyık alması günahtır**" diye buyurmuş. Yahu Allah aşkına hangi surede geçiyor bu kaş-bıyık gibi kılsal mevzular?

• Ankara Üniversitesi'ndeki 121 akademisyen hakkında barış için akademisyenler bildirisine imza atmak gerekçesiyle soruşturma açılmış. Türkiye gene bir ilke imza atıyor. Tarihte ilk defa, ciddi tehditleri göze alarak barış bildirisi imzalamak, terör istemek olarak görülüyor. **Barış isteyerek terörü desteklemek suçundan....** Ee, evet.

• Cumhurbaşkanının korumaları **Ekvador** ziyareti sırasında kadınları ve bir milletvekilini dövünce, Latin Amerika'da bi şaşkınlık oldu. Oysa bizim buralarda bi deyiş vardır; **Yurtta Tayyip, cihanda Erdoğan** derler, onlar bilmiyor tabi... Asabi kişiliğini sadece ülke sınırları için de değil, enternasyonel olarak muhafaza eden bir cihan lideri...



• Ekvador'da dayak yiyen kadınlara bir de dünya liderine hakaret davası açılıyormuş. Kadınlar şaşkınlık içerisindeler. Dünya liderini tanımıyorsanız, o sizin kabahatiniz.

• Adana'da bir grup **Cemevi** basmış ve Alevilerin kadınlı erkekli cem yapamayacaklarını iddia etmişler. Lan size ne? Bunlar yarın bir gün Hıristiyanlara da gibip "**bence kiliseye oturak koymanız çok saçma, neden duvardan duvara Isparta halısı yaymıyorsunuz?**" diye de karışırlar. "**Ben yemicem ama kekin içine ceviz değil, fındık koy, öyle güzel, öyle ye**" demek gibi bişii. Kendi işinize baksanıza kardeşim!



• **Yassıada**'nın yukarından çekilen fotoğrafları gündem olunca Orman ve Suç İşleri Bakanı "**orada ağaç mağaç yok**" diye açıklama yapmış. Evet, görük, yok... E kesmişsiniz de ondan. Hatta kesmek biraz hafif kalır, kazımışsınız resmen.

• Bugün Gazetesi, CHP sözcüsü **Selin Sayek Böke** için "**Hıristiyanmış, meğer vaftiz edilmiş**" diye manşetten haber yaptı. Sanki Selin Sayek Böke satanistliğini ilan etmiş, sanki "**bundan böyle yalnızca Lucifer'e hizmet ederim, hail Satan!**" demiş gibi bir takım haberler... İçinizde bi kişi bile "abi böyle haber yapmayalım, Hıristiyanlar da insan sonuçta" dememiş demek ki.

• "Benim de Hıristiyan arkadaşlarım var."



• Adana'da 25 yaşındaki **Türkan Sarıkaya**, kendisine platonik aşk duyan **Bünyamin F.** tarafından öldüresiye dövüldü ve 7 gün komada kaldıktan sonra hayatını kaybetti. Platonik aşk eskiden "**mahçup delikanlı**" tarafından duyulan masum hislerdi. Biz bakmazken **Godzilla**'ya dönüşmüş o mahçup delikanlı meğer.

• Gerçekten de kirli, radyoaktif bir aşk olsa gerek bu Bünyamin gibilerinin aşkı. Kadın düşmanlığı çağının mutantları...

• Öğretmeninin tecavüzüne uğrayan **Cansel**, bu mağduriyetiyle ilgili hiçbir yetkilinin bir şey yapmaması üzerine intihar etti. 12. sınıfta okuyan gencecik bir öğrenci tüm hayallerini, umutlarını ve tüm iyiliğini de alıp gitti. Şimdi Cansel eksik, tecavüzcü öğretmen ise bizimle...

• Bu ülkeyi yakacaksa Cansel gibi göz göre göre toprağa feda ettiğimiz kız çocuklarının, genç kadınların, yani kadınların çığlıkları ve üstümüze sinen "ah"ları yakacak.

• Küba sessiz sedasız hayli etkili kanser ilaçları geliştirirken, bizim devletimiz sigara içen vatandaşın kanser tedavisini karşılamayacağını açıklıyor. Devlet devlet değil, Türk filminde aç ve öksüz çocukların önünde kuzu budunu mideye indiren Erol Taş mübarek...

• O zaman canım devletçiğim, o sigara içen vatandaştan vergi de almayacaksın. Hani bir gün ben senin hastalığını tedavi ettiririm diye aldığın vergiler var ya, hah, onları almayacaksın öyleyse.

• Devlet Baba, babalığı biraz ters anlıyor sanki ya. "**O zıkkımı içiyorsan ben de seni doktora götürmem**" diyen bi baba gibi. Hatta daha da zalımı; **Ömer Seyfettin** romanı karakteri "**evil** baba" gibi bişey oldu başımıza.

• "**Gittikçe otoriterleşen Erdoğan rejimi**" cümlesini kullanan CHP parti meclisi üyesi Sera Kadıgil'e 1 yıl 9 ay hapis cezası çıktı. Şimdi ben de teknik olarak bu cümleyi burada kullanmış olsam da, benimkisi söyleneni tekrar etmek olarak yani. Bir tür göstermek babında. Yoksa ben söylemiyorum bunları efenim. Arz ederim. Ehehe...

• "Sansür vardır" denilemeyen yerde sansür yoktur.

• "Baskı vardır" denilemeyen yerde baskı yoktur. Bilmem anlatabiliyor muyum...

• Bak **Kuzey Kore**'ye... Dünyanın en özgürlükçü, en sevgi dolu liderine sahip, en harikulade ülkesi.

• Hindistan'da ilk **kadın sendikası** kurulmuş. Bize de lazım. Memlekette sendika kuracak kadın kalırsa, kurarız artık...

• Kimde ne bolsa onu bol bol harcar biliyorsunuz. Çin'de de insan ve toprak bol. Çin Hükümeti de oturmuş düşünmüş, taşınmış; napıcaz bu kadar insanla toprağı demiş. En iyisi şonlardan bir 9 biniylen şoradaki boş araziye bi "**uzaylı avlama istasyonu**" kurayım demiş. Şimdi fıkra gibi başlayan bu hadisede hiç de komik olmayan kısım şu: ya avlarlarsa?

• Bolivya referanduma gitti ve devlet başkanı **Evo Morales**'in 4. dönem de devlet başkanlığı yapmamasını oyladı. Evo Morales, yüzde 70'i yerli olan Bolivya'nın ilk yerli devlet başkanı. Görev yaptığı dönem boyunca büyük çoğunlukla yerli ve yoksul halkı gözeten kararlar aldı ve adil bir başkan olmaya çalıştı. Buna rağmen Bolivya halkı, Evo Morales'in 4. dönem başkanlığına "**diktatörlüğe götürür**" gerekçesiyle yüzde 52 oyla red oyu verdi. Hayat ne tuhaf, yüzde 52'ler filan...



• Dünyanın büyün cadıları! Toprak ananın ruhuna yaslanın ve size bahşedilmiş güçlerinizi kullanın! 8 Mart Emekçi Kadınlar Gününüz, kutlu olsun...

Kocaya Niyet, Ahirete Kısmet...



Birinci kadın, yıldız kayarken dilek tuttu...

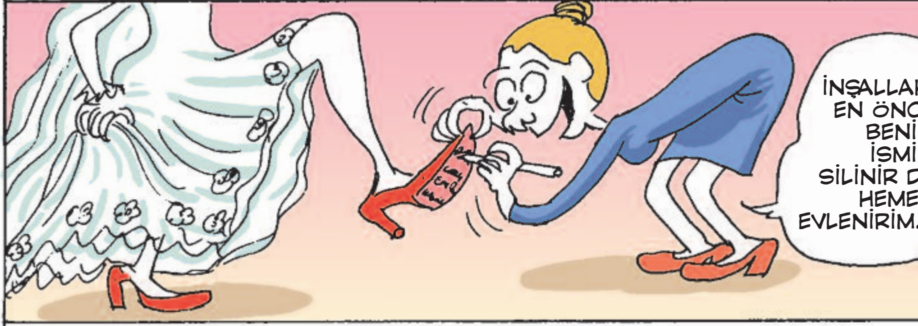

• • •



İkinci kadın, 'Telli Baba'nın şefaatine sığındı...



• • •



Üçüncü kadın, gelinin ayakkabısından medet umdu...


• • •

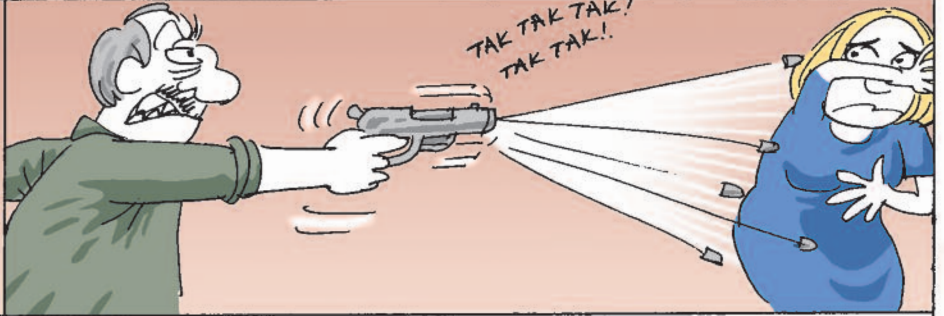


Dördüncüsü, en büyük dileğini ağacın dallarına bağladı...


• • •



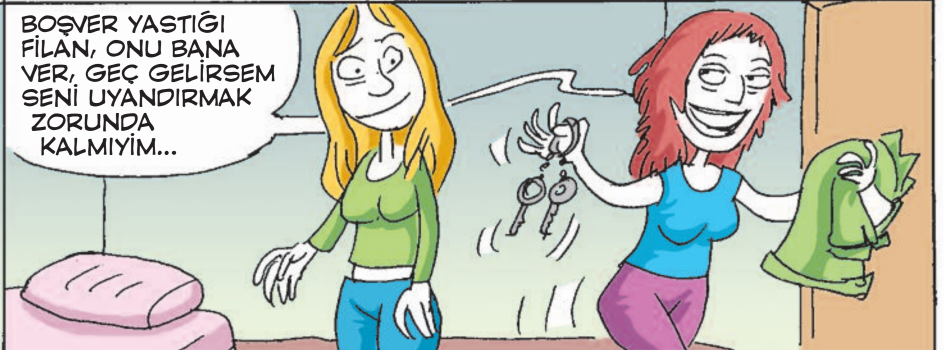
Beşincisi, sıkıntısını yalnızlığına verip kurşun döktürdü...



• • •



Sonuncusu ise, gönlünü batıla teslim etmeyip...



Eğlenmeye baktı...

"Dünya Kadınlar Günü" kutlu, mutlu, huzurlu, yarasız, beresiz, sorunsuz, sömürüsüz, daima barış içinde olsun.

İpek Özsüslü

BİZ SAVUNDUĞUMUZ KADINLARI HİÇ TANIYAMADIK, ÖLMÜŞLERDİ...

Geçtiğimiz hafta Çilem'in ilk duruşması vardı, sosyal medyada destek çağrıları yapıldı, nasıldı ortam?


Av. Fatoş Hacıvelioğlu

Fatoş Hacıvelioğlu: Duruşmadan hemen önce Çilem'e destek için gelen kadınlarla adliyenin arkasında buluştuk ve Çilem'in gelişini "Meşru Müdafaa Haktır! Çilem'e Beraat! Sloganımızla bekledik. Onlarca kadınla Çilem'in yanında olduğumuzu bildirdiğimiz basın açıklamasından sonra duruşmaya girmek için adliyeye girdik.. En zor anlardan biri idi duruşma salonu önünde beklediğimiz anlar.Bu ilk duruşma idi ve duruşmadan hemen önce Çilem'le cezaevinde görüşmüştük. Onun da çok heyecanlı olduğunu ve olayları tekrar baştan anlatmanın zorluğunu, ağırlığını konuşmuştuk. Nasıl olacaktı, nasıl geçecekti ilk duruşma.. Yıllarca yaşadığı şiddeti tekrar tekrar anlatacaktı Çilem. Bizim için ise durum biraz değişikti. Bu kez savunduğumuz kadın yaşıyordu .. ölmemişti.. Ölmemek için direnmiş ve ölmemek için öldürmek zorunda kalmıştı. Cezaevine gidiyorduk görüyorduk, sohbet ediyorduk ve sarılıyorduk. Biz savunduğumuz kadınları hiç tanıyamadık, hiç görmedik yani ölü kadınları savunmaktan farklı idi.

Duruşma salonu önünde heyecanımız giderek artıyordu fakat içimizde umutta vardı. Hazırlanan iddianameye göre tahliye edilmesi gerekiyordu. Fakat yargının "erkek yargı" olduğunu da biliyorduk. Çilem'e destek olmak üzere gelen tüm kadınlar salona sığamadı, 20'den fazla avukat Çilem'in avukatı olarak "sanık" vekili kısmında yerimizi aldık.

Kendisine şiddet uygulayan ve fuhuşa zorlayan kocasını öldürdüğü için cezaevinde olan Çilem Doğan'ın yargılandığı ilk dava geçen hafta görüldü ve duruşma 8 Nisan'a ertelendi. Çilem'in avukatları Fatoş Hacıvelioğlu, Cemre Topal ve Songül Yıldız'a merak ettiklerimizi sorduk.

Peki mahkeme salonunda yaşananlar...

F.H.: İlk olarak Çilem'in ifadesi alındı. Çilem kocası Hasan Karabulut'tan evliliğinin başından bu yana sistematik şiddet gördüğünü, olay günü ise yine şiddete uğrayan Çilem ölmemek için kocasını öldürmek zorunda kaldığını anlattı kimi zaman gözleri dolarak.

Çilem'den sonra söz alan avukatları olarak bizler, Hasan Karabulut'un Çilem'e evliliklerinin başlangıcından itibaren sistematik olarak şiddet uyguladığını, her şiddet sonrası Çilem'in yapmış olduğu şikayetleri, kocasının aldığı cezaları ve Çilem için verilmiş 9 adet koruma kararını, defalarca hakaret ve tehdit ettiğini, defalarca fuhuşa zorladığını, silahlı veya silahsız olarak defalarca yaraladığını, bazı dosyalarda baskı ve tehditlerle Çilem'i şikayetinden vazgeçirdiğini, şikayetten vazgeçmediği dosyalarda Hasan Karabulut'un cezalandırıldığını, somut hukuki delillerle anlatarak bu dosyada meşru müdafaa hükümlerinin uygulanması gerektiği yönünde savunma yaptık. Çünkü yıllardır sistematik olarak şiddet görmüş, bu şiddet sonucu korkmuş ve artık yaptığı tüm şikayetlere rağmen adli makamlarca da korunmayan, sürekli bir baskı ve ölüm tehdidi altında,kendi deyimi ile "evde azraili bekleyen" bir kadındı Çilem.Olay günü de Çilem, kocasının saçından çekip yerde sürüklemesi ve yatak odasına götürüp kapıyı kilitleyip darp etmeye başlaması sonucu boğuşma esnasında yastığın altından eline gelen silah ile ateş ediyor. Aslında Çilem korku ve panik halinde hareket ettiğinden, kurşunun isabet edip etmediğinin dahi fark edemiyor ve canını kurtarmak için telaşla odadan çıkıyor ve arkasından gelmesin diye kapıyı kocasının üzerine kilitliyor.Silahtan anlamadığını, nasıl ateş ettiğini bilmediğini yere düştüğünde bile saklandığını sandığını anlatıyor ifadesinde.

Ne yazık ki bu celse tahliye talebimiz kabul edilmedi ve Çilem tekrar cezaevine döndü. Duruşma 08.04.2016 tarihine ertelendi. Biz yine ve daha da kalabalık bir şekilde 8 Nisan'da Çilem'in yanında olacağız. Cinsiyetçi yargı kararlarına bir yenisinin daha eklenmemesi için elimizden geleni yapacağız.

"Engelleyemediğiniz erkeklerin karşısında koruyamadığınız kadınların hesabını kadına şiddet yoktur diyerek veremezsiniz"

Kadın cinayetlerinde erkeklerin aldığı ceza indirimleri çok yankı uyandırıyor. Katillerin takım elbise giymesi bunlardan biri. Çilem'in ne giyecegi, nasıl giyineceği de önem taşıyor muydu? Bu konuşuldu mu aranızda?

F.H.: Kadınlar kendi hayatlarına sahip çıkarak hayatları veya bedenleri ile ilgili karar almak istediklerinde en yakınındaki erkekler tarafından öldürülürken ve bu erkekler "iyi hal", "haksız tahrik" gibi ceza indirimleri alıyorken bir kadının kendisini başka türlü korumasının mümkün olmadığı, öldürmek zorunda kaldığı durumlarda benzer gerekçelerle indirim yapılmıyor. Örneğin Nevin Yıldırım'ın dosyasında Nevin'e mahkemede "iyi hal" indirimi uygulanmadı.

Aslında biz bir çok kadın cinayeti dosyasında kadın katillerinin sadece kravat taktığı için aldığı "iyi hal" indirimlerine dair çok şey söylüyoruz. En son Ayça Tekin'in (Adana da evinde döverek öldürülmüştü) dosyasında bu savunmayı yapmıştık ve sadece iyi giyinmiş olması, kravat takması nedeni ile indirim alamayacağı yönündeki savunmamızı mahkeme kabul ederek iyi hal indirimi uygulamamıştı.Çilem'le cezaevinde yaptığımız görüşmelerde bunları defalarca konuşmuştuk. Hatta "Çilem sen de kravat mı taksan acaba" diye sohbet etmiştik.Ama





zaten hazırlanan iddianameye göre Çilem'in dosyasında meşru müdafaa hükümlerinin uygulanarak ceza verilmesine yer olmadığına karar verilmesi gerektiğinden çok üzerinde durmadık. Duruşmada ne giyeceği konusunda bize sormuştu "ay ben ne giysem? Diye. Önce beyaz bir pantolonum var onu mu giysem dedi ve biz "yok giyme" derken bulduk kendimizi.Çünkü cinsiyetçi medya ve yargı her an Çilem'i olumsuz etkileyecek bir haber yorum yapabilirdi. Kaygılanıyorduk. Sonra ben nasılsam öyle giyinirim nasıl rahat ediyorsam dedi ve öyle de yaptı.

Aile bakanı Sema Ramazanoğlu "kadına şiddet olmadığını bunun algıda seçicilik olduğunu" soyledi.. Katılıyor musunuz, sizce algılarımızda bir sorun mu var?


Av. Songül Yıldız

Bir avukat arkadaşımız duruşma salonuna girerken Çilem'in ailesine başsağlığı diledi yanlışlıkla. Hep ölen kadınların yakınlarıyla temas kurduğumuz için

Av. Songül Yıldız: Tabii ki bizim algılarımızda problem yok ama aile bakanımızın AKP hükümetinin kadın düşmanı politikalarının ve söylemlerinin devamı olan bu beyanıyla kadına yönelik şiddetin üstünü kapatmaya çalıştığı kesin!!! 2009 yılında Mecliste verilen bir soru önergesine o dönemin Adalet Bakanı'nın verdiği cevap 2002'den 2009'a kadına yönelik şiddetin yüzde 1400 arttığı yönünde olmuştu. Sadece medyada yer alan haberlere göre erkekler 2015'te 284 kadın ve yanlarındaki 19 çocuğu öldürdü; en az 133 kadın ve kız çocuğuna tecavüz etti; 370 kadını yaraladı / şiddet uyguladı; en az 208 kadın ve kız çocuğunu taciz etti. Şimdi, her gün en az 3 kadın en yakını erkekler tarafından öldürülüyorken, yüzlercesi tacize, tecavüze, şiddete maruz kalıyorken sayın bakana şunu söylemek lazım!! engelleyemediğiniz erkeklerin karşısında koruyamadığınız kadınların hesabını kadına şiddet yoktur diyerek veremezsiniz!!!

Daha önce tayt giymiş olmanın, başka bir erkeğe adres sormuş olmanın erkek katillere tahrik indirimi olarak döndüğünü gördük.Siz bu kararları veren hakimler, savcılar bu indirimleri talep eden avukatlarla aynı hukuk sisteminin içindensiniz. Mahalle kahvesinde verilmişe benzeyen bu kararlar için ne söylersiniz?

Av. S.Y.: Kadın cinayetlerinde erkekleri adeta ödüllendirmek için uygulanan haksız tahrik indirimi erkek egemen sistemde kadınlara yönelik ayrımcılığın en sistematik uygulama alanlarından biri olarak karşımıza çıkıyor. Çünkü,yasaları yapanların da, uygulayanların da çoğunlukla erkek olduğu bu sistemde verilen kararlar da cinsiyetçi oluyor. Erkekler tarafından işlenen suçlarda devletin tüm mekanizmaları onların en az cezayla kurtulması için işliyor adeta.. Ne mevcut yasalar ne de kabul edilen uluslararası sözleşmeler uygulayanların erkek olması karşısında işe yaramıyor. kadınlar sözkonusu olduğunda koruma dahi sağlanamıyor. Düşünsenize sistem, erkeklerin şiddetini engelleyemez haldeyken kadınların bu şiddetten korunması için gerekli önlemleri dahi alamıyor. Dolayısıyla cinayet işleyen faillerin en yüksek ceza ile cezalandırılmasının sağlanması için, erkek egemen sistemin bir şekilde kadın katillerini ödüllendirdiği cinsiyetçi bakış açısını değiştirmek ve sonuç olarak kadın cinayetlerinde faillerin haksız tahrik indiriminden faydalanmasına engel olabilmek için bu kararları veren erkek yargı ile daha çok mücadele etmemiz gerek!!

dear past: thanks for all the lessons. dear future, Im ready.

Çilem'in tesadüf sonucu giydiği tişörtü çok konuşulmuştu hatırlarsanız. Çilem olay günü evden çıkarken üzerinde başka bir tişört varmış ve mahkemeye çıkacağı için annesinden uzun kollu kıyafet istemiş. Ev mühürlü olduğundan anne rastgele bir mağazadan alıp çıkmış bu tişörtü. Hatta annesine, niye doğru dürüst bir gömlek almadın, 5 liralık tişörtle mi çıkayım mahkemeye demiş ve orada anne kız ufacık tartışmışlar bile. Polisler tişörte bakıp aralarında konuşuyorlarmış ve Çilem de annesi de İngilizce bilmediklerinden ne olduğunu anlamamışlar. Çilem Cezaevine geldiğinde koğuştaki kadınlar İngilizce sözlükten bakıp anlamını çıkarmaya çalıştılar fakat tam anlamını çözememişler. Biz Çilem'le ilk görüşmede tişörtteki yazının anlamını söylediğimizde çok şaşırmıştı...

"Ne mevcut yasalar ne de kabul edilen uluslararası sözleşmeler uygulayanların erkek olması karşısında işe yaramıyor."


Av. Cemre Topal

Türkiye'de yaşayan avukat bir kadın olarak umutsuzluğa düştüğünüz oluyor mu?

Av. Cemre Topal: Kadın cinayeti dosyalarında ölen kadınların hayatlarına tanıklık ediyoruz haliyle umutsuzluğa kapıldığımız oluyor. Bu dosyalarda kadınların hayatlarındaki erkekten kurtulmak için çabalarını görüyoruz ve buna rağmen ölmüş olmaları ise acıtıyor içimizi. Bir avukat arkadaşımız duruşma salonuna girerken Çilem'in ailesine başsağlığı diledi yanlışlıkla. Hep ölen kadınların yakınlarıyla temas kurduğumuz için. Bir umutsuzluk sebebi de duruşmalar sırasında hakimlerin yada karşı taraf avukatlarının cinsiyetçi dilleri, ayrımcı davranışları. Bazen oldukça zorlanıyoruz.. Fakat kadın katillerinin haksız tahrik indirimi alma çabalarına karşı verdiğimiz mücedelede sonuç alınca umutlanıyoruz. Bu yıl takip ettiğimiz bir dosyada kadın katili iyi hal indirimi almadı mesela.. Yasada bu konuda hakime takdir yetkisi veriyor ve hakim bu takdiri katiller lehine kullanıyordu.. Nev'ine uygulanmayan o "takdir" katil erkeklere kravat takmış olmasıyla bile uygulamıyor. Bu yıl gerek Özgecan dosyasında gerekse Adana'da takip ettiğimiz Ayça Tekin dosyasında sanıkların iyi hal indirimi almaması esasen ışık oldu bize. Bunu hakimlere de söyledik. Umut oldunuz bize diye. Kadınlara hiç birşey kolay olmayacak biliyoruz ama umutsuz da değiliz.

“Sürtük”ten Lezbiyen Biseksüel Feministlere

Sürtük kelimesinin sözlük anlamlarından birine baktığımızda, kadınlarla sürtünerek cinsel ilişkiye giren kadın, lezbiyen, sevici açıklamalarını görürsünüz. (Bkz: Misalli Büyük Türkçe Sözlük, Kubbealtı Lugatı, İlhan Ayverdi)

İlk duyduğumuzda kahkahalar atmamıza sebep olan bu açıklama, bizim için çok da yeni bişey değil aslında. “Kadın kadına nasıl şey ediyosunuz?”, “Sürtüne sürtüne bir gün alev alacaksınız.”, “Sürtün sürtün nereye kadar!” ve türevlerini tekrar tekrar duyduk yıllarca.

“Küçükken yastıklara sürtünen kız çocukları büyüyünce lezbiyen oluyormuş!” diye bir söylence de vardı bir dönem. Evet, bazılarımızın küçükken yastıklara sürtündüğü doğrudur.

Belki açılma sancılarını yaşadığımız dönemlerde de yastıkla mastürbasyon yaptığımız için kendimizi suçladığımız da olmuştur. Her şey o yastıkla başladı gibi gibi sayıklamalar mesela. İtiraf ediyoruz, aramızda aşırı derecede sürtünme edimini sevenler mevcut. Ama bir şey her zaman her şey demek değildir, de mi :)

Osmanlı döneminde dildoya “zıbık” derlermiş. Hatta bu zıbığın ustaları bilem varmış, kadınlar da sipariş verirlermiş istedikleri boy ve ölçülerde.

Yontma taş devrinden cilalı taş devrine geçişte de, cilanın kayganlaştırıcı etkisi nedeni ile, kadınların icadından dolayı çağ atlanmış diye söylenceler de mevcut .(Evet burası fazla sallamasyon oldu, ama siz mesajı aldınız)

Özetle, cinselliğimiz her zaman merak, espri ve alay konusu oldu, hala da olmaya devam ediyor.

Lezbiyen diye googleda arama yaptığınızda karşınıza çıkan ilk 5000 entry ana akım lezbiyen pornolar üzerinedir. Hazzımızın, arzumuzun görünür olduğu bir görsel şölen olsa eyvallah. Ön sevişme olarak hikayeleştirilen senaryolarda, dondurma yalar gibi birbirine oral seks yapan iki kadın kendi aralarında debelenirken, imdatlarına 22 cm lik penisi ile hızır gibi bir adam yetişir. Adam gelene kadar kadınlar tek gözü kamerada tek gözü diğer kadının memesinde, uzaylı görmüş gibi bakıp, arada da tuhaf sesler çıkaradursun, sağolsun geniş adaleleri ile görünen Adonis sayesinde “gerçek” hazzın doruklarına ulaşırlar sonunda.

Şöyle söyleyelim, her hangi bir yerde, lezbiyen olduğunuzu söylediğinizde, özellikle erkeklerin dudaklarında sağa doğru 10 derecelik açıyla hafif bir kıvrılma görürsünüz. Halk dilinde “pis bir sırıtış” denir buna.

Bilimsel çalışmalar da son hızla devam eder elbet lezbiyenlikle ilgili olarak.

Misal “lezbiyen yatak ölümü” diye de bir muhabbet var malumunuz. Amerikalı çooook meşhur bilim adamı Peter Schwartz, yememiş içmemiş lezbiyenlerin cinsel hayatına dair sosyolojik bir araştırma yapmış. Deneyinde lezbiyenlerle gerçekten iletişime geçip geçmediği de malum olan araştırmanın sonucunda, oldukça zeki bir tespitte bulunmuş kendileri.

“Uzun süredir birlikte olan lezbiyen çiftler zamanla birbirini arzulamıyormuş.”

Vay be, pes doğrusu! Hiç düşünememiştik biz bunu, bilim hakikaten başka bişey abi. Üstelik buna da “lezbiyen yatak ölümü” deniyormuş.

Sanki heterolar ömür boyu gümbür gümbür sevişiyorda, biz zavallı lezbiyenler kara sona mahkum kaldık gibi bir duyguyla başbaşa kaldık açıkcası. N’apacaz ne edecez de, yatakta ölmeyecez biz şimdi?

Ama adamcağız da haklı. Muhtemelen ana akım lezbiyen pornolardaki gibi bişey sanıyor kadın kadına cinselliği. E dondurma yalar gibi am yalamaktan elbet sıkılır herkes belli bir süre sonra diye düşünüyor olabilir kendince.

Uydurduğu kavram da çok yaratıcı açıkçası “Lezbiyen Yatak Ölümü”. “Lezbiyen vampir” miti bile daha eğlenceli, daha iç açıcıdır bundan, hiç olmazsa ölümsüz ,kan emen, aktif bir rol biçiliyor vampir olunca, diğerinde ise ölüyoruz sonunda.

Evet, bir de sinema tarihimizde, lezbiyenin bir insan, canlı vs gibi temsillerinden çoook önce lezbiyen vampir filmleri meşhurdu malumunuz. Sinemacılar da bizi unutmamışlar sağ olsunlar, erkekler her gün kadınlara tecavüz eder, şiddet uygular, kadınları öldürürken bize de vampir olup, kadınların kanlarını emmeyi hak görmüşler.

Çocukken pek acıklıydı hikayemiz, babamız bizi sevmedi ondan lezbiyen olduk. Ya da küçükken tacize uğradık ondan erkeklerden soğuduk. Belki de doğuştan günahkardık biz, kanımız falan da bozuk olabilir. Orta çağda cadı diye yakılanların arasında biz de vardık malum.

Büyüdük, açıldık, saçıldık. Kimimiz butch kimimiz femme, kimimiz lezbiyen kimimiz biseksüel, kimimiz trans olduk neticede.



Ama dünyanın tavrı pek de değişmedi bize karşı.

Şöyle söyleyelim, her hangi bir yerde, lezbiyen olduğunuzu söylediğinizde, özellikle erkeklerin dudaklarında sağa doğru 10 derecelik açıyla hafif bir kıvrılma görürsünüz. Halk dilinde “pis bir sırıtış” denir buna. Açıktan sapık diyenler de olur tabii de, diyemeyenler için de durum biraz böyledir, yalnızca birer fantezi meselesi olduğunuzdan böyle aptal bir tebessümle gözlerinize bakarlar.

“Hayatımda kimseye heteroyum dediği için sırıtmadım ben. Niye sırıtıldığını da anlamıyorum açıkçası” (Bir lezbo dostumuzdan alıntı)

Biseksüelseniz de karşınıza çıkan, ne yani hem kadınlarla hem erkeklerle mi oluyorsun? Aynı anda mı? Ya da biseksüeller kararsızdır, biseksüellere güven olmaz, biseksüellik geçici bişey vs vs tadında bir sürü bifobik soru ve yorumla karşılaşmanız mümkün. Üstelik yalnızca homofobik dünya değil, el ele yürüdüğün, güvendiğin LGBT arkadaşların da sana aynısını yapabiliyor valla.

Lezbiyenler vejetaryen olur. Bu da bize dair en meşhur mitlerden biridir. Nerden nereye geldik bakın, sürtükten kan emmeye, oradan da vejetaryenliğe. Evet, sürtünme eylemi ile et yememek arasında doğrudan bir ilişki bulunur. Lezbiyenseniz erkekleri sevmediğiniz gibi et de sevmezsiniz. Hatta et yemeye başlayınca otomatikman yeniden hetero olursunuz.



Peki lezbiyensiniz de bu ilişkide kim erkek? Yine anlaşılamamış gibi görünüyor. Bir tarafın kendine butch, diğerinin femme dediği ilişkiler de var ama bu rollerin zaman zaman akışkanlık gösterdiği de su götürmez bir gerçek. Sabit tutmak isteyene de karışılmaz elbet, ama illa ki bildiğin bir modele uymuyor her ilişki biçimi her zaman.

Lezbiyenler penetrasyon sevmez hepsi oral sever. Bu da başka mit. Çeşitliliğe ihtimal vermek bu kadar zor mu? O zaman penetrasyon seven bir lezbiyen neden erkeklerle birlikte olmuyor diye de sorarsınız siz şimdi. Eh bir de penetrasyon sevmeyen biseksüeller var, onu da unutmamak lazım... Hayatı anlaması da ne zor değil mi?

Örgütlenme deneyimlerimiz de pek çetrefilli. Lezbiyen- biseksüel kadın ve transların hem feminist hareketle hem LGBT hareketle derdi olmuş yıllarca.Hani dünya tarihinde de genelde böyle. LGBT harekette geylerin dominasyonundan bezmişler, feminizmin de heteroseksizmi bir türlü gündemine almamasına içerlemişler. Bağımsız lezbiyen-biseksüel feminist örgütlenmelere girişmişler bir hayli. Biz de biraz böyle bir grubuz diyebiliriz özetle.

8 Mart’ın Dünya Kadınlar Günü mü, yoksa Emekçi Kadınlar Günü mü olarak kutlanacağı tartışmasını bir kenara bırakırsak, bizler, L-B kadın ve translar olarak cinsel yönelimimiz ve cinsiyet kimliğimizden dolayı yaşadığımız sorunlara dikkat çekmek için bir araya geldik. Hem feministiz, hem de L-B-T yiz ve 8 Mart bizim de günümüz.

Meşhur feminist slogan “Emeğimiz, bedenimiz, kimliğimiz bizimdir”’e ek olarak, “Yönelimimiz bizimdir” diyoruz.

Ha bir de en sevdiğimiz sloganlardan biri, bunu da biz uydurduk

“O dayakçı adama gitme Gönül, buradayım seni seviyorum”

NOT: *Merak edenler için buyrunuz lezbiyenler için cinsel sağlık ve kadın kadına cinsellik broşürü*

http://www.lezbifeministler.com/lezbiyenler-icin-cinsel-saglik-mitler-ve-gercekler/

http://www.lezbifeministler.com/kadinlar-arasinda/

Ramize Erer

KÖTÜ KIZ

















Leyla Ağaçkoparan

“Teşekkür ederim ama ben otobüsle gideceğim.”

Leyla Ağaçkoparan bir tır şoförü. Ehliyetini aldığından beri ambulans soförlgünden, uzunyol otobüs sürücülüğüne kadar pekçok değişik ağır, hafif taşıtta direksiyon sallamış. Yurdum yollarında pek alışkın olmadığımız bir görüntü ticari araçlarda kadın sürücü... Hele otobüs, kamyon, tır gibi ağır vasıtalarda. Leyla Ağaçkoparan yolların tozunu atarken ruhumuzun pasını da siliyor.

Her zaman dile getiririm ki; mesleğimi son derece sevmemin yanısıra duyduğum gurur hatta en üst seviyeden manevi tatmin beni ben yapan yegane duygudur.Bunun yanısıra en sevdiğim detayların-dan biri ise “kesinlikle doğru zamanda doğru meslek-teyim, ama ülkem yanlış” dedirten, dolayısıyla trajikomik ya da ironik anılarımın bolluğudur.

Hiç unutmam 90’lı yıllarda Kartal Belediye-si’nde Kartal/Şişli arası çift katlı otobüsle yolcu taşımaktaydım. Bugün gibi hatırlıyo-rum. Günlerden 8 Mart! Şişli'de eski adliyede getirdiğim yolcuyu indirdim. Sonra tekrar kalkacağım durağıma par-kettim. Durağımız La Paix Fransız psikiy-atr hastanesinin hemen önü. Daha kalkışımıza çok var. Bekleme süresine kadar bayağı bi berideki gazete bayiine gittim. Dergimi aldım, tekrar geri yürüyordum ki o yılların bir Mercedes markalı arabası ve içeride bir adet düpedüz bildiğiniz “maganda” ve de kart zampara çırpınmakta “buyrun hanfendü gitcağnız yere bırakiim” duymazdan geldim, yürüyorum. Ben yürüyorum o da ağır ağır ilerliyor, ısrarlı. Derken döndüm gözbebeklerine dek pis bir bakış fırlatarak, teşekkür ederim ama otobüsle gideceğim dedim:

Aa baktım bu otobüsün hemen önüne durdu. (Cevapla yetinmedi zahir hatta daha da beteri beni naz yapıyorum şeklinde yorumladı ve otobüsün önünde durunca gelip bineceğimi mi zannetti, bilemiyorum) Geçtim direksiyona oturdum ama o beni görmüyor. Çünkü hem tamponumun dibinde hem de otobüs malüm yüksek. Korna çaldım. Yok hala bekliyor.

Kalkış saatim gelmiş, çekilsin ki çıkış yapabileyim düşüncesiyle daha uzun bir korna çaldım. Derken camını açtı bana bozuk atan el işareti yapmasın mı? Hmm! Ağır vites dayandım mı bunun tampona.. Dozer misali yavaş-tan hızlanarak itelemeye başladım mı ? :)

Anaaam anam! İnanılmaz bir surat ifadesiydi. Bunun camdan kafayı çıkarmış kuduz gibi bakışıyla direksiyonda beni görmesi bir oldu. Ve tabii tam gaz (el frenini çektiğin-den ve telaştan indiremediğinden olsa gerek lastiklerini yaka yaka) kaçması da...

Yine daha kısa ama çok keyifli bir anımı aktarayım:

Ağır vites dayandım mı bunun tampona.. Dozer misali yavaştan hızlanarak itelemeye başladım mı!

Servis otobüsü kullanıyorum işim bitti yolcu yok. Seyir halindeyim. Adamın biri yolda (emniyet şeridinde) durmuş, bagajı açmış, yere yedek lastiği lastiği koymuş, belli ki lastik değiştirtecek birini bekliyor. Az ilerde durdum. Koşarak geldi ki ilk kelime:

- Hay abim allah razı ols..... kadın olduğumu görünce öylece kalakaldı. Gülümsedim, otobüsten indim.

Dedim ki;

- Krikonuz var mı?
- Var.
- Tamam. Şimdi alın krikoyu eğilip maşpiyelden vurun. Baktı yüzüme..
- O ne? Elimle yeri işaret ettim, tarifle yer-leştirdi.
- Şimdi aracı kaldırın yukarı.. O da tamam.



Şimdi alın bijon anahtarını, sökün bijonları. Nefes nefese kaldı ama o da tamam.

- Şimdi de takın stepneyi yuvası yuvasına dedim (onu da zar zor yaptı bu arada göz ucu inceliyorum ufflayıp pu-fluyor ama bir şey de diyemiyor)
- Şimdi yine söktüğünüz bijonları tekrar takın. Ve çok iyi sıkın!

Yaptı. Tamamladı. Ve bana, kirli ellerini cebine sokarken: “borcum nedir” dedi. Borcunuz yok dedim. Olur mu, Nasıl olsa ben taksiciler işi bilir ya onun için bekliyor-dum ve onlara para ödeyecektim. (Bu arada hafif uta-narak) Hem siz bana bilgi öğrettiniz.

Dedim ki; hayır borcunuz yok ama bir ricam olabilir. O da sağda-solda.. Orda - burda “kadınlar ne anlar yaaa” de-meyin yeter (!) Yürüdüm gittim. Eminim iz bırakmışımdır. Tabii anladıysa ...

Dip not: Tüm bu işi yapmak isteyenlere sesleniyorum: Ne hazindir ki bir kadın olarak sokakta yürümenin bile adeta risk oluşturduğu zamanlardaysak direksiyondaki heybet inanın çok daha güvenli. (ve beyaz atlı prens bek-lentisinden çok daha keyifli..kontrolün sizde olması ise kelimelerle anlatılamaz) Kadının gücüne hep inan-mışımdır. Yeter ki “siz isteyin”

8 Mart Emekçi Kadınlar Gününüzü tüm kalbimle kutluy-orum. Bayan Yanı dergimizin tüm okuyucularına selam ve sevgilerimle...



Amy G. Dala

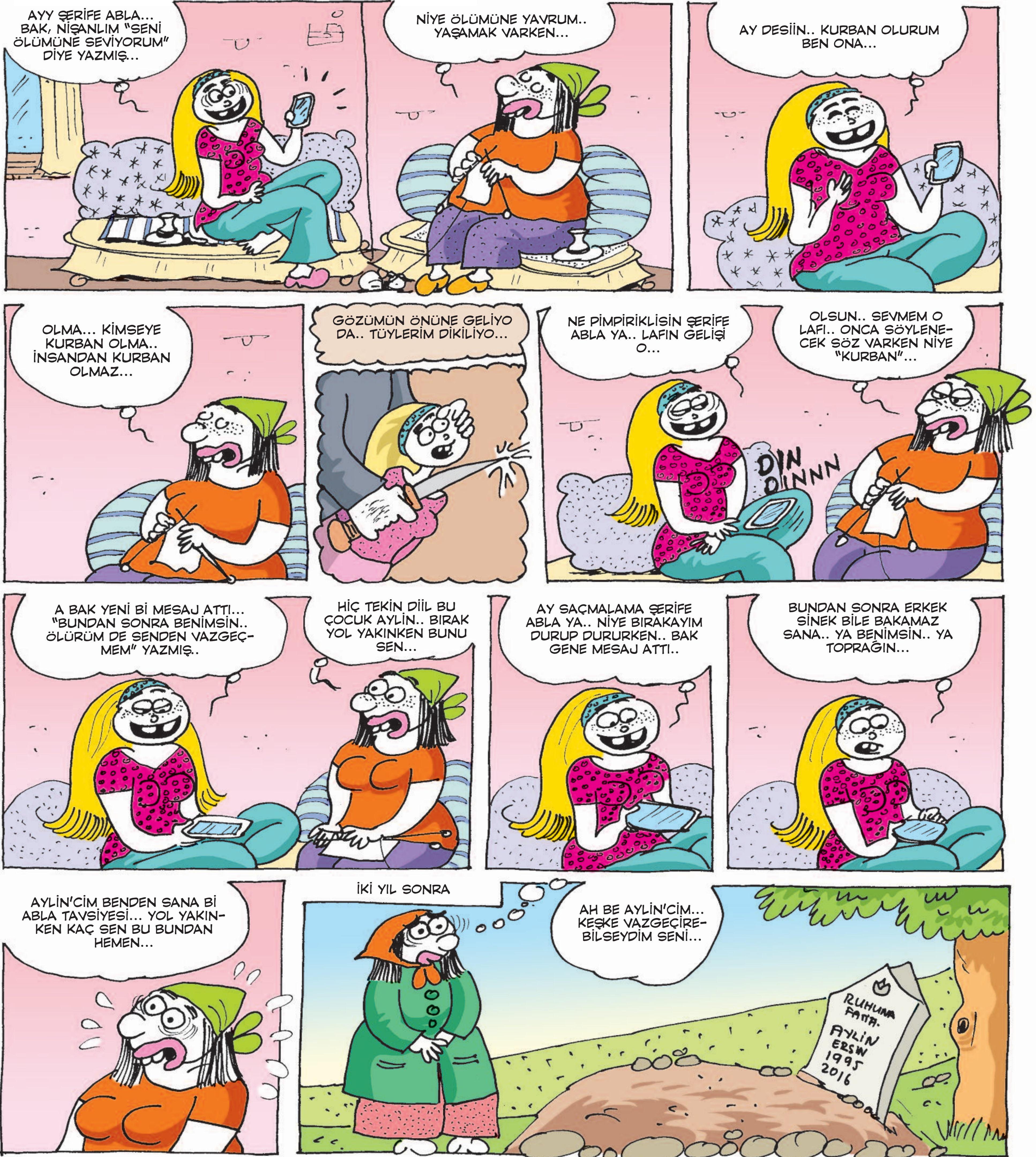








Amy G. Dala
Almanya’da doğan bir kaç yıldan beri İstanbul’da yaşayan sosyal ve eğitim bilimleri kadını. Almanya’da Yeşiller Par-tisi’nde politika yaptı. Sokak afişleri üretti, seçim program-ları yazdı ve çizimleri yaptı. Marie Marcks ve Friedrich Karl Waechter’den karikatür ve çizgi roman dersleri aldı.


AYY ŞERİFE ABLA... BAK, NİŞANLIM "SENİ ÖLÜMÜNE SEVİYORUM" DİYE YAZMIŞ...
NİYE ÖLÜMÜNE YAVRUM.. YAŞAMAK VARKEN...
AY DESİİN.. KURBAN OLURUM BEN ONA...
OLMA... KİMSEYE KURBAN OLMA.. İNSANDAN KURBAN OLMAZ...
GÖZÜMÜN ÖNÜNE GELİYO DA.. TÜYLERİM DİKİLİYO...
NE PİMPİRİKLİSİN ŞERİFE ABLA YA.. LAFIN GELİŞİ O...
DIN DINNN
OLSUN.. SEVMEM O LAFI.. ONCA SÖYLENE-CEK SÖZ VARKEN NİYE "KURBAN"...
A BAK YENİ Bİ MESAJ ATTI... "BUNDAN SONRA BENİMSİN.. ÖLÜRÜM DE SENDEN VAZGEÇ-MEM" YAZMIŞ..
HİÇ TEKİN DİİL BU ÇOCUK AYLİN.. BIRAK YOL YAKINKEN BUNU SEN...
AY SAÇMALAMA ŞERİFE ABLA YA.. NİYE BIRAKAYIM DURUP DURURKEN.. BAK GENE MESAJ ATTI..
BUNDAN SONRA ERKEK SİNEK BİLE BAKAMAZ SANA.. YA BENİMSİN.. YA TOPRAĞIN...
AYLİN'CİM BENDEN SANA Bİ ABLA TAVSİYESİ... YOL YAKIN-KEN KAÇ SEN BU BUNDAN HEMEN...
İKİ YIL SONRA
AH BE AYLİN'CİM... KEŞKE VAZGEÇİRE-BİLSEYDİM SENİ...
RUHUNA
AYLİN
1995
2016

Klytaimnestra´nın Ateşleri

Pelin Temur
pelintemurr@gmail.com



Ne yazmak için otursak masanın başına, boş kağıdın bembeyaz yüzeyi ölümlerle ürperiyor sanki. Kadın, çocuk, ağaç, dere, yurt, aşk… Her kelimenin çağrışımı ölüme komşu artık. Bizden önceki binlerce kadın ve erkeğin canları pahasına yaktıkları ateşlerle aydınlandığını bildiğimiz karanlıklar zaman-dışı bir kabus gibi çöküyor üzerimize. Yorganı kafamıza çekmek işe yaramıyor; kabusla bizi aynı yere kapatıyor. Ne yapacağız?

Karanlık yoğunlaştığında, ateşin başında toplanıp birbirimize öyküler anlatmak en eski ve en işe yarar alışkanlıklarımızdan. Çünkü aslında her hikaye, ne kadar birbirimize benzediğimizden söz ediyor bize. Sevinçlerimizin ortaklığından ve acılarımızın paylaşılabilirliğinden.

Klytaimnestra'yı biliyor musunuz? Anlatmayı en sevdiğim öykülerden. Klytaimnestra, büyük ve hilekar Troya fatihi, krallar kralı Agamemnon'un karısı. Aynı zamanda da uğruna Troya Savaşı başlatılan Helen'in kardeşi.

Hikaye şöyle başlar: Agamemnon, Klytaimnestra'nın ilk kocasını ve çocuklarını öldürür. Bu cinayetin neden olacağı bir savaşı önlemek için, erkek kardeşlerinin zoruyla, kocasının ve çocuklarının katili Agamemnon'la evlendirilir Klytaimnestra. Agamemnon, kadının doğurduğu tüm çocukları öldürmüştür. Ona yeni çocuklar vermek için. Verir de. Büyük savaşı önlemek için Klytaimnestra'nın küçük hayatı gözden çıkarılmıştır; çocuklarının katiline çocuklar doğurur.

Agamemnon, yıllarca sürecek Troya seferine çıkarken, yelkenlerine dolacak rüzgarı almak için, küçük kızı Iphigeneia'yı tanrılara kurban etmek ister. Klytaimnestra, kızının öldürülmesine karşı çıkar. Ancak bir yanda krallar kralı, bir yanda zafer isteyen ve bu yolda küçük bir kızın yaşamı önünde titremeyen koca bir toplumsal yapı, kurban istemektedir. O büyük, şanlı seferin yanında Iphigeneia'nın küçük bedeninin ne önemi vardır ki! Klytaimnestra, kızının, babası tarafından öldürülüşüne engel olamaz. Doğurduğu çocukların, rahminde sızlayan yokluklarına Iphigeneia'nınki de eklenir. O günden sonra, Klytaimnestra için "Krallar kralı adının tek yakışık alan tarafı, kinler kinini akla getirmesinde"dir.

Troya, kadınlarla çevrilmiş bir savaştır. Bir kadın için başlar, bir kız çocuğunun kurban edilmesiyle başlar, bir annenin acısıyla başlar. Ama anlatılan hikaye bu değildir hiçbir zaman. Hikaye, savaş meydanında "kahramanca" birbirini kesen erkeklerin hikayesidir. Troya önlerinde savaşan şanlı Hektor ile Akhilleus'u biliriz, evine dönmek için şaşırtmacalı yollar izleyen Odysseus'u biliriz, tahta atın içine asker saklayan kurnazlığı, yakılan şehri biliriz ama kurban edilen o küçük kızı bilmeyiz; Klytaimnestra'nın kalbine ve rahmine zafer için düşürülen ateşi bilmeyiz. Çünkü tarih için de bu küçük acıların önemi yoktur. Tarihi erkekler yazar; onların ilgilendiğiyse aşağılayıcı yenilgiler ve gösterişli zaferlerdir. Kumandan Agamemnon savaş gemilerinin yelkenlerini dolduracak yel için küçük kızını kurban etmiştir; şanlı zafer için askerlerini. Belli ki tanrılar memnundur; savaş, yıllar sonra, Agamemnon'nun zaferiyle sonuçlanır.

Tarihi okuyuşumuzda şöyle bir çarpılma var: Troya zaferinin belli sonuçları oldu. Biz, bugünden dönüp Troya zaferini okuduğumuzda bu sonuçlarla birlikte okuyoruz. O sonuçlar kendinden sonraki olayları, bir silsile halinde bugüne kadar, etkilediği için o savaş kaçınılmazmış gibi geliyor bize. Yani yarattığı sonuçlara bakıp olayın kaçınılmaz olduğuna hükmediyoruz. Sonucu gerekçeye dönüştürüyoruz. Daha sonra olanlar, daha önce olanların gerekçesi olabilirmiş gibi. Bunun tehlikesi, her savaşı "haklı" konumuna yükseltiyor olması. Böylece bugünkü savaşları da kaçınılmaz kabul etmeye başlıyoruz. Büyük toplumsal sonuçlar için küçük insani acıların göze alınabilir olduğuna hükmediyoruz. Oysa her olayın sonuçları vardır. Troya Savaşı'nın hiç olmamasının da sonuçları olacaktı. Yine bir silsile halinde bugüne kadar uzanacak sonuçlar. Ve o zaman tarih bize bu biçimiyle kaçınılmaz gelecekti.

Neden bir 8 Mart yazısında tarih anlayışımızdan söz ediyorum ki? Çünkü meseleleri büyüklük sırasına koymak kategorik erkek aklının eseri. Dünyadaki hayatımızın, dünyadaki hayatımızı aşan sonuçları karşısında küçün insani acılarımızdan söz etmek "kadınca" bulunuyor. Kibar olanlar naiflik diyor buna; kaba olanlar bencillik. Savaşta ölen çocuğumuzun acısından söz etmek, bir takım büyük amaçları ve biz nasıl yaparsak öyle olacak tarihi kavrayamamak anlamına geliyor. Tanrılar için, krallar için, ülkeler, sınırlar, cennetler için verilecek kurbanlarımızı sakınmak büyük meseleyi kavrayamamaktır, deniyor. Ta oralardan başlıyor, şirketinin ya da sendikasının imajını korumak için tacizcisine susmaya kadar varıyor o "büyük" amaçlar. Hep kavrayamadığımız bir şeyler oluyor; hep göremediğimiz bir "büyük resim". Ve o büyük resmi görüp büyük amaçları kavrayan bir takım büyük adamlar.



František Kupka'nın "Erinye – Klytaimnéstra" tablosu

Ta oralardan başlıyor, şirketinin ya da sendikasının imajını korumak için tacizcisine susmaya kadar varıyor o "büyük" amaçlar.

Böylece, o küçük acılarımızla, hoop, oyun dışıyız…

Dönelim Klytaimnestra'ya. Klytaimnestra, büyük toplumsal sonuçlar yalanına kanmayıp kendi "küçük" acısına, kocası tarafından öldürülen çocuklarının acısına, sahip çıkar. İntikamını almak için kocasının savaştan dönüşünü bekler yıllarca. Büyük kralın döndüğünü erken haber almak için de bir sistem kurar. Çok uzak mesafelerden saraya kadar atlayarak gelecek ateşlerle işleyen bir haberleşme sistemi. Tepelerin üstüne nöbetçiler yerleştirir. Kralı ilk gören ateşi yakacaktır. Ateşi gören diğer nöbetçi de. Böylece haber saraya kadar ulaşacaktır. Son derece basit ve iş görür. Herkes güler ona. Planını fazla basit bulurlar. Krallar kralının eve dönüşünü müjdelemek için birkaç nöbetçinin eline tutuşturulmuş meşaleler ha!?

İntikam zamanını müjdeleyecek ateşlerin zıplayarak varacağı o son tepeden gözlerini ayırmadan bekler Klytaimnestra. Herkes için muzaffer kralın dönüşünü müjdeleyen ateş, onun için çocuklarının katilinin ölümünü müjdeleyecektir.

Bir gün ateş görünür. Şehrin ileri gelenleri, bir kadının kurduğu bu basit sisteme güvenmedikleri için, karşılama hazırlıklarına başlamazlar. Ama Klytaimnestra intikam planı için hazırdır. Kral gelir. Yanında savaş ganimeti, tanrı Apollon'un arzusuna karşılık vermediği için lanetlenen, Troya kralının kızı Kassandra'yla. Ama bu, başka bir hikayenin konusu. Şimdilik bırakalım… Klytaimnestra, krallar kralı Agamemnon'u banyoda öldürür. Şanlı Troya fatihi, evinin *-peki, sarayının-* banyosunda, çocuklarının annesi tarafından öldürülür.

Sen koca kral ol, koca koca zaferler kazan ve evinin banyosunda eşin tarafından öldürül! Bazıları pek yanar buna. Ben yanmam. Çünkü Troya'da verilen "büyük" savaşla, Klytaimnestra ile Agamemnon arasında süren "küçük" savaş çok da farklı değil benim için. Büyük acılar ve küçük acılar, örümcek ağları gibi minik iplerle birbirine bağlanmış oluyor hep. Ve tarihin çok yönlü yolunda, diyalektik bir dansta, hep beraber ayaktalar.

Bu hikayede sevdiğim şey ne büyük zafer ne krallar kralının banyoda öldürülüşü *-tamam, belli bir rahatlama sağlamıyor değil-*, ne de o büyük tarihsel arka plan. Bu hikayede sevdiğim şey, tepeden tepeye sıçrayan ateşler. Şehre

elden elle, hem de birbirine dokunmayan eller üzerinde, taşınan haberci ateşler. Cılız ya da har har ışıyan, karanlıkta ışımakla görevini, bir sonraki durak için, yapmış olan; her durakta eve biraz daha yaklaşan ateşler. Bu, benim için kabusu katlanılabilir hale getiriyor çünkü. Bir ateş, diyorum, bir ateş; yakman gereken bu. Küçücük bir şey. Senden sonrakinin göreceği kadar güçlü olsun yeter. Büyük eylem kutsamalarını bırak. O küçük işareti yak.

Hepimizin elinde bizden sonrakine işaret olacak bir meşale var, kız kardeşlerim. Yakmaktan korkmayalım, meşalenin küçüklüğünden yılmayalım. Belki bir kapıyı çarpmak, belki "hayır" demek, belki daha az sevilmeyi göze almak, belki bir gülümseme ya da bir küfür, belki birine elini uzatmak ya da geri çekmek, belki çok önemsiz görünen başka bir şey... Kimseye "basit" bir planımız olduğunu hissettirmeyecek kadar önemsiz bir şey. Ama o işareti gören biri hazırlıklara başlayacak, unutmayalım. Bizden o işareti alacak bir sonraki nöbetçi var. Ve bir sonraki. Ve bir sonraki. O yolun sonunda, eyleminin arzusuyla yanan bir Klytaimnestra var. Unutmayan ve affetmeyen bir kadın. Ölen çocuklarının acısını unutmayan ve şanlı zaferlere kanmayan bir kadın.

Erkek aklı çağının sonundayız. Her yeni çağın başlangıcındaki gibi "burada yanlış bir şey var; ben kurduğunuz bu oyundan çıkıyorum" diyen sesler henüz tek tek duyulabilecek kadar az, ama cesur. Ve her eskimiş çağın sonundaki gibi, eski çağın sahibi kıyıcı ve acılarımıza karşı umursamaz. Ama ateşler tepelerden zıplıyor, kız kardeşlerim. Çok öldürülüyoruz, çünkü çok hayır diyoruz. Evde olmamızı söyledikleri saatte dışarıdaydık, sonsuza kadar bağlı kalmamız gereken adamdan ayrıldık, hep istediğimizi düşündükleri bir şeyi reddettik, hep yaptığımız bir şeyi artık yapmamaya karar verdik, bizi kendimizden uzaklaştırmak için uydurdukları bir kutsal kalıptan çıktık, sahibimiz olduğunu düşünen adama hayır dedik... Evet, böyle "küçük" şeyler yaptık. Çünkü biliyoruz ki, bir sonraki tepede işaretimizden ilham alacak bir kız kardeş var. Çünkü biz biliriz ki, küçükle büyük, basitle karmaşık hep yan yanadır. Küçük işaret ateşlerimiz büyük yolları kateder.

Her yeni çağ, hayır demekle başlar. Şimdi hayır diyen biziz ve gelen çağ bizimdir. Ateşi yakın, kız kardeşlerim. Haydi, bir hikaye de siz anlatın! Ve onun içindeki ilhamı bulmamız için bize yol gösterin...

Pelin Temur, dramaturg, masalcı
Bir Kız Varmış adlı hikaye-masal kitabı 2014'te Nota Bene Yayınları'ndan çıktı. Ayrıca Kuyu, Dil Kuşu ve Bernarda Alba'nın Evi (uyarlama-yeniden yazım) oyunlarının yazarıdır. Mek'an Sahne'de tiyatro yapmaya devam etmektedir. Diğer yazıları için bknz: http://pelintemur.blogspot.com.tr/

8 Mart'ınız Kutlu Olmasın

Özlem Özdemir



Kadın doğmak, kadın olmak? İkisi de birbirinden kadın erkek kadar farklıymış bilmiyordum çok daha genç bir kadınken... Bedenlerimizi taşımak onlara sahip olduğumuz anlamına gelmiyormuş. Varmışız sanırken meğer yokmuşuz...

Öyle olmasa; her gün kadınların öldürüldüğü, tecavüze uğradığı, şiddet gördüğü bir ülkede yer yerinden oynardı...

Öyle olmasa; kadınların nasıl giyindiğine, kaçta sokakta olduğuna, kaç çocuk doğuracağına, nasıl makbul bir eş olacağına kadar tarifler verilirken, kadınların sesi bu kadar cılız çıkmazdı...

Öyle olmasa; çocuk gelin diye bir tabir olmaz, ensest yok sayılmaz, pedofili meraklısı profesörler aklanmazdı...

Henüz sevişme pozisyonları öğütlenmedi ama zaten kadınlar sevişmiyor, adamların fantazilerini yerine getirmekle yükümlü varlıklar. Ama pardon, onlar da konuşulmuyor. Biz yasak meyva gibiyiz, kimse görmeden ısırılıp yutulan...

Kadınlığa giden yol

Doğduğumuz andan itibaren saklanıp, minik bir kızken eteğimizi örtmeyi öğrendiğimizden, zaten iliklerimize işlemiş suçluluk duygumuz var sırtımızda taşıdığımız. Biraz büyüyüp memelerimiz olgunlaşınca; komşunun oğlu veya bakkal amcanın adlandıramadığımız rahatsız eden bakışları ve akşam ezanı olmadan eve girme telaşıyla geçer ergenliğimiz. Yaşıtımız oğlan çocukları ise gerine gerine büyürler yanımızda, aslında penislerinin kaç santim olacağı endişesi içlerinde saklı. Onlara her şey serbestleştikçe, bize her şey yasaklanır. Onlar ne kadar özgürse (?) biz o kadar esarete gömülürüz. Hele de azıcık güzelsek, lanet gibi çöker üstümüze, herkesin gözü üstümüzde ama bizim gözümüz hep arkamızda, ya biri peşimize düşmüşse diye. Akşam vakti sokak aralarındaki tedirgin adımlara, cep telefonlu yıllarda biriyle konuşur numarası yapmak eşlik eder sadece. Mini etek giydiysek çekiştirmekten hal oluruz, adamlar bacaklarını yaya yaya açıp oturma lüksüne sahipken. Çocukken de kadınken de hep toplanmak zorundadır bizim bacaklar! Adamların aklını bacak aralarından başlarına toplamaları ise hiç gerekmez...

Beğenilmek eklenir bir de bütün bu kabuslara büyüdükçe. En güzel, en akıllı, en göz alıcı, en zayıf biz olmalıyızdır. O yüzden rekabet ederiz hemcinslerimizle. Kadın kadının kurdudur diye boşuna mı demişler, yeriz kendimizi fark edilmek uğruna, yeriz birbirimizi seçilmek adına, bilmeden seçenin kadın olduğunu aslında. Adamın bizi hak edip etmediğine hiç bakmadan... Oysa o adamlar eğlenilecek ve evlenilecek kadın diye tartarlar bizi kafalarında. Namuslarıyızdır hatta! Evlenmeden istedikleri kadınla yatıp kalkmak haklarıdır adeta ama evleneceklerse, en moderni bile, mümkünse el değmemiş kadın ister kendine. Eh, ne kadar harika bir erkek olduğunu hissetmek isterler neticede, en harika el kendilerinin diye. El değmiş kadını ya mutlu edemezlerse? Ama bizim canımız birini çekerse kolay, hafif, yollu oluveririz saniyesinde. Böyle düşünür hemcinsleri için kadınlar bile...

Kabahatliyizdir işte. Hep yanlış yaptığımızı düşünürüz; her terkedilişte, her ayıplanışta, hatta taciz görsek bile... Suçlu bizden başkası olamaz zaten. Adamların bu toplumda ele geçirdikleri alanlarda, hata yapmamak için debelenmekle geçer ömrümüz. Tecavüzü bile hak ederiz, özellikle günümüzde! Bir takım elbise, bir kravat ve "şeytana uydum hakim bey" sözleri, getiriverir iyi hali. Ama ülkene dair hislerini dile getirsen, her an boylayabilirsin hapsi. Neyse, kadınım ya, aklım ermez böyle işlere...

İşte böyle büyürüz biz kadınlar özetle. Kimiz, ne isteriz, ne istemeyiz bilmeden geçer çoğumuzun hayatı. Ama zaten bizim değil ki, yaşadığımız başkalarının hayatı. Adamları memnun etmek, en nihayetinde düzgün bir koca bulup evlenmek ve hele de börek yapabilen bir anneye dönüşmekten başka ne isteyebiliriz ki? Nasıl isteriz hatta? Biz kimiz ki? Biraz çıksın sesimiz anında basarlar yaftayı. Ama öte yanda ta derinde, içimizde hiç geçmeyen bir iç sıkıntısı, dalınamayan uykular, yalnız geçirilemeyen zamanlar, adını koyamadığımız duygulardan ağlamalar...

Olsun varsındır, mutluluk zaten nedir ki? Kim zaten gerçekten mutludur ki? En güzeli; gözyaşlarını içine akıtmak, eldekiyle yetinmek, güvenli evlerimizde ses çıkarmadan yaşamayı sürdürmektir. Aşk diye bir şey de zaten yalandır. Erkeğin düzgünü diye zorlamak şımarıklıktır. Seks zaten her şey değildir canım, seni seven bir adam bulduysan şanslısındır. Hem zaten hangi evlilikte seks kalır? Akşamları evine gelen, faturaları ödeyen, e şiddet de göstermeyen birini bulduysan dizini kırıp oturmalısın. Ne olmuş 1 dakika bile sürmüyorsa sevişmeler, ne olmuş arada çapkınlık yapıyorsa, erkeğin elinin kiri deyip susmalısın. Sonunda evine dönüyor ya canım! Gerekirse azıcık göz yumacaksın. Kıskanırsa sevinecek, kıskanmazsa sevgisinden şüphe edeceksin, sahiplenilmek gibisi var mı bu zor hayatta? Eh, o sana göz yummayacak tabii, o kadarına da razı olacaksın. Kadın dediğinin gözü dışarıda olmaz, kadınlığını yaşayamamışsın gibi entel cümlelerle aklını karıştırmayacaksın. Bekar arkadaşlarına bakıp haline şükredecek, hatta onlara acıyacaksın. Mümkünse zaten onlarla yılda bir kez filan görüşeceksin. Bekar kadına güven olmaz diyen kocana inanacaksın. Hem arkadaş da olsa, bekar kadına koca kaptırma riskini de kulağına küpe yapacaksın.

İşte böyle giderek yaşlanacak, hırçınlıkların bırakmışlığa dönüşmüş, derinde hissetmemeyi öğrendiğin iç sıkıntısıyla yaşayıp gideceksin. Fazla sorgulamayacaksın. Buna da yaşamak diyerek kendini kandıracaksın... Kendini kandırmayanlardan ölesiye nefret edecek, nefretinle sana dayatılan her şeyi düşünmeden kanıksayacaksın. Ama bir gün, için sebepsiz o kadar daralacak ki, nefes alamayacaksın. Açtığın pencereden baktığında ise, dışarıda oksijen olmadığını hayretle göreceksin. Panikleyecek, diğer pencerelere koşacaksın, kapıyı zorlayacaksın. Ama hava alamayacaksın. Ve hayretle farkedeceksin ki; sen kendini, sana tahsis edilen hapishaneye çoktan kapatmışsın. Bir de bakmışsın ki, hapishane de sensin gardiyan da. İstesen de çıkılamayacak duvarlar arasında sıkışmışsın. Ne pencere var ne çıkış kapısı, öylece kalakalacaksın. O zaman anlayacaksın, sana bunu anlatmaya çalışanları pişmanlıkla anımsayacaksın. Meğer seni, sana mahkum eden düzeni kral yapmışsın, cezan ise müebbet. Çünkü en büyük suçu işlemişsin: Kendine ihanet! Susup kalacaksın...

Meğer seni, sana mahkum eden düzeni kral yapmışsın, cezan ise müebbet. Çünkü en büyük suçu işlemişsin: Kendine ihanet! Susup kalacaksın...

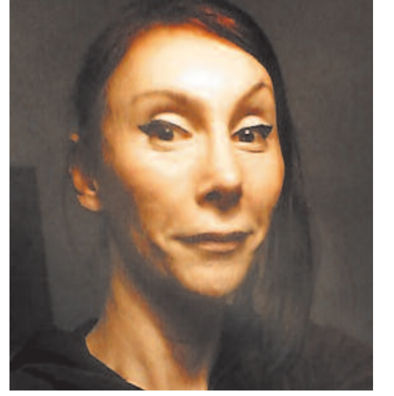
Sözün sonu

Yıl 2016, istediğimiz gibi giyindiğimiz için tecavüzü hak ettiğimizi yazanlar, daha güvenli olmamız adına taksileri pembeye boyayanlar var! Kızlar pembe, oğlanlar mavi kuralı hiç değişmeyecek demek! O nedenle baştan beri yazdıklarım çağ dışı sanılmasın. Yüzyıllar öncesinin cadı diye yakılan kadınları 2016'da sanki çok mu farklı? Ama en acısı; daha 1926 yılında, bugün kendini modern diye tanıtan pek çok Avrupa ülkesinden bile önce, Medeni Kanunu uygulayan bir ülkeydi burası. Varolmuştuk... Bu çağda dünyaya örnek kadınlar olabilecekken yeniden cadılara dönüşüyoruz, yakılmasa da yok olması gereken... Sözün sonu; bütün günahlardan kadınları sorumlu tutuyorlar ya, varsa bir günah, en büyüğü bir kadının kendine ihanetidir. Sonra her isteyen bizi istediği gibi sahiplenir ve yönetir... Bu günler sanırım bundan ibaret...

8 Mart'ınız kutlu olmasın...

Aşk ile Sev Milliyeti

Janset Karavin



"Karamsarlık tüten bir yazı yazmayacağım," telkinleriyle oturuyorum yazmaya, ama bugün ülkenin doğusunda yaşanan ürkütücü şiddet tablosunun gölgesinde, öyle günlük güneşlik, etrafa gülücükler saçan, çiçekli böcekli bir yazı yazmamın önündeki aşılmaz hendeğin vicdanım olacağını biliyorum...

Demem o ki, siz aşka dair, janjanlı laflardan, üç beş kurnazca kelime oyunuyla çatılmış aforizmalardan, hani kitabevi raflarında yeraltı etiketiyle sırt sırta raflara dizilmiş kitaplarda rast gelebileceğiniz pompa pompa nokta com, triptonik, beat kuşağı özentisi, Bukowski çakması tanımlamalar okuma havanızdaysanız sıradaki şarkı size girsin, pardon gelsin, siz Damat Berat'ın kanaldan devam edin annem.

Ne güzel olurdu, hal böyle olmayıp da, memlekette aşk, sokaklarda öpüşenlere gülümseyerek, kimi zaman iç geçirip bakan amcaların, teyzelerin gözlerinde parlasa, özgürlük, pahada ağırlığından bir şey kaybetmese bile, yükte doğru bildiğini söylemekle, yazmakla, konuşmakla zincirlenmese ve ben aşktan, hatta özgür aşktan dem vuracağım bir şeyler yazabilseydim. Benim için çok da keyifli olurdu üstelik, hazır özgür aşk demişken, cinsiyet kimliğine, ucundan kuir teoriye, oradan da sırf Türkiye'de doğmuşuz diye hâlâ bize tanınmayan evlilik hakkına, daldan dala konsam...

Düşle gerçek ya da olsun istediğimizle, bize rağmen oluveren arasındaki bu çelişki, aşkla mülkiyet arasındaki atsan atılmaz, satsan satılmaz kavlinden ilişikliğe pek benzerdir. İşte bu çetrefil ilişikliği biraz kurcalayacak olursanız, altında bir düğme bulacaksınız; hani şu meşhur "bilinmeyen elin," her şey yolunda giderken basıp kaçıverdiği olmaz olasıca düğme. O bilinmeyen elin sahibi, sanmayın ki sizin bizim gibi ayın sonunu nasıl getireceğini, borçları doldur boşalt nasıl kapatacağını falan hesap eder durur. O daha ziyade gemicikleri nasıl filocuk edeceğini, kutucukları nereye sığdıracağını, üçe ne dolap çevirip beş (zirilyon falan yani) katacağının hesabı peşindedir. Demem o ki, siz istediğiniz kadar yenileyin koltuk takımlarınızı, arabalarınızı, üstünüzü başınızı, mülkün sahibi "o"dur. Gün gelir, işine öylesi gelir, düğmeye basıverir. Basıverir ki, vatanınızı hatırlayasınız, -çünkü siz unutkansınız- vatanınıza duyduğunuz aşk depreşsin, -çünkü siz riyakârsınız- tüyleriniz diken diken olsun, şöyle bir titreyip kendinize gelin, özünüze dönün, dönün ki en derin korkularınız, gece gündüz kâbuslarınız olsun ve sıkı sıkıya sarılın size uzatılan vatan, millet, Sakarya dalına. Uzun lafın kısası, mülkiyet fikrine uydurulmuş vatan aşkı retoriği, mülk sahiplerince kullanılagelen bir metafordur.

Mülk sahipleri bu retoriği piyasaya sürebilmek için, öncelikle yeterince ürkütücü bir düşman bulmak zorundadırlar. Bu düşman baş edebilecekleri, ama gene de sizin desteğinize ihtiyaç duyacakları orta şekerli bir düşmandır genelde, yani kararlıdırlar zaten, zafer kaçınılmazdır, ama gene de bir düşman vardır karşınızda ve düşmanı hafife almak hiç de akıllıca bir tutum değildir.

Düşmana karşı körüklenecek nefreti beslemek içinse kutsallar şarttır. Muhtaç olduğu kudretin, damarlarında akan asil kanda mevcut olduğu hakikatini asla unutmamış olan devlet ve elbette onun da mülk sahibi olan mülk sahiplerimiz, bize, taşına toprağına, kuzusuna kurduna, ölümüne sevdalı olduğumuz vatanımızı, bayrağımızı, milletimizi, dilimizi, dinimizi hatta cibilliyetimiz gibi cinsiyetimizi tek tek anlatırlar. Hepimiz güzelce ezberler, ezberden tek tek, hiç teklemeden cinsi cibilliyeti yerin dibine batasıca düşmana sayar/söver/dökeriz. Motivasyonumuz da tam olduğuna göre artık, düşmanı tükürüğümüzde boğmanın vaktidir. Gelin görün ki, ne ilkizdir bu yolda tek tek sekerek gelenler arasında, ne de bizden sonra bitecektir bu kutsal tekleme tekerlemeleri, çünkü düşman beter haindir, canidir, cibilliyetsizdir ve de içimizdedir artık, içimize sızmıştır. Birliğimize, bütünlüğümüze, tek tek sekerek ezberden şakırdattığımız beraberliğimize, kardeşliğimize pusu kuran iç mihraktır düşman. Tek tek tek! diye gırtlağımızı yırta yırta bağırsak da, asmasak beslesek de, beslemesek de sokak ortasında kim vurduya harcasak da bitmez.

> **Aşk artık çiğnedikçe tadı kaçan, tadı kaçtıkça tükürüp bir yenisini satın alıp çiğnemeye başladığınız bir sakızdır**

Ne olur peki bitmeyip de? Gelin yaklaşın fısıldayayım; kulağınıza küpe olsun: Bir şey bitmiyorsa, başlıyordur. Başlamışsa bitecektir. Bitmişse, bir zaman başlamış demektir. Bu arada olan size olur, bize olur. Siz, yan komşunuzla, karşı komşunuzla, iş arkadaşınızla, otobüs durağında kuyrukta beraber beklediğinizle, tanıdığınızla, tanımadığınızla, ömür billah tanışmayacağınızla bir olursunuz, "birörnek" olursunuz, herkes olursunuz. Ne yediğiniz içtiğinizin, ne düşleyip ne düşündüğünüzün, ne konuştuğunuzun, ne iş yaptığınızın, ne eğitim aldığınızın, ne okuduğunuzun, ne bildiğinizin, nasıl ve nerede yaşadığınızın bir önemi kalmamıştır. Artık herkes ve hiç kimse olmuşsunuzdur.

Herkes nasıl giyinirse öyle giyinmeli, herkes nasıl konuşursa öyle konuşmalı, öyle düşünmeli, öyle öpüşmeli, sevişmeli, sevinmeli, üzülmeli, yaşamalı, öyle ölmelisinizdir. Aşk artık çiğnedikçe tadı kaçan, tadı kaçtıkça tükürüp bir yenisini satın alıp çiğnemeye başladığınız bir sakızdır. Bastığınız yerleri sakız, deyip geçmemeye gayret etseniz de, bir gün birileri, sizi de çiğneyip tükürecektir aynı yere. Çünkü artık siz ya herkessinizdir, ya da hiç kimse; ya her şeyisinizdir aşığınızın ya da hiçbir şeyi...

"Well hasılı kelam:

Hayattan ders veriyor diye öğretmenleri kızdıran
Tuzu bir bulmuş çocukları saklamadan güldüren dünyaya
Su kaçırmaz bir eşeğin sesine açıktır penceresi
Bir sınıfın, batı son dersinde, kuşluk vakti
Meşeler yapraklanınca bir tuhaf olurlar işte
Koparılmış Kürt çiçekleri, hatırlayarak amcalarını
Azınlıkta oldukları bir okulda bile, sorarlar soru
Neden feriklerin ve eşeklerin memeleri vardır?
En arka sırada çift dikişliler, sınavda en öne
İntihara ve denizde nasıl boğulmaya çalışırlar
Yalnız Orta Doğu'da el altında satılan bir atlas
Kim demiş on sekiz yaşından küçükler okuyamaz
Bakıldı ki kum saati, ters çevrilmiş, çıt, usul İsa asi olmuş
İkinci karnede babası yarısını silahıyla dışarda bırakıp
Öyle öğretildiği için saygılı, sınıfa giren parmak çocuğun
Boş yerine, girilmeyen bir dersin denizi, gelip oturmuş
Açık kalmış atlası, deniz taşmıştır, darılmasın Fırat ama
Hayatın orta öğretmeni sustu, dondu gülmeleri çocukların
Bir cenaze töreninde daha ölümü karşılamaya götürüleceğiz
Efendiler! Eşekler susabilirler
Ne yani çocuklar hiç gülmeyecekler mi?

Açık Atlas, Ece Ayhan

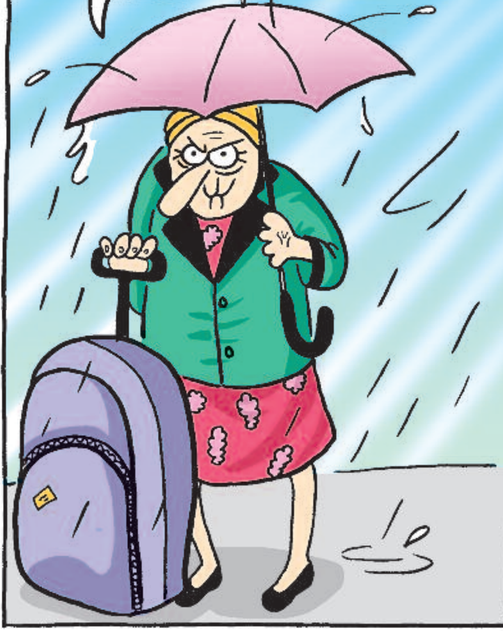
Beldan Sezen







Fetiye Nene

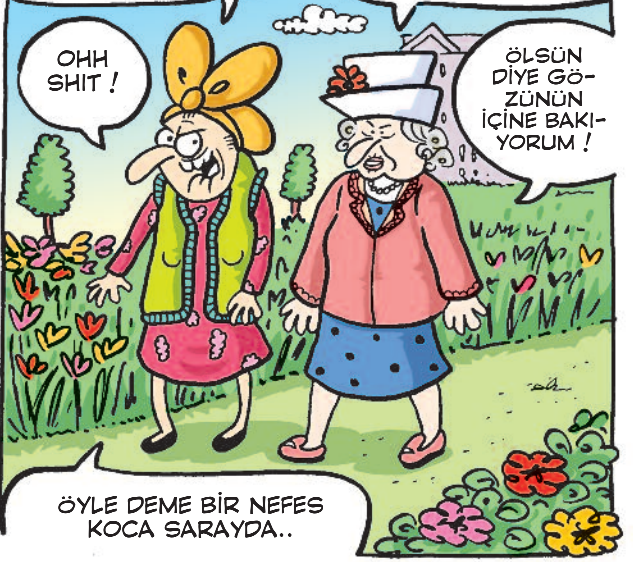


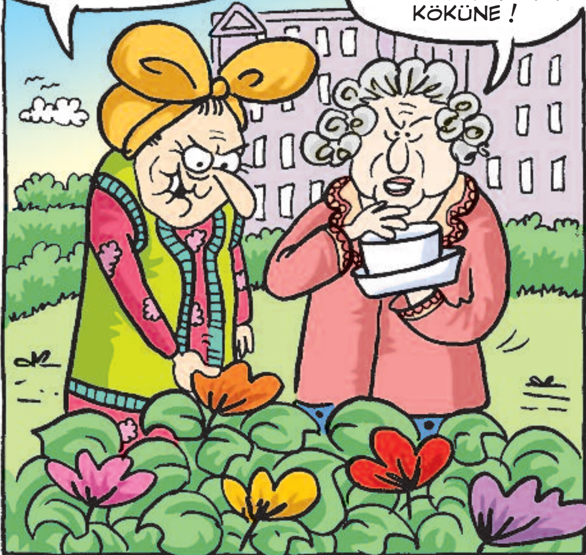
















İpek

İpek Özsüslü

Kulak Memesi kıvamında X,Y,Z sarmalı/selam olsun...

Elif Mirmahmutoğlu



"Konuştukça söyleyemediklerimiz birikiyor"

Tomris Uyar.

Kulak memesi yumuşaklığı diye bir tabir vardır hani o bir kıvam tabiridir esasen. Yani Oktay Usta ve Ümit Usta bunu sıkı sık kullanır aa tabi bir de Emine Beder var o da kullanır çokça. "Hamuru kulak memesi yumuşaklığına gelinceye kadar yoğurunuz" Tırnaklarım 18 yaşından bu yana uzun ara ara kısaltsam da genel haliyle uzun kalemden başka bir de en iyi ojeyi tutabiliyorum sanıyorum ellerimde. Renk renk ojeler genel de soft renkler ara ara kırmızı ara ara "**Lale ne derse o**". Lale kim mi? Lale orada haftada 2 görüşürüz kendisi ile sabahın erken saatlerinde bazen gecenin derinliklerinden kendini alamamış kafası sıcak yatakta ve gece düşlerinde kalmış Leyla hallerimle yüzüm binbir buruşukluk içinde giderim ona. Ayaklarım götürür daha doğrusu kadınsal bir refleks sanırsam. Hepiniz tanırsınız kentinizde, mahallenizde, sokağınızda. Kimimiz sıkça gider kimimiz hiç uğramaz kimimiz ise sadece bayramlarda seyranlarda. Sabah 07.30 suları Lale ile görüşünce o önce benim gözlerimin içine bakar, şöyle bir inceler. Genel anlamda french beyaz gibi sade renklerin dışına çıkmayan tırnaklarımı ele geçirir ve enteresan renklere boyar mesela mor, mesela nar çiçeği. Ben de ses çıkarmam kendimi teslim ederim kendisine sorgusuz ve sualsiz. Sizin de vardır Laleniz. **İşte o salonlar da biraz boya kokusu biraz oje kokusuna karışır ruh halini rehabilite etmek için gidersin bazen de.** Bi an da siyah saçtan soğan kabuğuna dönüşüm ya da uzun saçlardan Rihanna modeline geçiş. Ay bi de "Ben Hürrem saçı istiyorum" diye gelenler. Hep düşünürüm ben kuaför salonları sadece kuaför salonları değildir ve kadınlar yine kadınlar için bakarlar kendilerine. Ama keşke o aynalara baktıkları kadar içsel aynalara da bakabilse kadınlar yani bizler. İşte o mahkeme duvarı gibi suratımla sabahın köründe Lale'ye teslim iken ben söz ondadır artık. O ne derse olacaktır, kaçınılmazdır. Hali hazırda uzun tırnaklarla hamur yoğurmak elbet imkansız ve sağlıksızdır. Annemin tırnak sevdasını hayata geçirmiş bir kadın olarak eldivenle hamur yoğurmuşluğum var dediğim gibi yani hamura tam dokunmadan eldivenlerle şeffaf duvarlar. O ve ona benzer şeffaf duvarlardan haz ettiğim söylenemez kendi içimdeki duvarlar ve onları kendi ellerimle yıkmaya çabalayanlardanım. Hiçbir duvarı sevmiyorum ben. **Duvarları çok uzun örenler o duvarın dibinde ağlarlar sonra yalnızlıktan.** İşte o eldivenlerle kulak memesi yumuşaklığı mertebesine ulaşmaya çalıştım hamurla olan dansımda. Ha yalnız mı dans ettik ne mümkün? Ruhumuzun da kulak memesi yumuşaklığı var mıdır? Ya da granit kaya sertliği.. Kulak memesi yumuşaklığına nasıl ulaştınız? "Afedersiniz kuzum granit kayası sertliğine kavuşmanızda kimler etkili oldu. Sizde iz bırakan kadınlar kimlerdir. Tanır mıyız onları?" diye sorsalar bir gün. Bir cevap vere bilir miyim diye oturup düşünmüşlüğüm vardır benim. Öyle bir çağda doğduk ve öyle bir çağda yitirdik ki kendimizi bunlardı düşünmenin zarar ziyan olduğu zamanlarda. Biz düşlerde ve düşüncelerde askıda kalanlardan olduk. Elimde defterim ki yazmışlığım vardır yani iz bırakan kadınlarımı. Dedemin dediği gibi deli bir renk değil ki "Al deli var mor deli var zır deli var" İşte delilikleri farklı farklı renkleri farklı farklı kadınlarım.. Ben çok severim BİZİ. Biz kadınları.. En derinlerde ağzımdan çıkan her kelime de onlardan izler var esasen onları harmanladım ben içimde. Harmanlamakta iyidir en güzel çay melez çaydır. **Çay da melezleştirilir.** Bir tutam tiryaki, bir tutam kaçak çay ve pek tabi bergumut ya da tomurcuk çay.. Üçünün o muhteşem buluşması damaklarda en leziz tadı bırakabilir. O KADINLARI DA öyle harmanladım ben içimde ama hepsini birinci tekile uygun konumladım. Yani Elif ordusuna katıkları büyük elbet ama.. "Elif'in Elif ordusu". Tarihten günümüze binlerce kadın silüeti geçiyor zihnimden, evet yüzlerini görüyorum.. Kadınlar, kimi kederli ,kimi şen kahkahalı, kimi aşık kimi aldatılmış, kimi düşünceli, kimi yorgun, kimi kırgın, kimi kavgacı, kimi dansçı.. . Bir kadın tanıyorum sanıyorum ki o tanıdığım ilk kadın aslında. O, 17 yaşında iken tanıştık, beni bedeninde 9 ay misafir eden o muhteşem kadın. **Suna öğretmenin öğrencisi annem; devrimci bir ruhla her gün yeni bir bilgi öğrenecek ve bunu kendi içinde yorumlayıp yürüdüğü yolda basamak yapabilecek kadar çalışkan bir hayat öğrencisi.** Kanımdır severim elbet ama kan torpili yok benim sözlüğüm de anne olan kadının bir ismi var. NURDAN. Aynen ismi gibi.. **En boktan zamanlarda yanımda yamacımda olan ama boğmadan ve 10 bin kez arama yapan kişilerin ısrarcılığı karşısında yüzünü buruşturmana mahal vermeden sessiz ve usulca varlığını ve nur'dan cümlelerini sana aktarmayı başaran o kadını Nurdan'ı pek severim.** Kimler kimler yok ki.. Zuhal Olcay desem ,desem ki Müjde Ar. Sahne de "**Tarık Akan'ı öperken rol yaptığımı sananlara söylüyorum. Onlar rol değildi ben onu gerçekten öptüm. O güzel adam öpülmez mi**" diyecek kadar özel ve açık insan Müjde Ar. Benim annem Aysel Gürel değil ama bende biraz Müjde Ar var sanki.. Neden öyle bilmem ama güne; O'nun resmine selam çakarak başlıyorum. Diyorum ki: "**Günaydın yaşsız kadın Müjde. Bugün bizi neler bekliyor acaba**"... Odamda Müjde Ar ile devasa bir resmimin olduğunu duyanlar zaman zaman garipsiyor. Öyle bir sohbet ettik ki sanırsın 10 dakikaya bin yılı sığdırdık. İşte öyledir kadınlar içimizde vagonlar vardır boş beklerler sahibi gelene kadar.. **Sen; o vagonu düzenlersin, temizler, tiril tiril yaparsın, hazır edersin sahibi gelince öyle bir oturur ki bin yıldır orada oturmaya hazırmış gibi.** İşte Müjde Ar'la sohbetimiz böyle bir andır öyle güzel bir anıdır. Sen onunla tanışmaya zaten 1000 yıldır hazırsındır ve o an gelir. Öyle değil midir tüm hakiki tanışıklıklar sorarım size? **Bazı insanları yıllardır tanımana rağmen hiç konuşmamışsındır bazılarını ise 1000 yıldır çağırmışsındır ve hiç beklemediğin bir gün gelir ve 10 dakika yeter bin yıllık bir sevgi biriktirmeye.** Garip belki de ama benim garipliğim bana normal size garip. Ve Meral Okay ve Halide Edip Adıvar ve pek tabi Tomris Uyar ve filmin o müstesna karakteri Amelia. Kimler sevmedi ki onu. Tomris Uyar'ı yani. Kelimelerinin ve cümlelerin büyüsü kadar yaşamının akış şekli ve aşklarının ısrarı da hep cazip geldi bana. Tomris Uyar, Turgut Uyar'ın karısı Cemal Süreyya'nın biricik aşkı.. **"Sevilmemeyi rahatça kaldırabiliyorsun da sevilmek zor geliyor sana, sen de bunu anlamıyorsun" diyor ya o kadın.** Ağaca yaslanmış fotoğrafına defalarca baktığım hüzünlü ve güzel gözlerin sahibi o kadın... Çok sonraları, gidince ya da her şey bitince üstüne içilen bir bardak soğuk suyun dibi gelince söylediler hep izleri anlattılar sokaklara duvarlara belki, belki çöp kutusunun kenarına bırakılan siyah poşetlere. Bıraktığın izlerin altını hep keçeli kalemle çizdiler. O YÜZDEN HEP ÇOK SEVİLDİM diyebilirim. Korktular ama sevdiler. Korktukları için nasıl göstereceklerini bilemediler sevgilerini çünkü bu toprağın erkeklerine sevgilerini nasıl göstereceklerini hiç öğretmedi ki anneleri. Eril bunalımlarını aşamadan nasıl da öldüler birçokları. X sevdi, Y sevdi, Z de sevdi Y'yi sevdi XZ'yi sevdi. Ama hepsi korktu tek ortak noktaları da bu idi sanırsam korkmaları. Sonra x,y,z yani 3 bilinmeyenli bin bilinmeyenli denklemlerle karşılaştık ki arkamızda kalmıştı o soru artık. Lakin bir yolda idik ve her an dur durak bilmeden yorulmadan yürüyorduk. **Esasen yoldur hayat.. Hep yürürüz gün be gün..** "Korku" kelimesi mühim. **"Bağımsız kadın korkusu"** diye bir şey var. Trip atmayan, rolden role girmeyen, wc ye giderken eşlik edilmeyen üzeri simli kırmızı gülleri sevmeyen, papatya ve nergisi tercih eden Pazar günü topuklu ayakkabı giymeyen otobüste ruj sürebilen kadın korkusu.. Oysa ne de güzel severler onlar. Bende biraz biraz Ece Temelkuran da var... Bir imza gününün ertesi bir kamu kurumu tuvaletinde hayata, insana ve elbette acıya dair iki kelamı paylaşırken gözlerinde kalbimdeki yorgunluğu gördüğüm. Sözlerinde farklı olan herşeye, herkese ve her kişiye mesafeli olan bu toplumun bakış açısını tepetaklak ettiğini gördüğüm o kadın var bende. Ve pek tabi Sevgi Soysal ama unutalabilir mi ki Tezer Özlü. Kendini gerçekleştirme yolunda dev adımlar atmış tüm karakterler ben de benimle ben onlarlayım ya da. **Bilmem, bilmiyorum işte ne iş yaparsa yapsın öncelikli işi kendisi gibi olmak olan tüm kadınları pek bir seviyorum.** Şengül Hablemitoğlu ile tanışınca dedim mis gibi gülüyor kadın ne özel bir ruhu var. "Yine mi güzeliz yine mi çiçek" diyen Meral Okay ne çok sevmiştir Yaman Okay'ı. O bir aşk kadınıdır sözü özü bir yol insanıdır. Nilüfer mesela o hiç yaptırmadığı kemerli burnu ile o kapkara kızı Nazlı ile bembeyaz yürekli gibi gelir bana. Neden bilmem x,y,z gibi hayatına giren birçok isim ile ilgili hiç konuşmaması mı beni ona bağlayan elbet konuşur da herkesin duyacağı şekilde olmaz konuşmaları.. Yok yok beni ona "Kavak Yelleri" bağladı sanırsam. AA senin kime benzediğini biliyorum diye kurulan cimleler var bi de tabi. **Ve her daim her konuşmam da gelip baş köşeye kurulan Fahriye hanım.** Fahriye hanım babaannem olur her gün ajans dinleyen kadın, mini eteklerimi seven kadın, 80 yaşında lunaparka giden kadın. Herşeyi zamanla unutan bi dedeme olan aşkını unutmayan O'nu kaybettikten sonra 10 yıl boyunca fotoğrafına bakarak yemek yiyen kadın. Ve onun kızı Vasfiye hanım. Onun kızı da doğal olarak halam olmakta. "Bana yürüyen sözlük gösterebilir misin?" deseler onu gösteririm Evinin vitrinin de koca bir sülalenin arşivini taşıyan emekli devlet memuru ama hayattan ve yaşamaktan son güne kadar emekli olacağını düşünmediğim halam Vasfiye. Bence o devlet memuru yerine Türk Dil Kurumu'nun yöneticisi ya da üniversitede profesör olmalı imiş. Ama o zamanın koşulları (o zaman 1970'ler Bitlis) ve babasının öngörüsü ona memur olma şansını vermiş Diyarbakır'da açılan spikerlik sınavlarını kazanmasına rağmen gidememiş. Televizyonlara çıkamamış ama maailesinin her buluşmasında olay yerinden canlı yayın yapmış kadın, kadın hep haber sunmuş, kendisi de her daim haber olmuş.. Yani Ortadoğu Coğrafyasında 1970'li yıllarda bir kadının devlet memuru olması da kıymetlidir elbet. Yani ata erkil coğrafyaya doğmuş Vasfiye için 1970'ler de okumak memur olmak ballı börek tabi.. Düşünün ki 2000'li yıllarda halen "Baba Beni Okula Gönder" kampanyaları yapılıyor ne acı.. İçime sızmış Vasfiye hallerim var bazen nokta koymakta zorlandığım cümlelelerim var benim. Ve Şebnem Ferah... Ve Birhan Keskin... O'nu nasıl unutabilirim m ki... Ve ismini sayamadıklarım.. Kulak memesi yumuşaklığım da ya da granit kayası sertliğime iz bırakan zatı muhteremlere selam olsun o vakit.. O vakit tüm kadınlara, burada olanlara, cennetten bakanlara her izini sevgi ve gurur ile taşıdığımız tüm Havva kızlarına.. Ve bu satırları bu özel sayı ile buluşturanlara tüm "BAYAN YANI" ekibinin BAYmayan çiçek gibi kadınlarına selam olsun...

"Sevilmemeyi rahatça kaldırabiliyorsun da sevilmek zor geliyor sana, sen de bunu anlamıyorsun"

Dr. Ebru Nurluoğlu

Emekçi kadının mutluluk sınavı

“Sonuçta ben de emekçi bir kadınım” lafını, ilk kez; İstanbul’a yalnız başına gelip, ailesinden sıfır mali destekle tutunmaya çalışan bir genç avukat kadının ağzından duymuştum. Önce yadırgamış sonra da kendim için kullanmak dahil pek benimsemiştim. O güne kadar “emekçi kadınlar” denince aklıma hep fabrikalardaki işçi hemcinslerimin gelmesinden de acayip utanmıştım. Günde 17 saat ortalamasında çalışmak zorunda olup, tek başına çocuk büyüten ve işi gereği bir de bakımlı olmaya çabalayan ve hayatı da güllük gülistanlık olmayan bir kadın olarak, o andan sonra pekala kendime de “emekçi kadın” diyebileceğimi keşfettim.

İlerleyen günlerde mutluluk konusu ana çalışma ve araştırma alanım halini aldığında mutlu olmada emek sarf etmenin ne denli önemli olduğunun iliklerime dek farkına vardım. Bu da beni daha derin bir paradoksa götürdü: bunca “emek uzmanı” kadın gırtlağına kadar mutsuzluğa batmış durumdaydı. Üşenmedim en azından kendim için bu çıkmaz nasıl aşılabilir diye kafa yordum. Vardığım sonuç şuydu; emekçi kadınlar mutluluk kaslarını pek kullanmıyordu. Kitabımda da savunduğum ana kavramlar etrafında mutluluk kaslarında nerede çuvalladığımıza şöyle de bakabiliriz:

- **“mutlu olan ve mutlu eden insan”**

Oysa mutsuz emekçi kadın sadece etrafındakileri mutlu etmeye debelenmekle meşgul. En acayip olansa mutlu etmeye uğraştıklarının ardından söylenmesi. Mesela, her gün istisnasız 3 öğün ev halkına mükellef yemekler yapıp ardından da kendine zaman ayıramamasından yakınan, emeğinin kıymetini bilmedikleri için çocuklarına söylenen teyzeler tanıdım... E be teyzecim bir gün de elbasan tava yerine yumurta kır sen de; sonra git komşu gününde yayıl...

Mesela, sevgilisi ondan istemeden sevgilisinin evinin düzenine el koyan, yerden çoraplarını toplayan bir nevi evin temizlikçisi ile yarışan; sonra da adam ona neden tanrıça muamelesi yapmıyor diye tepinen müdür kadınlar tanıdım... E canım müdürüm rekabet alanını bu kadar yanlış hesaplıyorsan işinde kim bilir hangi yanlış şirketleri rakip yerine koyuyorsundur sen..

- **“içinde bulunduğu anı yaşayan insan”**

Mutsuz emekçi kadının andan anladığı şey geleceğin hayalini kurmak. Tüm bir hafta cumayı ; tüm bir yıl yaz tatilini; tüm bir ömür de mutluluğu bekleyip duruyor. Oysa yaşadığı her güne bir amaç bir anlam koymaz ise o gün kayıp sayılıyor. Böylece mezarlığa da “72 sene nefes aldı, bunun birkaç günü de eh işte mutluydu” yazılmasını hak ediyor. O üç gün de zaten nişan, nikâh ve doğumlardan oluşuyor...

- **“iyi şeyleri görebilen insan”**

Mutsuz emekçi kadına şu anda iyi olan ne var diye sorsan cevabı hemen bulamaz düşünür. İyi gitmeyen ne var desen yüz tane şey sıralar. Kendi mutluluğuna kalbini koymuş başka bir emekçi kadına “bu odada şu an iyi olan ne var” diye sorsan; “bu yağmur da bir çatının altındayız, kalorifer yanıyor, sevdiğim arkadaşım yanımda diye sıralamaya başlar.

- **“kendini tanıyan insan”**

Düşünsenize, kendimizi sadece titr, rol ya da yaptığımız iş üzerinden tanımlıyoruz. Muhasebe uzmanı, doktor, işçi, mühendis, anne, evlat, müdür... Oysa biz bundan çok daha fazlasıyız. Deneyin. Emekçi bir kadın olarak kendinizi, bu kalıpların dışında 3 kelime ile tanımlayın. Ve bu bilinçle yaşayın. İşte evde aslında siz kimsiniz?

Özetle, içine sinecek şekilde kendini tanımak ve kendisi için bir şeyler yapmak her insanın ölmeden önce kendine yapacağı en büyük iyiliktir. Böylece bir başkasının ya da başkalarının değil de kendi yaşamınızı tamamlama şansına sahip olursunuz.

HEPSİNDEN BİRAZ

SİBEL BOZKURT



















Elvida'nın çocukluğu neşeyle hüzün arasında gidip gelen bir salıncakta geçmişti. Canı sıkıldığında sallanır...



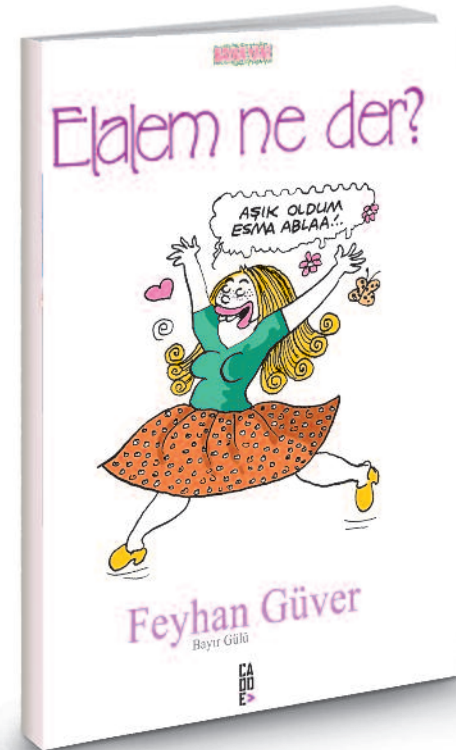
Ya da şekerli ekmeğini yiyerek köyün tozlu yollarında kaybolarak dolaşırdı.





Kitapçılarda, Gazete Bayiileri ve Zincir Marketlerde

D&R, Remzi, İnkılâp, Nezih, Kitapsan, Carrefour, Migros, Kipa, Tansaş, Metro, Macro, Macro Group, Kiler, Onur, Pehlivanoğlu, Yeni Çağdaş



BAYAN YANI
2016-03
Aylık yaygın süreli yerel yayındır
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazışleri Müdürü Tuncay Akgün
Renklendirme Editörü Fikret Özdemir
Satış Müdürü Şener Küçükkaptan
Abonelik Asiye Uludağ (0212) 249 91 13
ADRES: Firuzağa Mahallesi Defterdar Yokuşu No: 19/1A Cihangir-Beyoğlu/İST **TEL:** (0212) 292 9450 **FAX:** (0212) 251 5754
BASKI: LeMan Ofset **Tel:** (0212) 858 00 93 **DAĞITIM:** DPP A.Ş.

FEYHAN GÜVER

MUTLULUĞU DIŞARDAN BEKLEME...



TEKTAŞA TAKILMA...



KLİŞELERE ALDIRMA





KENDİNİ GELİŞTİR...





Ezgi Aksoy

Kadın Sinema Yazarları Neden “Artık Yeter!” Dedi?

Üzgünüz, Ama Hiç Komik Değil!

Bu ay başında çeşitli basın kuruluşlarında çalışan kadın sinema yazarları, bir bildiri yayınladılar. Aralarında benim de bulunduğum 30 kadar kadın sinema yazarının imzaladığı bildiriyle, Türkiye'de komedi sineması adına yapılan kadın ve LGBTİ düşmanlığından, ve de yavaş yavaş tüm yurda yayılan tecavüz kültüründen bahis ediyorduk. Zira ülkede tecavüz ve kadın cinayetleri hayatın bir parçası halini almışken, sinema salonlarını dolduran güruhların bir de tecavüzün komedisiyle coşması, artık yeter dedirtecek son adımdı zira.

Bildirinin bir kısmında şöyle deniliyordu:

“Tacizi, tecavüzü komedi unsuru olarak kullanan filmler, neredeyse bir tür sinemasına dönüşmüş durumda. Bunları ortaklaştıran şey, cinsiyetçiliği bir güldürü unsuru olarak kullanmaları. Artık çığırından çıktığını düşündüğümüz bu filmlerin kadını aşağılamasına, eşcinsel ve trans bireyleri hor görmesine karşı çıkıyoruz ve öfkeli bir sesle “Artık Yeter” diyoruz.

Küfür ve cinsellik mizahın bir parçası olsa da, cinsel ve etnik azınlıklara yönelik saldırgan bir dil komedi unsuru olmaktansa bir nefret suçudur. Pek çok film de bu çizgiyi geçmez, hatta zaman zaman bu dili kullanan hatalı karakterler cezalandırılır ve böylece seyirci onore edilir. Fakat Türkiye'de son yıllarda vizyona giren filmlerde bu çizginin sürekli olarak aşılması, bu unsurları kullanımındaki hoyratlık ve cinsiyetçilik kabul edilemez. Bu filmler hikâyelerinin hiçbir noktasında yaptıkları için özür dilememektedir. Kadınlar bu filmlerin aynı zamanda izleyicisiyken, filmdeki dil tarafından sürekli aşağılanmaktadır. İşin daha trajikomik tarafı tecavüz kültürünü besleyen esprilerle donatılan bu yapımlarda yer alanlar sık sık kendilerini günlük hayatta kadına yönelik ayrımcılığın karşısında konumlandırmaktadırlar.”

İngiliz komedyen **Ricky Gervais**'in dediği gibi, “her şey mizahın konusu olabilir, ama gidip de bir pedofili hastasına alt metninde pedofili içeren bir şaka yaparsanız, bu iğrenç olur”. Çünkü gene Gervais'in dediği gibi şakanın kendisi değil, şakayı kime yaptığınız önemlidir.

Amacı insanları eğlendirmek ve aslında düşündürmek olan mizah bir anda ülkedeki tecavüz ve kadın düşmanlığı kültürünün propaganda aracına dönüşüyorsa, ülkenin mizahçı sinemacıları mağduru mağdur edenle aynı sıraya geçip mağdur olanın haline gülmeyi mizah sayıyorsa; orada sorun var demektir. Üstelik bu filmler ülke genelinde, Anadolu'daki sinema salonlarında milyonlarca kişi tarafından izleniyor ve büyük bir sevgiyle kabul görüyorlar.

Sinemayı Hep Yek'ten ibaret sanan, mizahı ise ikinci sınıf vatandaş olan kadınlara tecavüz şakaları yapmak olarak gören bir nesil yetişirken; LeMan gibi politik mizahın kalesi kuruluşlar “mizaha politikayı karıştırmak”la suçlanıyorlar. Her şeyin



çorba olduğu memleketimizde, bir çorba olmamış mizah kalmışçasına, kaleler bir bir düşerken biz de istikbalimize ağlayıp duruyoruz sanki.

Oysa Türkiye'de komedi sineması, sinemada mizah dendiğinde çok köklü bir gelenek vardı. Hatta Türkiye'nin sinema adına en usta olduğu, en iyi yaptığı iş, komedi sineması çıkarmaktı. Türkiye'de beyaz perdede komedinin tarihi 1950'lere, 60'lara kadar gidiyor. Hatta seyirciyi iyice ağlatmadan salondan salmamayı kendine amaç edinmiş melodramlar hariç, Yeşilçam filmlerinin neredeyse tamamında komedi başroldeydi dersek yanlış olmaz.



Dönemin en iyi yönetmenleri bile vaktiyle komediler çekmiş, bazıları ise kendi özel tarzını yaratarak sinema tarihimizdeki yerini almışlardır. Ertem Eğilmez, Atıf Yılmaz, Kartal Tibet, Yavuz Turgul, Osman Seden, Memduh Ün, Zeki Ökten gibi yönetmenler; Şener Şen, Kemal Sunal, Zeki Alasya, Metin Akpınar, Ayşen Gruda, Adile Naşit, Halit Akçatepe, Hulusi Kentmen gibi oyuncularla Türk sineması komedi dalında altın çağını yaşadı. Ondan önce ise sinema salonlarını dolduran izleyici; Cevat Kurtuluş, Avni Dilligil, Hüseyin Baradan, Necdet Tosun, Munir Özkul, Sadri Alışık gibi ustalarla hem ağlıyor, hem de gülüyordu.

Her zaman yoksulun ve mağdurun yanında saf tutan, bir anlamda sınıf bilincinin özünü hiç elden bırakmayan, hikayenin özündeki dramı arabeskleştirmeden ve melodramlaştırmadan kararlayan, mağdura arka çıkan, durum komedisini fakirin değil zengin sofralarında kuran, bir yandan da Ayhan Işık, Sadri Alışık ya da Münir Özkul gibi ustalara gururlu tiradlar attıran ve didaktik yanı ağır basan bir sinemaydı Türkiye'de komedi sineması.

Kimsesiz genç kadınların bırakın taciz edilmeyi kollandığı, kaçırılan Emel Sayın'ın bile aslında korkutulamadığı bir komiklikler silsilesiydi.

Bu filmleri yapanların da çok iyi bildiği üzere, dünyanın en güzel eleştirel komedi filmleri, en baskıcı rejimler sırasında çıkmıştır. Ancak görünüşe göre Türkiye'de zalimin sofrasından yemek, her anlamda geçer akçe olmuş durumda ne yazık ki...

Ancak nefret suçunun hayatın bir parçası halini aldığı şu günlerde, köklü bir geleneğe sahip olan komedi sineması da gömlek değiştiriyor belli ki. Hem de Avrupa ve Amerikan sinemasında cinsiyetçi şakaların yok olmaya yüz tuttuğu ve cinsiyetçi şakalarla yer edinmeye çalışanların artık komedyenden bile sayılmadığı, boyalı sinema tarihinin bile en feminist duruşunun sergilendiği şu dönemde...

Ben böylesi köklü bir komedi sineması kültürünün geldiği son hali gördükçe içi yananlardanım. Üstelik bu sinemanın her gün kadınları ve cinsel yönelimleri “genel ahlak”a uymayan bireyleri aşağıladığını görmekten de bıktım. Gülüp eğlenmek için gittiğim sinema salonlarından mide bulantısı, karın ağrısı ve tiksintiyle çıkmaktan da sıkıldım. Kendileri Cumhurbaşkanının deyimiyle “marjinal” hayatlar sürerken, para kazanmak adına böyle yozlaştırıcı işlere imza atan yönetmenler, senaristler, en hafif tabiriyle bana etik değerleri sorgulanabilir bireyler olarak görünüyorlar.

Kadınların salak ve tek boyutlu karakterler olarak sunulduğu, LGBT bireylerin ise en yumuşak tabirle kötü birer karikatür karakter olarak onun bunun şamarını yediği bu filmlerin izlendiği ülkede; her gün kadınlar namus cinayetlerine, kıskançlık krizlerine kurban gidiyorlar. Eşcinsel ya da trans bireyler tecavüz ve tacizlerle, cinayetlerle yüz yüzeler. Konuldukları cezaevlerinde bile cinsel yönelimlerine saygı duyulmaması, tecavüze açık koğuşlara yerleştirilmeleri adeta bir devlet politikası halini almış durumda. Komedi sinemamız ise bu berbat tablonun komedisini satire girmeden, eleştirmeden, hatta tersine onaylayarak yapıyor. Bu filmleri yapanların da çok iyi bildiği üzere, dünyanın en güzel eleştirel komedi filmleri, en baskıcı rejimler sırasında çıkmıştır. Ancak görünüşe göre Türkiye'de zalimin sofrasından yemek, her anlamda geçer akçe olmuş durumda ne yazık ki... Ben, işe bu nedenlerle söz konusu bildiriye imza attım. Ve bu doğrultuda, bildiriye imza atan 30 kadın yazardan birkaç arkadaşıma kendi nedenlerini sordum...

Melis Zararsız – Cinedergi, TRT Radyo, Mynet Sinema, Kültüf Mafyası)



Cinsiyetçiliğin, ucuz bir şekilde Türk filmlerinde mizah aracıymış gibi kullanılması midemi bulandırıyor. Kaliteli ve zeki mizahın içinde kadın olmaktan, erkek olmaktan, eşcinsel olmaktan bahsedilebilir. Mizah küfür de içerebilir ve gerçekten komik olabilir, fakat son zamanlarda izlediğimiz çoğu yerli yapımda taciz, tecavüz, kadının meta gibi konumlanışı ucuz bir yaklaşımla adeta normalleştiriliyor. Kadına şiddetin, tecavüzün ve hatta cinayetin gün geçtikçe arttığı toplumumuzda böyle senaryoların filmleştirilmemesi gerektiğini düşündüğüm için, bir sinema yazarı olarak kampanyaya imza attım.

Tuğçe Madayanti Dizici – BirGün, CineDergi

Muhafazakârlığın çarpık ve düşmanca yorumlandığı bu son günlerde tam Diyanet'ten bir fetva daha beklerken elime bir filmin fragmanı düştü. Basın gösterimi yapılmayan bir filmdi. “Hep Yek” isimli bu filminin birkaç fragmanı ve teaserını izledikten sonra bende şalter fena attı ve gittim filmi izledim.

Acilen bir şey yapmam gerektiğini hissettim ve tanıdığım tüm kadın sinema yazarlarına ulaştım. Bazıları katıldı, bazıları “bildirinin dilimizle sorun yaşadığı” gibi gerekçelerle dışarıdan destekleyeceklerini söylediler. Ama gördüm ki çoğumuz aynı duygudaydı ve sonunda kafa kafaya verip bir protesto yazısı yazdık. Tacizi ve sarkıntılığı komedi unsuru olarak pazarlayan bu film, ne ilk ne de son farkındayım. Recep



İvedik ile bir türe dönüşen, ancak bu türün daha kalitesiz örneklerine doğru hızla sürüklenen bu filmlerinin artık çığırından çıktığını düşünüyorum. Kadını aşağılama, transseksüelle dalga geçme, eşcinsele ağır hakaret etme, etnik farklılıkları basit bir dille yerin dibine sokma üzerine inşa edilen bu filmlere "Artık Yeter" demekten daha doğru ne olabilirdi.

Tecavüz, cinsiyetçi espriler, küfür ve cinsellik mizahın içinde yer alır; Hangover, Dumb&Dumber bunun en bildik yabancı film örneklerindendir. Bu örneklerde olduğu gibi bu filmlerde bazı karakterler seyircinin duygularıyla oynar, hakaretler eder, birilerinin gururunu kırar, birilerini aşağılar ancak özellikle finale doğru bütün bunları yapan karakterler, seyirci için cezalandırılırlar.

Bizdeki filmlerdeki hoyratlık, cahillik, adilik inanılmaz boyutlarda ve neredeyse sürekli kendini tekrar eden bir hakaret şablonu oluşmuş durumda. Ve bu filmler hiçbir noktada bu yaptıkları için özür dilemiyor.

Ben feminist değilim, ama işin daha trajikomik tarafı bu filmleri üreten erkekler topluluğunun (yapımcı, yönetmen, senarist, oyuncular) tüm bunlardan haberi var. Yani ne yaptıklarını iyi biliyorlar. Büyük bir iki yüzlülük hakim yaptıkları işte. Bu topluluk, bu filmlerle aslında kendi seyircisi ile dalga geçip onları aşağılıyor. Sormak istiyorum, bu vesile ile kazanılan para kirli para değil midir? Son olarak bizim bu protestomuzu, bu filmler fikir özgürlüğüdür kisvesi altında, sanata müdahale edilmez diyerek eleştirenlerin bu kaba ve indirgemeci kurnazlığına cevabım; onların jargonuyla "hadi ordan!" olur.

Banu Bozdemir – Beyazperde.com, Cinedergi



"Tecavüzün komedisi olmaz" diye başlattığımız tepkimiz sağ olsun fazlaca destek buldu. Bunu yaparkenki amacımız bize komedi diye yutturulan aptallıklar parodisine isyan etmekti. Bu tarz ne ilk, ne de son olacak; ama dikkat çekmek, en azından "muhteşem senaryolara imza attıklarını sanan arkadaşlar"ın kulağına küpe olur diye düşündük.

Ülkenin kadına bakış açısının sürekli ivme kaybettiği, erkeklerin kadınları kendileri için yaratılmış "seks kölesi" olarak gördükleri bir yerde; bu tarz kendilerini destekleyen her türlü şeyden medet ummaya devam edeceklerdir. Filmler de bu bakış açısının uzantısı olmasın diye yazdık o yazıları. Yoksa zekice yapılmış, rencide etmeyen komediye kim ne diyebilir! Ya da filmlerde bir durum olarak gösterilen taciz ve tecavüz vakalarına!

Ama bunu cinsiyetçi bir şekilde ele alıp kadını sürekli aşağılayan bunu komedi adı altında yaptığı için gocunmayan, tipleme yarattığını sanan, eşcinselleri farklı senaryoların içinde aynı şekilde var eden, zekadan yoksun senaryo ve filmleredir tavrımız. Bu durumlar, komedi olarak gösterildiği sürece kadınlar, gay ve lezbiyenler sulu sepken komedi malzemelerinden ilham alan erkeklerin taciz, tecavüz ve aşağılamalarına sık sık maruz kalacaklardır! Komedi illa belden aşağı değildir, yukarıya bakın ve beyninizi görün artık! Kaba olduysa kusura bakılmasın, en az sizin senaryonuzdaki anlatım kadar kaba oldu! İdare ediverin!

Semra Uygun – Öteki Sinema, Sinematik Yeşilçam

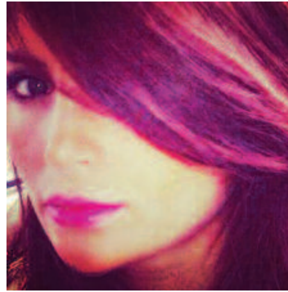


Eğlenmek, gülmek için donuk bir yüzün bile yeterli olduğunu Buster Keaton'la gördük. Komiklik için kelimelere gerek olmadığını Charlie Chaplin bize defalarca gösterdi. Herhangi bir cinsiyeti aşağılamadan da mizah yapılabileceğini gösteren bir dolu Türk filmi var. Dolayısıyla yeni dönem bazı filmlerin gişe kaygısı, erkek izleyiciyi çekmek ya da erkek egemen toplumda "daha havalı olmak!" adına tecavüzü, tacizi komedi unsuru olarak kullanmasını; üstelik fragmanında buna yer vermesini etik, adil ve insaniyetli bulmuyorum.

Dünya görüşüme göre zaten yanlış olan bu durum, bir de ülkemizde kadınların bu konuda yaşadığı üzücü olayları düşününce iyice yanlış geliyor. Bu tarz filmler birilerine kötü örnek olabilir ve bunun sonucu ölüm de olabilir. O zaman ortada gülünecek bir şey kalmaz…

Dünya; çeşitliliğin önem kazandığı, bütün türlere saygı duyulması gerektiğini anlatan ve anlayan bir yola girmişken; bizim hala bu tarz küfür ve hakaretlerle komik olduğumuzu sanmamız trajikomik! Bu yazıyı imzaladım çünkü tecavüze, tacize, kadınların, eşcinsellerin, trans bireylerin aşağılandığı filmlere gülmüyorum. Üzgünüm ama hiç komik değil!

Seçil Toprak – Paralel Sinema



Sanatın dönüştürme gücünün hiçe sayıldığı bir sinema anlayışını doğru bulmuyorum. Tabii ki sinemada yaşamın her unsuru konu olarak işlenebilir, sanatçı her şeyi anlatabilir. Ancak unutulmaması gereken çok önemli bir husus var; sinemanın toplumu dönüştürme etkisi.

Artık "halk bunu istiyor, halk buna gülüyor, şuna ağlıyor" gibi bahaneler bir tarafa bırakılmalı ve sinemanın yaygınlaştırıcı etkisi üzerine ciddiyetle düşünülmeli. Son zamanlarda iyice artan; tacizi, tecavüzü, toplumun her kesiminden bireyleri aşağılamayı bir marifet gibi gösteren ve bu yolla, toplumda bu davranış şekillerinin yaygınlaşmasına sebep olma yönünü düşünmeyen sinema filmlerine artık yeter demek gerekir.

meltem@meltemarikan.com

Ben bir kadınım…

Meltem Arıkan

Kadın olarak yaşamaktan yoruldum…Birileri sürekli olarak benim ne giyeceğim, nasıl konuşacağım, nasıl güleceğim, nasıl oturup kalkacağım konusunda konuşmaya kendini yetkili görüyor. Dinlemezsem eğer, şiddet görmem ve hatta tecavüze uğramam normalleşmiş oluyor. Sözlerini dinlemek zorundayım ya da…

Kadın olarak yaşamaktan bezdim…

Düşünmem, sorgulamam, soru sormam istenmiyor, bana sadece biat et deniyor. Rahat, huzurlu, mutlu ve sorunsuz yaşamak istiyorsan, biat et… Benim için geriye tek çözüm kalıyor, beyin ameliyatı olup beynimi aldırmak… Beyinsiz bir ev eşyası olabilsem çok mutlu olacaklar biliyorum… Beyinsiz!…

Kadın olarak yaşamaktan bıktım…

Bedenim bana rağmen kamu malına dönüştü. Çocuk doğurmama, kaç çocuk doğuracağıma, kürtaj olup olmayacağıma, hamile isem yolda yürüyüp yürüyemeyeceğime bile otoriteler karar vermeye başladı. Sanki benim neyi yapıp, neyi yapmayacağıma karar verecek bir aklım yok, ya da aklım olmamalı… Kendi kararlarımı kendim vermeye kalkarsam eğer…

Kadın olarak yaşamak artık eziyete dönüştü…

Öldürüldüğüm için, şiddet gördüğüm için ya da nasıl olmam gerektiğiyle ilgili, ama en çok da sayfaları süslemek için kullanılan bedenimle her gün manşetlerde olmaktan bıktım usandım… Ama itiraz edersem, hele ki isyan etmeye kalkarsam eğer…

Tüm bunlara rağmen bu zavallı erkekler bilmiyorlar ki, kadınlar köle olurlarsa erkekler kendilerini efendi zannederken daha da zavallılaşıp, daha da körleşecekler…

Zaman ileriye doğru akarken, kadın olduğum için benden binlerce yıl geriye gitmem bekleniyor. Kadınsam eğer köle olmalıyım… Sessiz, kabullenen, halinden memnun…

Halimden memnun değilsem, dönüp kendime bakmam gerekiyor. Şiddet görüyorum, çünkü hak ediyorum. Tecavüze uğruyorum, çünkü tahrik ediyorum. Tacize uğruyorum, çünkü kuyruk sallıyorum. Çocuk yaşta evlendiriliyorum, çünkü ben potansiyel bir suçluyum. Kadın olmak baştan suçlu olmak demek. Başıma ne gelirse gelsin, SUÇLU benim… Suçumu baştan kabul etmezsem eğer…

Yıllardır aynı şeyleri yazmaktan… Yıllardır aynı şeyleri söylemekten… Yıllardır aynı konuları tartışmaktan ve yılların geriye geriye gitmesinden…

Köle olmayı kabul eden bazı kadınların, her şeyden memnun, erkeklerin beklentilerini haklı bulmasından…

Köle olmayı kabul etmediğini söyleyen bazı kadınların, bu düzen değişmesin diye baskıcı zihniyetle omuz omuza çığırtkanlık yapmasından…

Ve bana sürekli tahakküm etmek isteyen erkeklerin kadın korkularından, zayıflıklarından, iradesizliklerinden ve benim üzerimden iktidar mücadelelerini sürdürmeye çalışmalarından gerçekten bıktım usandım.

Yeter desem yetmiyor…

Bitsin desem bitmiyor…

Kadın olarak yaşamak her geçen gün daha da eziyete dönüşüyor…

Tüm bunlara rağmen bu zavallı erkekler bilmiyorlar ki, kadınlar var olamazsa onların da erkek olarak var olabilmeleri hiçbir şekilde mümkün olmayacak…

Tüm bunlara rağmen bu zavallı erkekler bilmiyorlar ki, kadınlar köle olurlarsa erkekler kendilerini efendi zannederken daha da zavallılaşıp, daha da körleşecekler…

Tüm bunlara rağmen bu zavallı erkekler bilmiyorlar ki, kadınlara uyguladıkları baskılar kadınları susturamayacak, kadınları vazgeçiremeyecek, tam tersi kadınları birbirlerine kenetleyecek…

Kadın olarak yorulmam, bezmem, yılmam asla ve asla vazgeçmiş olmam anlamına gelmiyor. Yoruldukça, bezdikçe, yıldıkça daha da, daha da, daha da öfkeleniyorum… Öfkelendikçe daha da, daha da, daha da bileniyorum ve bilendikçe ASLA ve ASLA vazgeçmeyeceğim, biliyorum.

Ne yaparlarsa yapsınlar, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, bir kadın olarak **onların beni sokmak istediği kalıba girmeyeceğim.**

Ne yaparlarsa yapsınlar, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, bir kadın olarak **"hayır" diye haykırmaya devam edeceğim.**

Ne yaparlarsa yapsınlar, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, bir kadın olarak **bedenimden utanmayacağım ve suçluluk duymayacağım.**

Ne yaparlarsa yapsınlar, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, bir kadın olarak **ne onlardan, ne de onların yarattığı sistemden korkmayacağım, beni korkutarak yönetmelerine izin vermeyeceğim.**

Ne yaparlarsa yapsınlar, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, bir kadın olarak **gücümün farkındayım ve gücümü elimden almalarına asla ve asla izin vermeyeceğim…**



Ezgi Aksoy

Cadı olmak ne zaman suç oldu?

Cadılık Müessesi ve Feminizm Üzerine

Türk Dil Kurumu'nun 1974 basımı sözlüğünde **cadı** kelimesi için "**kötülük yaparak başkalarına zarar veren kocakarı, geceleri insanlara zarar veren kadın**" açıklaması yapılmış. 1978 basımı **Oxford Sözlük** ise witch kelimesinin karşılığınnı "**şeytani şeyler yapmak için kara büyü kullanan kadın**" olarak veriyor.

Zaten "**cadı**" tabirinin olumsuz anlam içeren bir kelime olduğunu söylemek için de, sadece kadınlar için kullanılan bir tür hakaret tabiri olduğunu belirtmek için de sözlüklerin tozlu sayfaları arasında kaybolmaya gerek yok... Özellikle Avrupa kültüründe ve mitolojisinde erkek büyücülerden ve erkek cadılardan da bahsedilir, ancak bu erkek cadıların ünlerinin kadın cadılar kadar ihtişamlı olmadığını söylersek, yanlış olmaz.

Dünya tarihinin görmüş olduğu en uzun süren, en büyük sistemli katliamlardan, en acımasız soykırımlardan olan ve bugün "**Ortaçağ Kadın Katliamı**" olarak anılan dönemde yüz binlerce kadın; cadı oldukları, şeytana hizmet ettikleri, ya da pagan ayinleri yaptıkları gerekçeleriyle inanılmaz derecede acımasız yöntemlerle öldürüldüler. Bu kadınların neredeyse tamamı, öldürülmeden önce itiraf etmeleri adına bir de işkence evresinden geçirildi.

Bugün belli bir etnik kesime, bir azınlığa ya da ideolojik topluluğa karşı yapılan hak ve hukuk dışı uygulamalara ve sıkıştırmalara kısaca "**cadı avı**" diyorsak; yaklaşık olarak 300 yıl boyunca Avrupa'da ve dahi "**Yeni Dünya**" Amerika kıtasında durmaksızın cereyan eden bu toplu çıldırma halinden ve büyük kadın katliamından feyz alıyoruz demektir. Bugün bize çok uzak, geçmişte yaşanmış karanlık bir takım olaylar gibi görünen bu hadise hakkında hala Avrupa'nın en önemli üniversitelerinde sosyolojik ve tarihi araştırmalar yapıldığını da unutmamak gerekir.



Tarihte büyücülük yapan kadın ya da erkeklerin cezalandırılması sadece ortaçağ Avrupasına has değildi elbette. Özellikle **Antik Mısır**'da, **Babil Uygarlığı'**nda, **Sümerler**'de ve **Mezopotamya Uygarlıkları'**nda da büyücülük faaliyetleri cezalandırılmış ve hoş karşılanmamıştır. Ancak ortaçağ boyunca Avrupa'da yaşananların birkaç münferit cadı yakma olayı olmadığı, tam tersine yaklaşık olarak 300 yıl boyunca dev bir kadın avına dünüştüğü inkar edilemez.

Cadı davalarının en gündemde olduğu 1450 – 1750 yılları arasında **Malleus Maleficarum** (Cadıların Çekici) gibi kitaplar, cadıların nasıl yakılması gerektiğine dair öğretici metinler olarak bizzat rahiplerce kaleme alınmış ve hangi kadınların cadı olduğunun nasıl tespit edileceğine dair ipuçları vermiştir.

Doğrusu **Heinrich Kramer**'in yazdığı Malleus Maleficarum'a göre çok az kadın cadı olmakla suçlanmayacak niteliğe sahipti. Görünüşe göre Kramer için sadece kadın olmak ve bugün bizim "kadınsı" olarak tanımladığımız pek çok duygu durumu, cadılık müessesesinin belirgin özellikleriydi. Bazen sadece tedirgin olmak ya da "**erkek işleri hakkında düşüncelerini belirtmek**" gibi nedenler bile sorgu yani işkence ve yakılma sebebi olmuştur.

Bu çılgınlık süresince kadınların gölgelerinden dahi korkan varlıklara dönüştüğünü söylemek hiç de abartılı olmaz. Bir ömrü cadılıkla suçlanmamak adına diken üstünde ve silik birer karakter olarak geçirirken, bu sefer de "**neden bu kadar tedirginsin, yoksa büyü yapmaktan taze mi geldin?**" diye yakılmak da olasılıklar arasındaydı zira.

İnsanlık tarihi herhalde bu dönem kadar karanlık çok az dönem geçirmiştir. Bu dönem boyunca şeytana hizmet eden birileri vardıysa da, onlar kazıklara bağlanarak çığlıklar içerisinde kendi yanık etlerinden çıkan isli ve yağlı duman yüzünden boğularak ölen kadınlar değildi kuşkusuz.

Avrupa'daki en son cadı idamları, 18. yüzyılın sonlarında yaşandı. Başka bir deyişle, sanayi devriminden hemen önce... Şimdi son yakılmanın üzerinden neredeyse 200 yıl geçmişken bizler artık biliyoruz ki yakılan kadınların hiçbiri "cadı" değildi. 300 yıl boyunca **Katolik Engisizyonu**'nun yakıp kül etmeye çalıştığı şey de çatal kuyruklu şeytana hizmet eden korkunç cadılar değil; kadın iradesi ve kadın yaratıcılığıydı.

Salgın hastalıklardan, kuraklıklardan, sellerden ve bilcümle felaketten kadınları sorumlu tutmak ilk kimin aklına geldi bilinmez. Ancak tüm bu histeryanın altında dev bir kadın düşmanlığının yattığını da kimse inkar edemez. Pagan dönemde, tüm Avrupa'da dağınık halde yaşayan kabilelerin en önemli şifacılarının, ot toplayıp ilaç yapan umacılarının ve hastaları iyi edenlerin, ebelerin ve çocuk "yaratanların" kadınlar olduğu gerçeği; tam olarak ne zaman erkekler için bir tehdit unsuruna dönüştü, bunu da söylemek zor. Ancak ortaçağda tüm krallıklara deyim yerindeyse darbe yapan ve engizisyonu bir polis gücü gibi halkları baskı altına almak için kullanan Kilise için kadınlar, şeytanın yer yüzündeki temsilcileri olarak tiksinti ve de ihtirasla yok edilmesi gereken mahluklara dönüşmüşlerdi işte...

Avrupa'nın Hıristiyanlaşması döneminde Pagan ayinleri ve şifacılık (Kilisenin büyücülük olarak kabul ettiği çeşitli şifalı bitkilerle ilaç yapma mesleği diyebiliriz) Kilise tarafından "**şeytan işi**" olarak nitelenmiş ve kesin olarak yasaklanmıştı. Ancak koca Avrupa'da Hıristiyanlık bir





genelgeyle bir günde kabul edilmedeğinden ve bu uzun zamana yayılan bir süreç olduğundan, pagan ayinleri ve "büyücülük" faaliyetleri de uzun yıllar, kendi halinde sürdü gitti.

İngiltere ve **İskandinavya** gibi Hıristiyanlığı en geç kabul eden coğrafyalarda, cadı davaları başladığı dönemde hala eski anlamda pagan kültürlerine bağlı olrak "büyücülük" icra eden kadınlar vardı. Davalardan önce hizmetleri coşkuyla karşılanan bu kadınların büyük çoğunluğu, cadı avı döneminde yakıldı. Üstelik bu yıllar boyunca dönemin edebiyatı, şiiri ve yazını büyük ölçüde bu çılgınlığı destekliyordu. **Friedrich Spee** gibi, işkence karşıtı görüş bildiren çok az değerli isim vardı.

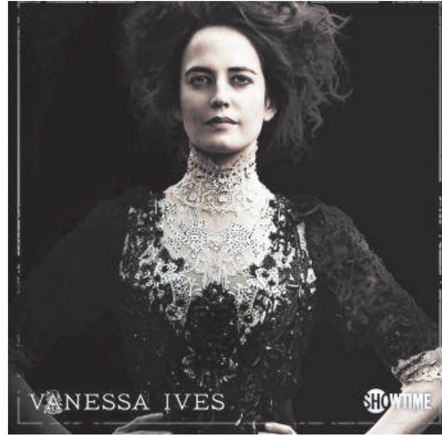
Neticede yıllar yılları kovalarken kadınlar yakılmaya, rüzgarlarla göğe savrulan külleri de erkeklerin aklını almaya devam etti. Cadılık müessesesi ise, küçük çocukları korkutmak için anlatılan şehir efsanelerinin, masalların ve mitlerin bir numaralı konusuna dönüştü. Kadınların çektikleri acılar unutuldu. Cadıların laneti, ne hayatta kalanların üstüne olabildi, ne de onları yakan erkeklerin... Üstelik edebiyatın, yazının, efsanelerin, mitlerin ve popüler kültürün toplumları nasıl etkileyebildiği düşünülürse, mağdurlardan öcü yaratmadaki başarısı göz önüne alınırsa, zihnimizdeki "cadı" imgesinin de bizler doğmadan çok önce oluştuğu da anlaşılacaktır. Ancak takvimler 20. yüzyılı ve özellikle 21. yüzyılı gösterdiğinde cadılar için bir geri dönüş, deyim yerindeyse bir "hortlama" da başlamış oldu. Hem de lanet yağdırmak yerine, itibarlarını geri almaya geliyorlardı...

Neo-Paganizm, Cadılık ve Feminizm

Yazılı ve sözlü kültürde cadıların yeri ne ortaçağ kadın katliamı sırasında başlıyor, ne de sonrasında. **Antik Yunan** ve **Mısır** dönemlerinde de, bilinen ilk efsanelerin anlatıldığı **Sümerler** döneminde de, **Uzak Asya**'da **Antik Çin** mitlerinde de cadılar hep vardı. Çok çeşitli perspektiflerden, çok çeşitli amaçlarla bu korkunç kadınların lanetleri karanlık gecelerde kandil ışığının gölgesinde anlatıldı durdu.

Tarih boyunca anlatına efsane ve mitler, masallar ve hikayeler; cadıları mağdur da yapmıştır, zalim de. Sözlü efsanelerde konu edilen cadılar, tekil olarak var olan tek kadın figürüdür. Efsanelerde, tiyatro eserlerinde ve yazında diğer tüm kadınlar ya sevgili, ya anne ya da kraliçe, prenses olarak, erkekler üzerinden konumlandırılırlar. Hatta Antik Yunan tiyatrosunda kadınların birer komedi unsuru olarak kullanılması yaygın bir uygulamaydı. Oysa cadılar, sözlü kültürde kadınların "**yalnız kovboy**"udurlar. Güçlerini erkeklerden, sahip oldukları ünvanlardan değil; ya tamamen kendilerinden, ya da doğadan alırlar.

William Shapespeare'in ölümsüz eseri **Macbeth**'te hikayeye yön veren, hatta bir



anlamda tüm hikayenin oluşmasına neden olan üç cadı, Macbeth'in yazıldığı tarih olan 1600'lerde eski bir efsaneyi anlattığını söyeyerek kaleme alınmıştı. Macbeth yazılırken ve sahnelenirken, **Avrupa**'da cadı avı ve yakmalar da sürüyordu. Aslında Macbeth'te bu üç kadının cadılığı, güçlü birer dişi figür olmaları ve sağlam iradeleriyle Macbeth'in içini dışını bir bakışta çözmeleri olarak karşımıza çıkar. Bugün için çok sıradan olabilecek bu tasvirin, 17. yüzyıl İngilteresi için hayli cesurca ve riskli olduğunu söylemek gerek. Çünkü o dönemde ne tiyatro, ne edebiyat, ne de halk hikayelerinde kadınların güçlü ve özgün bireyler olması kabul edilemezdi. Günümüz içinse işler oldukça değişti. Hem sosyal hayatta, hem de popüler kültürde.

Bugün, son 30-40 yıldır varlık gösteren bir düşünce ve yaşam biçimi olarak karşımıza özellikle **İngiltere** ve **Kuzey Avrupa**'da çıkan **Neo-Pagan** topluluklar, cadılık müessesesini politik bir kadın direnişi olgusu olarak, feminizm kapsamında ele alıyorlar. Dişi tanrıçaya iman eden, dişi tanrıçanın yaratma gücünü yücelten ve toprak ananın çocukları olarak toprak anaya saygıda kusur etmeyen bu **post-modern** paganlar için cadılık, kadınların tek varolması gereken yaşam biçimidir.

New Age öğretilerle desteklenen ve önceleri büyük kitlelere yayılan neo-pagan topluluklar şu sıralar ilk oluştukları yıllardaki kadar çok değiller. Ancak yine de hatrı sayılır nüfusları ve mevsim dönümlerinde **Stonehenge** gibi antik sitelerde düzenledikleri özel ayinleriyle dikkatleri çekiyorlar. Neo-paganizm için cadılık, varoluş itibarıyla feministtir. Kadın düşmanları ve anti-feministler için korkutucu olabilirken, özünde doğayla iç içe bir yaşam biçimidir. Üstelik günümüzde pek



çok ülkede feministlerin "cadı" olarak görülmesi bile, bu görüşü hayli desteklemiyor da ne yapıyor... Bu arada cadıları feminizmle ilk ilişkilendirenler, neo-paganlar da değil.

Birinci dalga feministlerden **Matilda Joslyn Gage**, 1893'te yayınladığı **Kadın, Kilise ve Devlet** adlı kitabında "ortaçağda cadı diye yakılan kadınların aslen pagan şifacılar ve rahipler" olduklarını yazar. Gage kitabında bu pagan kadın rahiplerin eski ana tanrıçanın hizmetkarları olduklarını ve ana tanrıçanın onlara verdiği güçle hareket ettiklerini de yazmıştır. Bu bağlamda klasik feminizm içinde cadıları ana tanrıça ile bağdaştıran ilk isimlerden biri Gage'dir. Ancak son değildir.

İkinci dalga feministler **Deirdre English** ve **Barbara Enrenreich**, ortaçağda yakılan cadılar şifacılar ve geleneksel doktorlar olduklarını, şaman gibi görev yaptıklarını ve ebelik icra ettiklerini yazmışlardır.

Bu tartışma günümüzde Batılı feministler arasında hala sürüyor. Kimi feminist tarihçiler, yakılan kadınların tamamının şifacılar ve ebeler olarak görülmesinin hatalı bir görüş olduğu ve gerçeği yansıtmadığı görüşünde. Bu tartışmalar sürerken, popüler kültür de boş durmadı ve günümüzün yeni cadı imgesini yarattı. Bu imgeye göre çağımızın cadıları, ya gizli bir ajandaya uygun olarak daha karanlık güçlerle mücadele eden kötü görünen kaotik karakterler, ya da kocalarından ve onlara eziyet etmeye çalışan erkeklerden kurtulmaya çalışan güçlü birer feministler...

Popüler Kültürde 21. Yüzyılın Cadıları

Penny Dreadful'u izliyor musunuz? **Miss Vanessa Ives**'ın çelik gibi sağlam karakterini, erkeklere ihtiyaç duymadan ayakta duruşunu ve görüp görebileceğiniz en cesur, karanlıklar arasına girip çıkmaktan korkmayan en "bad-ass" karekterlerden birini...

Hermione Granger'in pek çok erkek cadıdan daha isabetli kararlarını ve doğru tavırlarını takip ediyor musunuz? **American Horror Story Coven**'in ergen cadılarını, **Witches of East End**'in cadılar evreninde var olma mücadelesini... **Buffy The Vampire Slayer**'da **Willow**'un kurtarıcı büyülerini ya da **Sabrina**'nın halalarıyla eğlenceli maceralarını...

Cadılık müessesini ergen dizilerinde görmek birçoğumuzu biraz üzse de, Penny Dreadful'un sağlam karakterli dişisi Miss Ives sayesinde daha memnun oluyoruz. **Geroge Miller**'ın yönettiği **Witches Of Eastwick** (1987) ile üç cadının erkek bir cadıyı dize getirişini, 1992'de **Robert Zemeckis**'in yönettiği **Death Becomes Her** ile ölümsüzlük peşindeki iki kadının ve bir erkeğin aşk üçgenini izleyerek kadının fendinin erkeği yenmesinden haz alıyoruz. 1955'te Fransa'nın çıkardığı en önemli yönetmenlerden olan **Henri-Georges Clouzot**'un yönettiği **Les Diaboliques**'i izleyerek istismarcı bir kocanın iki "cadı" kadın tarafından cezalandırılmasını görüyor ve mutlu olyuoruz.

60'lı ve 70'li yıllarda **Hammer Films** tarafından ya da **Mario Bava** bigi İtalyan ustalar tarafından beyaz perdeye aktarılan ve görüp görebileceğiniz en karanlık ve korkunç cadılara girmiyorum bile. Şuanda burada sayamayacağım ve cadı ihtiva eden, hikaye korkunç ya da ürkütücü olsa bile, cadılar dehşetli ve fevkalade ruh emici olsa bile cadıları pozitif bir olumlamayla sunan onca başka roman, film ve televizyon dizisi de ayrıca mevcut. Çünkü 20. yüzyılın ikinci yarısı ve 21. yüzyılın tamamı, popüler kültürün cadılara iade-i itibar yapmasıyla geçti. Belki de bu dedeleri kadınları cadı diye yakmış bazı dini fanatikler için korkunç olabilir. Çünkü bilirsiniz; şeytanın en büyük numarası insanları olmadığına inandırmasıdır...









KADINIM

Dr. Gökçen Erdoğan



Seni ben doğurdum. Teşekkür et diye söylemiyorum. Umrumda bile değil. Kutsallaştırmaya çalışmıyorum anne yanımı. Gözüne sokmaya çalışmıyorum kadın yanımı. Sana örnek olmak için sınırlarla boğmuyorum insan yanımı.

Senin yüceleştirmeye doymadığın erkek yanının aksine, bitimsiz bir şova dönüştürdüğün erkek yanının aksine, herkesi ezip geçecek kadar ipini kopardığın erkek yanının aksine, kadınlığımı, anneliğimi ve insanlığımı sade ve sadece seviyorum. Gurur duymuyorum sanma, duyuyorum. Cesaretim yok sanma, var. Saklanıyorum sanma, arkasındayım. Kendimi ilan ediyorum, olduğum gibi, ne bir eksik ne bir fazla.

Anlamlar yüklemiyorum var oluşuma, bahaneler aramıyorum olmamışlığıma, kusurlarıma kılıflar geçirmiyorum, bilmediklerimi oynamıyorum. Hayat bu, akışı var, bağlı kalıyorum. Bitki gibi kalmıyorum elbet, her temiz suyu içiyorum. Büyüyorum, serpiliyorum. Sen elle diye değil. Sesim var konuşuyorum, tenim var dokunuyorum, kalbim var hissediyorum. Saygım var, kendimi tanıyorum. Takdir et diye söylemiyorum. Ama seni ben yoğurdum.

Bir kaldırımda yatıyorum, üstüm başım kan, kaldırımlar oluk oluk. Dünya seyirci, osun, onlardansın. Ayakta yolculuk ediyorum, ensemde pis bir nefes, yabancı bir ten itekliyor bana kendini. Herkes seyirci, osun, onlardansın. Sevmediğimde karşımda duransın, istemediğimde zorlayan, geri döndüğümde kovan, şikayet ettiğimde yüzüme vuransın, osun, onlardansın. Seni ben doğurdum oysa, tanımıyor olamazsın!

Bir delikten ibaret gençliğim, üstümde koca bir ağırlıktan, soğuk, terli, sevgisiz ve alacağını alan. Bir kap yemeğe, bir bardak suya ve koca bir suskunluğa razı edilenim ben, minnet edilen, karnı doyan ama ruhu aç kalan. Yerimin bu olduğuna inandırmaya çalışırsın muhakkak, yetti, beni bu masalla uyutamazsın.

Seni ben doğurdum, tırnaklarımı etime geçirdim ve sen hayata tutundun. Dünyanın en güvenli haznesiydi seni taşıdığım ve benden ayrıldığında bir şey anlatır gibi koptu göbek bağın. Memelerimden süt çağladı, sen ağlarken içim senle ağladı. Terledin ve ateşlendin ve hayata diş geçirdin. Bir koku uzağındaydım yalnız; seni tanımadığımı söyleyemezsin.

Sen değilsin bu. Bu değil bendeki aksin. Değiştin, bir zaman bebektin. Bir kadından koptun, bir şeye dönüştün ve dönüştüğün şey bir insan değil. Cinsiyetsizsin. Erkek değilsin. Kadını tanımıyorsan erkek değilsin!

Seni ben doğurdum, en iyi ben tanıyorum seni. Göğüs kafesin boş değil, kafa tasın boş değil, bunları yok sayamazsın. Teşekkür beklemiyorum. Aç gözünü, ben varım! Kadınım!

BAYAN YANI'na abone olun, evinize gelsin, sadece size özgü, üzeri orjinal çizimli ve elle boyanmış çanta veya tişört de hediye...

Abonelik Bedeli (12 Ay)		Dergi aboneliğinizi banka havalesi yoluyla yapabilirsiniz.
Yurtiçi:	75 TL.	
Avrupa:	40 Euro	
Amerika	50 Dolar	
Uzak Doğu	70 Dolar	

BD Basın Yayın Ltd. Şti.
Banka Havalesi Hesap Numaraları
Türkiye İŞ BANKASI GALATA ŞUBESİ

TL Hesap Numarası: (1388) 14438
IBAN NO: TR 66 0006 4000 0011 3880 0144 38
Euro Hesap Numarası: (1388) 10242
IBAN NO: TR 24 0006 4000 0021 3880 0102 42
USD Hesap Numarası: (1388) 10238
IBAN NO: TR 35 0006 4000 0021 3880 0102 38

Banka dekontunuzu faxlamanız ya da **Asiye ULUDAĞ'a abonelik@leman.com.tr** adresine mail atmanız yeterli olacaktır.
Tel: 0212 292 94 50
Fax: 0212 245 38 06









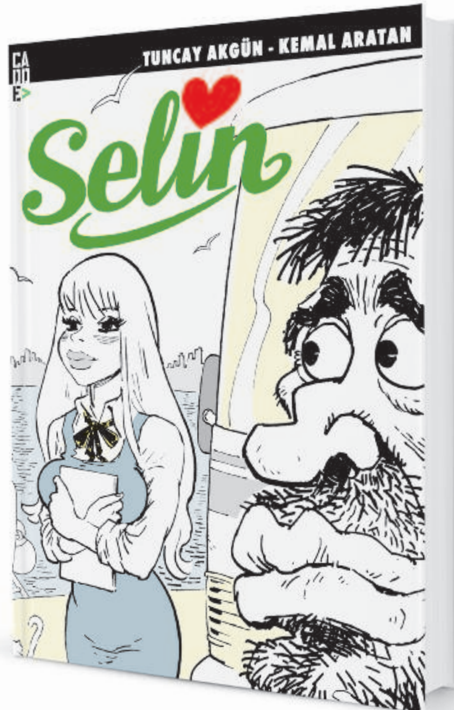
Bayan Yanı'na şimdi abone olmanın avantajları

- Tişört veya fabrikasyon değil el emeği, göz nuru, organik kumaştan çanta hediyeniz olacak...
- Bu tişört veya çantanın üzerinde sevdiğiniz çizerin sadece size özel orjinal çizimi olacak... (Çizerleri siz belirleyeceksiniz. Kampanyanın bu kısmını çok sürdürebileceğimizi zannetmiyoruz, süresi sınırlı olacak acele edin.)
- Zamlardan etkilenmeyeceksiniz.
- Bayii, market dolaşıp ayacıklarınızı yormayacaksınız.
- Bayan Yanı günlerinin pastalı kekli misafiri olacaksınız...



Bir Fransız Lisesi'nde öğrenci olan burjuva aile kızı, güzeller güzeli Selin ile onun okul servisinin şoförü kenar mahalle delikanlısı Kadir'in amansız "Aşk" hikâyesi...
Türkiye'de çizilmiş en uzun soluklu çizgi roman...
Bir solukta okuyacaksınız.

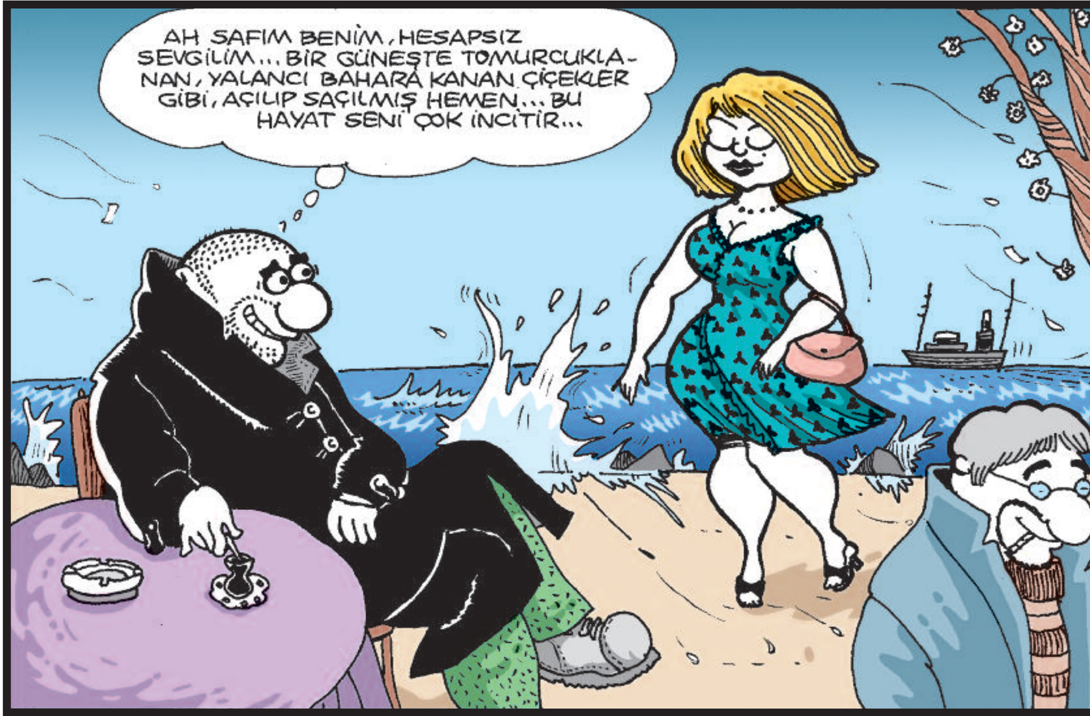
ÇOK YAKINDA



CADDE



RAMİZE ERER


AH SAFIM BENİM, HESAPSIZ SEVGİLİM... BİR GÜNEŞTE TOMURCUKLA- NAN, YALANCI BAHARA KANAN ÇİÇEKLER GİBİ, AÇILIP SAÇILMIŞ HEMEN... BU HAYAT SENİ ÇOK İNCİTİR...


BEN TEK EŞLİYİM YELDA. HAYATIMDA SADECE ONAY OLDU.!.


NE SEVGİLİ, NE KOCA... EN ÇOK KISKANILAN ARKADAŞ SAHİBİ OLMAKMIŞ... OHH TAKMIŞ ARKADAŞLARINI KOLUNA... KENDİMİ HİÇ BU KADAR YALNIZ HİSSETMEMİŞ- TİM...


BENİM HAYATIMDA DA SADECE KOCAM, ALİ CAN DENİZ OLDU AMA, İSMİ HEP ÇOK EŞLİ HİSSET- TİRDİ BENİ...
PUF!


20 SENEDİR İRADEMİ KULLANMAKTAN BIKTIM ARTIK PİNTİ HERİF.! BEN DE ELALEMİN KARILARI GİBİ PARAFİNLERE GİRMEK, YOSUN BANYOLARI YAPMAK, AKAPUNKTURLA İNCELTİCİ, SIKILAŞTIRICI KREMLERLE ZAYIFLAMAK İSTİYORUUM.!.


HALACIĞIM, TEYZECİĞİM, ABLACIĞIMLA NEREYE KADAR. OTUZBEŞİME GELDİM. ARTIK BENDE BİR ÇOCUK DOĞURUP, ANNECİĞİM DEMEK İSTİYORUM UFUK! HIÇK!

Yaşam Koçu Afet

feyhan güver

